

[illegible]

ਫੇਰਵਾਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]			
ਗ	ਗ	ਐ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਐ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	[illegible]	ਗੈ
ਗ	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ
[illegible]	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ
[illegible]	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	•	[illegible]
[illegible]	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	[illegible]	[illegible]
[illegible]	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	[illegible]
[illegible]	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	[illegible]
[illegible]	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	[illegible]	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	੦	[illegible]
[illegible]	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	[illegible]
[illegible]	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	[illegible]
[illegible]	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	[illegible]
ਗ	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	[illegible]	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	[illegible]	ਗ
ਗ	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	[illegible]	ਗੈ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	[illegible]	ਗ
ਗੈ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	[illegible]	ਗੈ
ਗ	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	[illegible]	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	[illegible]	[illegible]
ਗੈ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	[illegible]	[illegible]
[illegible]	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

[illegible]	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	੧੮
[illegible]	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	੧੯
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	੨੦
[illegible]						X	X	X	X	X	੨੧
੨੯	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	੨੨
੨੯	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	੨੩
੨੨	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਪ	੨੪
੨੯	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	੨੫
੨੯	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	੨੬
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	੨੭
੨੯	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	੨੮
੨੦	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	ਗ	ਪ	੨੯
੨੯	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	੩੦
											੩੧
											[illegible]

Ahba a Lourd
S. School
Chakkund

ਸੰਨ ੧੯੭ ਮਹੀਨਾ

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ

੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬	੧੭
ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਅ	0	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	·	0	X	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਅ	·	X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਗੈ	ਹਾ	·	·	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਅ	0	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	0	·	X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	0	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	0	·	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	0	0	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ
ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	0	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
੨੦	੨੧	੧੯	੨੪		੨੦	੧੯	੧੯	੨੦		0		੧੬	੧੯	੨੦	[illegible]

Lakhjisingh
Mechanical
Teh. Makanal
[illegible]

ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	੧੮
ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	੧੯
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	੨੦
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	ਛੁਟੀ [illegible]					X	X	X	੨੧
ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਅ	ਪ	ਪ	੨੨
ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	੨੩
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	੨੪
ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	੨੫
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	੨੬
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	੨੭
ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	੨੮
ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	੨੯
ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	੩੦
ਅ	ਅ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	[illegible]	ਪ	ਅ	ਅ	ਪ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	ਅ	ਪ	੩੧
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

[illegible]

੧ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਤ ਰਾਮ ਕੇ ਹਰੀ
ਸਿੰਘ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੇਤ
ਸੁਗਮ ਟੀਕਾ ਸੰਪਰਦਾਈ

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ

ਜਿਸਦਾ

ਟੀਕਾ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ
ਮੁਦੱਰਸ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਸਕੂਲ ਅ-
ਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਬਿਨਾ ਪੁਛੇ ਟੀਕਾਕਾਰ ਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਛਾਪੇ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਵਲਦ ਭਾਈ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੇ ਛਪਾ।
ਰਜਸਟਰਡ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ... ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

تعداد جلد ۳۵۰ بار اول قیمت فی جلد ۲

...ਆਪਨ

...ਜੇਰਾ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ

...ਪੂ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੈ
...ਵੇਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚੋ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਗ
...ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਤੇ ਉਸਸ
...ਦਹਲੀ ਨੇ ਸੁਣ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਮੈ
...ਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਏਹ ਤੇ ਤੀਸਰਾ ਪੈ
...ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
...ਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਲਿਖਾ ਜੇ ਆਪ
...ਲਵਾ ਸਰਹੰਦੀ ਨੇਕੇ ਵਿਚੋਂ ਤਸਰੀ
...ਾ ਆਊਗਾ ਆਪ ਕੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੋ
...ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਦਗਾ ਨਹੀ ਕਰੂਗ
...ਆਪਕੀ ਕਰੂਗਾ। ਇਧਰ ਤੇ ਪਰ
ਵਾਨਾ ਭੇਜਾ ਉਧਰ ਫੌਜ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਪ
ਕੜਕੇ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਲੈ ਆਓ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ-
ਲਿਖੇ ਮੂਜਬ ਆਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਸੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਰਸਤੇ ਵਿ
ਚ ਚਮਕੌਰ ਸਾਹਿਬ ਬਾਦਸਾਹੀ ਫੌਜ ਬੇਓੜਕ ਨੇ ਆਣ ਘੇਰਾ
ਪਾਇਆ। ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਦੋ ਸਾਹਿ
ਬਜ਼ਾਦੇ ਥੇ ਬੜੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਦੋਨੋ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਹੀਦ ਹੋਏ
ਬਾਦਸਾਹੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਬੀ ਭਾਜ ਪਈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਕਤਸਰ ਜੀ ਹੋਕੇ
ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚੇ ਫੇਰ ਦੀਨੇ ਕੇ ਜਾਕੇ ਏਹ ਹਿਕਾਇਤੇ ਲਿ
ਖਕੇ ਭੇਜੀ ਬਾਦਸਾਹ ਦਹਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜੋ ਤਮੇ ਤੇ ਇਕਰਾਰ ਮੂਜਬ ਆਣਾ ਥੇ
ਪਰ ਤੁਮ ਨਹੀ ਆਏ ਹੋ ਕਸਮ ਪੂਰੀ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ॥

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਹੁਕਮਸਤਿ
ਉਸਕਾ ਹੁਕਮ ਸਚਾ

ਜਫਰਨਾਮਹ
ਫਤਹ ਦੀ ਚਿਠੀ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ਯ
ਸੋਭਾਵਨ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਕਾ ਉਚਰ ਹੂਆ

ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦
ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਸਵਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਕਮਾਲੇ ਕਰਾਮਾਤੁ ਕਾਯਮ ਕਰੀਮਾ।
ਜੀ ਪੂਰਨ ਹੈ ਕਰਾਮਾਤੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਚਲਤ ਨਹੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ

ਰਜ਼ਾ ਬਖਸੁ ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹਾ ਕੋ ਰਹੀਮਾ। ੧॥
ਖੁਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਖਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਦਇਆ ਦੇ ਕਰਣੇਵਾਲਾ

ਅਮਾਂ ਬਖਸੁ ਬਖਸਿੰਦ ਓ ਦਸਤਗੀਰਾ।
ਧਰਮ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਅਤ ਜੋ ਕਰਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਓਹ ਹਾਥ ਕੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈ

ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਦਿਲ ਪਜ਼ੀਰਾ। ੨॥
ਖੁਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਜੋ ਸਾ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇ।

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਖੂਬੀ ਦਿਹੋ ਰਹਨਮੂੰ।
ਪਾਤਿਸਾਹੇਕਪਾਤਸਾਹ ਭਲਿਆਈ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਣੇਵਾਲਾ

ਕਿ ਬੇਗੂਨੁ ਬੇਚੂਨੁ ਚੂੰ ਬੇ ਨਮੂੰਨਾ। ੩॥
ਜੋ ਰੰਗਾ ਬੀ ਰਹਤ ਹੈ ਚਿਹਨ ਬੀ ਰਹਤ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਮੂਨੇ ਬੀ ਹੈ।

ਨ ਸਾਜੋ ਨ ਬਾਜੋ ਨ ਫਉਜੋ ਨ ਫਰਸ਼॥
ਨ ਸਾਜੋ ਹੋਵੈ ਨ ਬਾਜੇ ਹੋਵੈ ਨ ਫੌਜੇ ਹੋਵੈ ਨਾ ਗਲੀਚੇ ਹੋਵੈ॥
ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਦੇ ਐਸ਼ ਅਰਸ਼॥ ੪॥
ਜੋ ਚਾਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦੇਵੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਵਲੋਕ ਦੀ॥
ਜਹਾਂ ਪਾਕ ਜ਼ਬਰ ਅਸਤੁ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ॥
ਦੁਨੀਆ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਤਾਂਢੋਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਉਸਦਾ
ਅਤਾ ਮੇ ਦਿਹਦ ਹਮਚੁ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ॥ ੫॥
ਦਾਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਗਟ ਸਾਖਿਆਤ ਕੀ॥
ਅਤਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਦੇ ਪਾਕ ਪਰਵ੍ਰਦਿਗਾਰ॥
ਦਾਤ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਰਹੀਮ ਅਸਤ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਦਿਯਾਰ॥ ੬॥
ਦਯਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਯਾਰ ਅਸਤੁ ਆਜ਼ਮ ਅਜ਼ੀਮ॥
ਜੋ ਮਾਲਿਕ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ਹੈ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹੀਮ॥ ੭॥
ਜੋ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਯਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ ਅਸਤੁ ਆਜਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼॥
ਮਾਲਕ ਬੁਧਿ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਗਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤੋ ਗ਼ਨੀਮੁਲ ਗੁਦਾਜ਼॥ ੮॥
ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਸਟਾਂ ਦੇ ਗਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਸ਼ਰੀਅਤਿ ਪਰਸਤੋ ਫਜ਼ੀਲਤ ਮਆਬ॥
ਧਰਮ ਦੇ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਘਰ
ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸੇ ਨਬੀਉਲ ਕਿਤਾਬ॥ ੯॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਨਬੀ ਹੈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕੇ ਬਣਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਕਿ ਦਾਨਸ਼ ਪਜ਼ੋਹ ਅਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ॥
ਜੋ ਬੁਧਿ ਕੇ ਢੂੰਡਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਬੁਧਿ ਦਾ ਹੈ॥

ਹਕੀਕਤਿ ਸਨਾਸ ਅਸਤੁ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰਾ ॥੧੦॥
ਹਕੀਕਤ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜ਼ਾਹਰ ਮੇਂ ॥
ਸਨਾਸਿੰਦ ਵੇ ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਖ਼ੁਦਾਇਆ ॥
ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਭੀ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ॥
ਕੁਸ਼ਾਇੰਦ ਵੇ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕੁਸ਼ਾਇਆ ॥੧੧॥
ਖੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਖੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ॥
ਗੁਜ਼ਾਰਿੰਦ ਵੇ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕਬੀਰ ॥
ਤੋਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕੰਮ ਦੁਨੀਆਂ ਵਡੀ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪ ਵਡਾ ਹੈ ॥
ਸਨਾਸਿੰਦ ਹੇ ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਅਮੀਰਾ ॥੧੨॥
ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਪਾਤਸਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਹੈ ॥

ਦਾਸਤਾਨ

ਵਾਰਤਾ

ਮਰਾ ਏਤਬਾਰੇ ਬਰ ਈ ਕਸਮ ਨੇਸਤ ॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਰੋਸਾ ਊਪਰ ਇਸ ਸੁਗੰਦ ਤੇਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਕਿ ਏਜ਼ਦ ਗੁਵਾਹ ਅਸਤੁ ਯਜ਼ਦਾ ਯਕੇਸਤ ॥੧੩॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕੁ ਹੈ
ਨ ਕਤਰਹ ਮਰਾ ਏਤਬਾਰੇ ਬਰੋ ਸਤ ॥
ਨਹੀਂ ਜ਼ਰਾ ਭੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਰੋਸਾ ਊਪਰ ਉਸ ਕੇ ਹੈ ॥
ਕਿ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਵ ਦੀਵਾਂ ਹਮਹ ਕਿਜ਼ਬ ਗੋਸਤ ॥੧੪॥
ਕਿਉਂਜੋ ਤੇਰੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨਚੀ ਅਤੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਤਮਾਮ ਝੂਠ ਬੋਲਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥
ਕਸੇ ਕੌਲਿ ਕੁਰਆਂ ਕੁਨਦ ਏਤਬਾਰ ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਦਾ ਕਰੇ ਭਰੋਸਾ ॥
ਹੁਮਾਂ ਰੋਜ਼ ਆਖ਼ਰ ਸ਼ਵਦ ਮਰਦ ਖ਼ੁਆਰ ॥੧੫॥
ਉਸੀ ਦਿਨ ਜੋ ਅੰਤ ਤੇ ਭੀ ਹੋਵੇ ਆਦਮੀ ਖ਼ੁਆਰ ॥
ਹੁਮਾਂ ਰਾ ਕਸੇ ਸਾਯਹ ਆਯਦ ਬਜ਼ੇਰ ॥
ਹੁਮਾਂ ਪੰਛੀ ਕਾ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਉਪਰ ਪਰਛਾਵਾਂ ਆਵੇਗਾ -(ਅਰਥਾਤ) ਅਕਬਰ ਹੁਮਾਂ ਪੰਛੀ ਵਰਤੇ ਆਸ਼ੀ ਉਸ ਦੀ ਛਾਇਆ ਹੇਠ ਹੋਵੇ (ਅਰਥਾਤ) ਆਸ ਰੇਖ

ਬਰੋ ਦਸਤ ਦਾਰਦ ਨ ਜ਼ਾਰੋ ਦਿਲੇਰਾ।੧੬॥
ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਹਥ ਨਹੀ ਰਖਦਾ ਹੈ ਕਾਂਉ ਦਲੇਰ ਹੋਕੇ।
ਕਸੇ ਪੁਸਤ ਅਫਤਦ ਪਸੇ ਸੇਰ ਨਰਾ।
ਜੇ ਕੋਈ ਆਸਰੇ ਆਵੇ ਪਿਛੇ ਸਿੰਘ ਨਰ ਦੇ। (ਅਰਥਾਤ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਿੰਘ
ਨਗੀਰਦ ਬੁਜੇ ਮੇਸੁ ਆਹੂ ਭੁਜਰਾ।੧੭॥ ਹੈ ਅਸੀ ਤਾਂ ਉਸ
ਨਹੀ ਪਕੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਕਰੀ ਅਤੇ ਭੇਡ ਅਤੇ ਹਿਰਨ ਲੰਘ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ।
ਕਸਮ ਮੁਸਹਫੇ ਖ਼ੁਫੀਯਹ ਗਰ ਈ ਖ਼ੁਰਮਾ।
ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨਦੀ ਛਿਪਕੇ ਜੇਕਰ ਮੈ ਖਾਵਾਂ।
ਨ ਫੌਜੇ ਅਜੀਜੇ ਕਿ ਸੁਮ ਅਫਕਨਮਾ।੧੮॥
ਨਾ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਜਸੇ ਵਿਜਸੇ ਹਿਰੁ ਘੋੜੇ ਦਾ ਸੁਮ: ਅਰੋ ਸਿਟਦਾ ਮੈਂ।
ਗੁਰਸਨਹ ਚਿਕਾਰੇ ਕੁਨੈਦ ਚਿਹਲ ਨਰਾ।
ਭੁਖੇ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਣ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ
ਕਿ ਦਹ ਲਕ ਬਰ ਆਯਦ ਬਰੋ ਬੇਖ਼ਬਰਾ।੧੯॥
ਜੋ ਦਸ ਲਖ ਉਪਰ ਆਵੈ ਉਨਾਦੇ ਬੇਖਬਰ ਹੀ।
ਕਿ ਪੈਮਾਂ ਸ਼ਿਕਨ ਬੇਦਰੰਗ ਆਮਦੀਦਾ।
ਜੇ ਸੁਗੰਦ ਤੋੜਕੇ ਬਿਨਾ ਢਿਲ ਬੀ ਆਏ।
ਮਿਯਾਂ ਤੇਗ਼ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ ਆਮਦੀਦਾ।੨੦॥
ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਆਏ।
ਬਨਾਚਾਰਗੀ ਦਰ ਮਿਯਾਂ ਆਮਦੀਮਾ।
ਸਾਬ ਲਾਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਅਸੀ ਭੀ ਆਏ।
ਬਤਦਬੀਰ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ ਆਮਦਮਾ।੨੧॥
ਸਾਬ ਤਦਬੀਰ ਦੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਆਏ ਅਸੀ।
ਚੂ ਕਾਰ ਅਜ਼ ਹਮਹ ਹੀਲਤੇ ਦਰ ਗੁਜ਼ਸਤ।
ਜਦੋ ਕੰਮ ਤਮਾਮ ਹੀਲਿਆਂ ਸੇ ਲੰਘਿਆ (ਅਰਥਾਤ) ਸਾਮ ਦਾਮ ਦੰਡ ਭੇਦ
ਹਲਾਲਸਤ ਬੁਰਦਨ ਬ ਸਮਸ਼ੇਰ ਦਸਤ।੨੨॥
ਦਰੁਸਤ ਹੈ ਲੈਜਾਣਾ ਊਪਰ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਹਥ।

ਚਿ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਂ ਮਨ ਕੁਨਮ ਐਤਬਾਰਾ।
ਕਿਆ ਸੌਂਹ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਕਰਾਂ ਮੈ ਭਰੋਸਾ।
ਵਗਾਰਨਹ ਤੁਰੋਗੋਈ ਮਨ ਈਂ ਰਹਿ ਚਿਕਾਰਾ।੨੩॥
ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਹੁ ਖਾਂ ਮੇਰਾ ਇਸ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੀ ਕੰਮ ਸੀ।
ਨਦਾਨਮ ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਰੋਬਾਹਿ ਪੇਚ।
ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਮੈ ਜੋ ਇਹੁ ਆਦਮੀ ਲੂੰਬੜੀ ਜੇਹੇ ਦਾਉ ਘਾਤ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ
ਮਗਾਰ ਹਰਗਿਜ਼ ਈਂ ਰਹ ਨਿਯਾਰਦ ਬਹੇਚ।੨੪॥
ਜੇਕਰ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਕਦੀ ਤੇਰੇ ਦਾਉ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉਂਦਾ।
ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ ਆਯਦਸ਼।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਬਚਨ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਵੇ।
ਨਜ਼ੋ ਬਸਤਨੋ ਕੁਸਤਨੋ ਬਾਯਦਸ਼।੨੫॥
ਨਾ ਉਸਨੂੰ ਬੰਨਣਾ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੀਏ।
ਬਰੰਗੇ ਮਗਸ ਸਿਆਹ ਪੋਸ਼ ਆਮਦੀਦਾ।
ਸਾਬ ਰੰਗ ਮਖੀਆਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਨ ਕੇ ਆਈ ਤੇਰੀ ਫੌਜ।
ਬਯਕ ਬਾਰਗੀ ਦਰ ਖਰੋਸ਼ ਆਮਦੀਦਾ।੨੬॥
ਸਾਬ ਇਕੇ ਬਾਰਗੀ ਵਿਚ ਸ਼ੋਰ ਦੇ ਆਈ।
ਹਰਾਂ ਕਸ ਜ਼ਿ ਦੇਵਾਰ ਆਮਦ ਬਰੂੰ।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਕੰਧ ਸੇ ਆਇਆ ਬਾਹਰ।
ਬਖੁਰਦਨ ਯਕੇ ਤੀਰ ਸ਼ੁਦ ਗਰਕਿ ਖੂੰ।੨੭॥
ਸਾਥ ਖਾਣੇ ਇਕ ਤੀਰ ਕੇ ਹੋਇਆ ਡਬੋਇਆ ਲਹੂ ਵਿਚ।
ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਯਾਮਦ ਕਸੇ ਜ਼ੋ ਦਿਵਾਰਾ।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਆਦਮੀ ਕੰਧ ਸੇ।
ਨ ਖੁਰਦੰਦ ਤੀਰੋ ਨ ਗਸ਼ਤੰਦ ਖੁਆਰਾ।੨੮॥
ਨਾ ਖਾਧਾ ਤੀਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੋਇਆ ਖੁਆਰ।
ਚੂ ਦੀਦਮ ਕਿ ਨਾਹਰ ਬਿਯਾਮਦ ਬਜੰਗ।
ਜਦ ਡਿਠਾ ਮੈਂ ਜੋ ਨਾਹਰਖਾਨ ਤੁਰਕ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ।

ਰਸੀਦਨ ਯਕੇ ਤੀਰ ਤਨ ਬੇਖਬਰ ਗਸ਼ਤ ॥੨੯॥
ਰਖਣੇ ਇਕ ਤੀਰ ਕੇਸੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਬੇਖਬਰ ਹੋਇਆ।

ਹਮਾਖਿਰ ਗੁਰੇਜ਼ੀਦ ਬਜਾਏ ਮੁਸਾਫ਼।
ਭੀ ਓੜਿਕ ਨੂੰ ਭਜੇ ਤੇਰੇ ਸਦਾਰ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਦੀ ਜੇੜ੍ਹੇ ਨਾਹਰ ਖਾਂਦੇ ਸਾਬੀਏ
ਬਸੇ ਖਾਨਹ ਖ਼ੁਰਦੰਦ ਬੇਰੂੰ ਗਜ਼ਾਫ਼ ॥੩੦॥
ਬਹੁਤ ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਗਪਾਂ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੇ

ਕਿ ਅਫ਼ਗਾਨ ਦੀਗਰ ਬਿਯਾਮਦ ਬਜੰਗ।
ਜੋ ਪਠਾਣ ਦੂਸਰਾ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ।
ਚੁ ਸੈਲੇ ਰਵਾਂ ਹਮ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ ॥੩੧॥
ਜੈਸੇ ਹੜ੍ਹ ਪਹਾੜ੍ਹ ਦਾ ਜੈਸੇ ਕਮਾਨ ਸੇ ਤੀਰ ਜੈਸੇ ਬੰਦੂਕ ਸੇ ਗੋਲੀ ਆਂਵਦੀ ਹੈ

ਬਸੇ ਹਮਲਹ ਕਰਦੰਦ ਬਮਰਦਾਨਗੀ।
ਬਹੁਤ ਹਲੇ ਕੀਏ ਸਾਥ ਸੂਰਮਤ ਕੇ
ਹਮ ਅਜ਼ ਹੋਸ਼ਗੀ ਹਮ ਜ਼ਿ ਦੇਵਾਨਗੀ ॥੩੨॥
ਭੀ ਅਕਲ ਸੇ ਭੀ ਦੇਵਾਨਗੀ ਨਾਲ।

ਬਸੇ ਹਮਲਹ ਕਰਦੋ ਬਸੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਖ਼ੁਰਦ।
ਬਹੁਤ ਹਲੇ ਕੀਤੇ ਬਹੁਤ ਸਟਾਂ ਖਾਦੀਆਂ।
ਦੁ ਕਸ ਰਾ ਬਜਾਂ ਕੁਸ਼ਤ ਜਾਂ ਹਮ ਸਪੁਰਦ ॥੩੩॥
ਜੋ ਆਦਮੀਆਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਉਸ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਗਿਰਾਇਆ (ਅਬਤ)

ਕਿ ਆਂ ਖ਼੍ਵਾਜਹ ਮਰਦੂਦ ਸਾਯਹ ਦਿਵਾਰ। (ਦੋਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਮਾਰੇਗਾ ਸੀ।)
ਜੋ ਓਹ ਖ਼੍ਵਾਜਾ ਕਾਇਰ ਪਿਛੇ ਕੰਧ ਦੇ।
ਬਮੈਦਾਂ ਨਿਯਾਮਦ ਬਮਰਦਾਨਹ ਵਾਰ ॥੩੪॥
ਬੀਚ ਮੈਦਾਨ ਕੇ ਨਾ ਆਯਾ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਤਰਹਾ।

ਦਰੇਗਾ ਅਗਰ ਰੂਏ ਓ ਦੀਦਮੇ।
ਅਫ਼ਸੋਸ ਜੇਕਰ ਮੂੰਹ ਉਸ ਦਾ ਦੇਖਦੇ ਹਮ।
ਬਯਕ ਤੀਰ ਲਾਚਾਰ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦਮੇ ॥੩੫॥
ਇਕ ਤੀਰ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸ ਕੋ ਦੇਤੇ ਹਮ-

ਹਮਆਖਰ ਬਸੇ ਜਖਮ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਖਮ ਤੀਰਾਂ ਅਰੁ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਸੇ॥
ਦੁਸੂਏ ਬਸੇ ਕੁਸਤਹ ਸੁਦ ਬੇਦਰੰਗ॥ ੩੬॥
ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ ਗਏ ਛੇਤੀ ਨਾਲ
ਬਸੇ ਬਾਨ ਬਰੀਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਬਹੁਤ ਬਾਣਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ
ਜ਼ਿਮੀ ਗਸਤ ਹਮ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗ॥ ੩੭॥
ਧਰਤੀ ਹੋਈ ਐਸੀ ਜੈਸੀ ਫੂਲ ਲਾਲੇ ਦਾ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥
ਸਰੋ ਪਾਇ ਅੰਬੋਹ ਚੰਦਾਂ ਸੁਦਹ॥
ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਇਤਨਾ ਹੋਗਿਆ
ਕਿ ਮੈਦਾਂ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਗੋਇ ਚੌਗਾਂ ਸੁਦਹ॥ ੩੮॥
ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੁਦੋ ਅਤੇ ਖੁੰਡੀਆਂ ਦਾ ਹੋਇਆ॥
ਤਰੰਕਾਰ ਤੀਰੋ ਤਰੰਕੇ ਕਮਾਂ॥
ਕੜਾਕੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤੜਾਕੇ ਕਮਾਣਾਂ ਦੇ ਹੋਏ
ਬਰਾਮਦ ਯਕੇ ਹਾਇ ਹੂ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ॥ ੩੯॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਇਕ ਹਾਇ ਹੂ ਜਹਾਨ ਸੇ॥
ਦਿਗਰ ਸ਼ੋਰਿਸ਼ੇ ਕੈਬਰੇ ਕੀਨਹ ਕੇਸ਼॥
ਦੂਸਰਾ ਸ਼ੋਰ ਤੀਰਾਂ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆਂ (ਭੀਰਨੇ
ਜ਼ਿ ਮਰਦਾਨਹ ਮਰਦਾਂ ਬਰੂੰ ਰਫ਼ਤ ਹੋਸ਼॥ ੪੦॥
ਸੂਰਮਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੋਸ਼॥
ਹਮਆਖਰ ਚਿ ਮਰਦੀ ਕੁਨਦ ਕਾਰਜ਼ਾਰ॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਕਿਆ ਸੂਰਮਤ ਕਰਨ ਮੈਦਾਨ ਜੰਗਾਂਦੇ ਵਿਚ॥
ਕਿ ਬਰਾਂ ਚਿਹਲ ਤਨ ਆਯਦਸ਼ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ॥ ੪੧॥
ਜੋ ਉਪਰ ਚਾਲੀਸਿਆਂ ਦੇ ਆਵੇ ਬਹੁਤ ਬੇ ਓੜਕ (ਅਥਤੋ) ਫੌਜਾਂ
ਚਿਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਬੁਰਕਹ ਪੋਸ਼॥
ਦੀਵਾ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਬੁਰਕਾ ਪੋਸਨੇ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਸੂਰਜ

ਸਬੇ ਸਹ ਬਰ ਆਮਦ ਬਹਾਮ ਚਿਲਵਹ ਜੋਸ਼॥੪੨॥
ਰਾਤ੍ਰ ਦਾ ਬਾਦਸਾਹ ਆਯਾ ਜਾਬ ਤਮਾਮ ਜੋਲੈਂਦੇ॥

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ ਆਯਦਸ਼॥
ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਨਾਲ ਆਵੇ॥

ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਬਰ ਓ ਰਹਿਨੁਮਾ ਆਯਦਸ਼॥੪੩॥
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਗੋ ਉਸਦੇ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾਲਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਨ ਪੇਚੀਦ ਮੂਏ ਨ ਰੰਜੀਦ ਤਨ॥
ਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਯਾ ਵਾਲ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਨਾ ਦੁਖੀ ਹੋਯਾ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ॥

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਆਵੁਰਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ਿਕਨ॥੪੪॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਆਯਾ ਦੁਸਟਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ॥

ਨਦਾਨਮ ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਪੈਮਾਂ ਸ਼ਿਕਨ॥
ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਜੋ ਏਹ ਆਦਮੀ ਬਚਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਦਉਲਤ ਪਰਸਤ ਅਸਤ ਈਮਾਂ ਫ਼ਿਕਨ॥੪੫॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਤੂੰ ਧਨ ਦਾ ਇਕਠਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸਿਟਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ

ਨ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਨ ਅਉਜ਼ਾਇ ਦੀਨ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਤੂੰ ਧਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਨਾ ਤੂੰ ਦੀਨਦਾਰ ਹੈਂ॥

ਨ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਨਾਸੀਨ ਮਹੰਮਦ ਯਕੀਂ॥੪੬॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਨਾ ਤੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈਂ ਨ ਤੇਰੀ ਮਹੰਮਦ ਪਰ ਪਤੀਤ ਹੈ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨਦ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਧਰਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਨ ਪੈਮਾਂ ਖ਼ੁਦਸ਼ ਪੇਸ਼ ਪਸਤੀ ਕੁਨਦ॥੪੭॥
ਨਹੀਂ ਬਚਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅੰਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

(ਤੈਂ) ਤੈਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਰਾ ਜ਼ੱਰਹ ਏਤਬਾਰ ਨੇਸਤ॥
ਜੋ ਇਸ ਮਰਦ ਦਾ ਜਰਾ ਭੀ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਚਿ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਨ ਅਸਤੁ ਯਜ਼ਦਾਂ ਯਕੇਸਤ॥੪੮॥
ਕਿਆ ਸੁਗੰਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕੋ ਹੈ॥

ਚੁ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਂ ਜਦ ਕੁਨਦ ਇਖਤਿਆਰਾ।
ਇਕ ਕਿਆ ਸੁਗੰਧ ਕੁਰਾਨਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕਰ ਤੂੰ ਸੁਗੰਦ ਭੀ ਕਰੇਂ।
ਮਰਾ ਕਤਰਹ ਨਿਆਜ਼ਦ ਅਜ਼ੋ ਏਤਬਾਰਾ।੪੯
ਹਮਾਰੇ ਤਾਂਈ ਬੋੜਾ ਭੀ ਨਹੀ ਆਉਂਦਾ ਉਸ ਉਪਰ ਭਰੋਸਾ।
ਅਗਰ ਚੇ ਤੁਰਾ ਏਤਬਾਰ ਆਮਦੇ।
ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਭਰੋਸਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ (ਅ:) ਤੂੰ ਤਾਂ ਫਰੇਬੀ ਹੈਂ।
ਕਮਰ ਬਸਤ ਹੇ ਪੇਸ਼ਵਾ ਆਮਦੇ।੫੦॥
ਕਮਰ ਬੰਨਕੇ ਤੂੰ ਅਗੇ ਸਾਡੇ ਆ ਜਾਂਦਾ (ਅ:) ਜੇ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਗਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।
ਕਿ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਸਤ ਬਰ ਸਰ ਤੁਰਾਂ ਈ ਸੁਖਨਾ।
ਰਿਗੇ) ਜੋ ਭਾਰ ਹੈ ਉਪਰ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ ਜੋ ਤੈਂ ਸੁਗੰਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਕਿ ਕਉਲੇ ਖ਼ੁਦਾ ਅਸਤ ਵ ਕਸਮ ਅਸਤ ਮਨਾ।੫੧
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਗੰਦ ਹੈ ਮੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੂੰਨੇ।
ਅਗਰ ਹਜ਼ਰਤੇ ਖ਼ੁਦ ਸਿਤਾਦਹ ਸ਼ਵਦ।
ਤੋਂਅਰਥੋਂ) ਜੇਕਰ ਤੁਸਾਡਾ ਮਹੰਮਦ ਆਪ ਖੜਾ ਹੋਵੇ (ਅ:) ਜੀਉਂਦਾ ਹੋਵੇ।
ਬ ਜਾਨੋ ਦਿਲੇ ਕਾਰ ਵਾਜ਼ਹ ਸ਼ਵਦ।੫੨॥
ਸਾਬ ਜਾਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕੰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।
ਸ਼ੁਮਾਰਾ ਚੁ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਸਤ ਕਾਰੇ ਕੁਨੀ।
ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੱਦ ਭਾਰ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਤੂੰ।
ਬਮੂਜਬ ਨਵਿਸ਼ਤਹ ਸ਼ੁਮਾਰੇ ਕੁਨੀ।੫੩॥
ਮੂਜੱਬ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਤੂੰ ਕੰਮ ਕਰੇਂ।
ਨਵਿਸ਼ਤਹ ਰਸੀਦੋ ਬਗੁਫ਼ਤਹ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਭੀ ਆਨ ਪਹੁੰਚਾ ਅਤੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ।
ਕਿ ਬਾਯਦ ਕਿ ਕਾਰਈ ਬਰਾਹਤ ਰਸਾਂਈ।੫੪॥
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰ।
ਹਮੂੰ ਮਰਦ ਬਾਯਦ ਸ਼ਵਦ ਸੁਖਨਵਰਾ।
ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਵੇ ਸੁਖਨ ਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ।

ਨਸਿਕਮੇ ਦਿਗਰ ਦਰ ਦਹਨੇ ਦਿਗਰ।੫੫॥
ਐਸਾ ਨਹੀ ਜੋ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੋਰ ਅਤੇ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੇ ਹੋਰ
ਕਿ ਕਾਜ਼ੀ ਮਰਾ ਗੁਫਤਹ ਬੇਰੂੰ ਨਿਯਮਾ।
ਜੋ ਮਹਮਦ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬਾਹਰ ਨਹੀ ਹਾਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਥੋ॥
ਅਗ੍ਰਰ ਰਾਸਤੀ ਖ਼ੁਦ ਬਿਯਾਰੀ ਕਦਮਾ।੫੬॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਹੈ ਆਪ ਲਿਆਉ ਕਦਮਾ।
ਤੁਰਾ ਗਰ ਬਬਾਯਦ ਬਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ।
ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੇਕਰ ਚਾਹੀਏ ਜੁਰੀਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ
ਬਨਿਜ਼ਦੇ ਸੁਮਾਰਾ ਰਸਾਨਮ ਹੁਮਾਂ।੫੭॥
ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਭੇਜਾਂ ਮੈ ਓਹੀ ਸੁਗੀਦ -
ਕਿ ਤਸਰੀਫ਼ ਦਰ ਕਸਬਹ ਕਾਂਗੜ ਕੁਨਦ।
ਜੋ ਤੂੰ ਆਵਣਾ ਵਿਚ ਗ੍ਰਾਉਂ ਧਉੜੇ ਕਾਂਗੜ ਦੇ ਕਰੇਂ (ਹੇ ਔਰੰਗੇ)
ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਹਮ ਸ਼ਵਦ।੫੮॥
ਉਸ ਥੀ ਪਿਛੋਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਆਪਸ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਸਾਡੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਨ ਜ਼ੱਰਹ ਦਰੀਂ ਰਾਹਿ ਖ਼ਤਰਹ ਤੁਰਾਸਤ।
ਜ਼ਰਾ ਨਹੀ ਹੈ ਵਿਚ ਇਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਡਰ ਤੇਰੇ ਤਾਈ॥
ਹਮਾ ਕੌਮ ਬੈਰਾੜ ਹੁਕਮੇ ਮਰਾਸਤ।੫੯॥
ਤਮਾਮ ਕੌਮ ਬੈਰਾੜਾਂ ਦੀ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ।
ਬਿਯਾ ਤਾ ਬ ਮਨ ਖ਼ੁਦ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਕੁਨੇਮ।
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਆਉ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਸੀ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਗਲਾ ਕਰੀਏ।
ਸ਼ਰੋਏ ਸ਼ੁਮਾਂ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕੁਨੇਮ।੬੦॥
ਉਤੇ ਮੂੰਹ ਤੇਰੇ ਦੇ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰੀਏ ਅਸੀ॥
ਯਕੇ ਅਸਪ ਸ਼ਾਇਸਤਹ ਏ ਯਕ ਹਜ਼ਾਰ।
ਸੁੰਦ੍ਰ ਘੋੜ੍ਹੇ ਲਾਇਕ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਲੇਥੋ।
ਬਿਯਾ ਤਾ ਬਗੀਰੀ ਬ ਮਨ ਈਂ ਦਿਯਾਰ।੬੧॥
ਆਉ ਤਾਂ ਤੂੰ ਲੇਜਾਈਂ ਏਹ ਵਲਾਇਤ ਬੈਰਾੜਾਂ ਦੀ।

ਸ਼ਹਨ ਸ਼ਾਹਿਰਾ ਬੰਦਹੇ ਚਾਕਰੇਮਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਕਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਿਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਨੌਕਰ ਹੈਂ ਅਸੀਂ।
ਅਗਰ ਹੁਕਮ ਆਯਦ ਬਜਾਂ ਹਾਜ਼ਰੇਮਾ। ੬੨॥
ਜੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਬ ਜਾਨ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵਾਂ
ਅਗਰ ਚਿ ਬਿਯਾਮਦ ਬਫ਼ਰਮਾਨ ਮਨਾ।
ਜੇਕਰ ਆਵੇ ਆਗਿਆ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ
ਹਜ਼ੂਰਤ ਬਿਯਾਯਮ ਹਮਹ ਜਾਨੁ ਤਨਾ। ੬੩॥
ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਆਵਾਂ ਮੈਂ ਤਮਾਮ ਜਾਨ ਅਤੇ ਤਨ ਦੇ
ਅਗਰ ਤੋ ਬਯਜ਼ਦਾਂ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨੀ।
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਂ।
ਬਕਾਰੇ ਮਰਾ ਈਂ ਨ ਸੁਸਤੀ ਕੁਨੀ। ੬੪॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਇਸ ਹਮਾਰੇ ਦੇ ਸੁਸਤੀ ਨਾ ਕਰੇਂ।
ਬਬਾਯਦ ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸ਼ੀ ਕੁਨੀ।
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇਂ।
ਨ ਗੁਫ਼ਤਹ ਕਸਾਂ ਕਸ ਖ਼ਰਾਸ਼ੀ ਕੁਨੀ। ੬੫॥
ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਛਿਲਣਾ ਕਰੇਂ।
ਤੁ ਮਸਨਦ ਨਸ਼ੀਂ ਸਰਵਰੇ ਕਾਯਨਾਤ।
ਤੂੰ ਗਦੀ ਬੈਠਣੇ ਵਾਲਾ ਸਰਦਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੈਂ।
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਇਨਸਾਫ਼ ਈਂ ਹਮ ਸਿਫ਼ਾਤ। ੬੬॥
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਭੀ ਇਸ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ। ਨੂੰ
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀਂ ਪਰਵਰੀ।
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਧਰਮ ਪਾਲਣੇ ਨੂੰ।
ਕਿ ਹੈਫ਼ ਅਸਤ ਸਦ ਹੈਫ਼ ਈਂ ਸਰਵਰੀ। ੬੭॥
ਜੋ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਸੌ ਵੇਰੀ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਤੇਰੀ ਇਸ ਸਰਦਾਰੀ ਪਰ
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਅਜਬ ਅਸਤ ਫ਼ਤਵਾ ਸ਼ੁਮਾ।
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਹੁਕਮ ਸਰਾ ਤੁਸਾਡੀ ਪਰ।

ਬਜੁਜ ਰਾਸਤੀ ਸੁਖਨ ਗੁਫਤਨ ਜਿਯਾਂ ॥ ੬੮ ॥
ਸਿਵਾਂ ਸਚਬੀ ਬਾਤ ਕਰਣੀ ਘਾਟਾ ਹੈ।

ਮਜਨ ਤੇਗ ਬਰ ਖੂਨਿ ਕਸ ਬੇ ਦਰੇਗ।
ਮਤ ਮਾਰ ਤਲਵਾਰ ਊਪਰ ਖੂੰਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਬੀ।

ਤੁਰਾ ਨੀਜ ਖੂਨਿ ਅਸਤੁ ਬਾ ਚਰਖ ਤੇਗ ॥ ੬੯ ॥
ਤੇਰਾ ਤਾਈ ਬੀ ਖੂੰਨ ਹੈ ਸਾਬ ਰੇਬਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ।

ਤੁ ਗਾਫਲ ਮਸਉ ਮਰਦ ਯਜਦਾਂ ਹਿਰਾਸ।
ਤੂੰ ਭੁਲਨਾ ਮਰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੇ ਡਰ।

ਕਿ ਓ ਬੇ ਨਿਆਜ ਅਸਤੁ ਓ ਬੇ ਸੁਪਾਸ ॥ ੭੦ ॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡੀ ਨਹੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵਡਿਆਈ ਖੁਸਾਮਦੀ ਸੇਭੀ ਬਿਨਾ ਹੈ।

ਕਿ ਓ ਬੇ ਮੁਹਾਬ ਅਸਤ ਸ਼ਾਹਾਨ ਸ਼ਾਹ।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਸੀ ਬੀ ਡਰਦਾ ਨਹੀ ਹੈ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ

ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ਸਚ ਏ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ॥ ੭੧ ॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਕਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ।

ਖੁਦਾਵੰਦ ਏਜਦੁ ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਨ।
ਖਾਵੰਦ ਇਕੂ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦਾ।

ਕੁਨਿੰਦ ਅਸਤ ਹਰ ਕਸ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਨ ॥ ੭੨ ॥
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੀ ਮਕਾਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ।

ਹਮ ਅਜ ਪੀਰ ਮੋਰੋ ਹਮ ਅਜ ਫੀਲ ਤਨ।
ਭੀ ਬੁਢੀ ਕੀੜੀ ਸੇ ਭੀ ਹਾਥੀ ਦੇ ਤਨ ਸੇ (- ਅ: ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਸਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ)

ਕਿ ਆਜਜ ਨਿਵਾਜ ਅਸਤੁ ਗਾਫਲ ਸ਼ਿਕਨ ॥ ੭੩ ॥
ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਕਿ ਓਰਾ ਚੁ ਇਸਮ ਅਸਤੁ ਆਜਜ ਨਿਵਾਜ।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਦ ਨਾਮ ਹੈ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਓ ਬੇ ਸੁਪਾਸ ਅਸਤੁ ਓ ਬੇ ਨਿਯਾਜ ॥ ੭੪ ॥
(ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਪਾਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਪਾਰਸ ਨਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਡੀ ਨਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਓ ਬੇ ਨਿਗੂੰਨ ਅਸਤੁ ਵ ਓ ਬੇ ਚਗੂੰਨ।
ਜੋ ਓਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਰੰਗਾਥੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਚਿਹਨ-
ਬੀ ਹੈ।

ਕਿ ਓ ਰਹਿਨੁਮਾ ਅਸਤੁ ਓ ਰਾਹਿਨ ਮੂੰਨਾ ।੧੫॥
ਜੋ ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਸਤਾ ਦਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਓਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਮੂਨੇ ਬੀ ਦਿਖਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਬਰ ਸਰ ਤੁਰਾ ਫਰਜ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਨ॥
ਜੋ ਉਪਰ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਭਾਰ ਹੈ ਸੌਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਦਾ॥

ਬਗੁਫਤਹ ਸੁਮਾ ਕਾਰ ਖੂਬੀ ਰਸਾਂ ।੧੬॥
ਕਿਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕੰਮ ਸਾਥ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਪਹੁਚਾਉ।

ਬਿਬਾਯਦ ਤੁ ਦਾਨਿਸ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨੀ॥
ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਬੁਧ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਂ॥

ਬਕਾਰੇ ਸੁਮਾ ਚੇਰਹ ਦਸਤੀ ਕੁਨੀ ।੧੭॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਤੂੰ ਚਲਾਕੀ ਦਾ ਹਥ ਕਰੇਂ।

ਚਿਹਾ ਸਦ ਕਿ ਚੂੰ ਬਚਗਾਂ ਕੁਸਤਹ ਚਾਰ।
ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤੂੰ ਬੇਟੇ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਚਾਰ ਮੇਰੇ।

ਕਿ ਬਾਂਕੀ ਬਿਮਾਂਦ ਅਸਤ ਪੇਚੀਦਹ ਮਾਰ ।੧੮॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਿਛੇ ਹਾਮ ਰਹੇ ਹੈ ਭਾਰੀ ਸੇ ਸਪਾਂਗ॥

ਚਿ ਮਰਦੀ ਕਿ ਅਖਗਰ ਖ਼ਮੋਸਾ ਕੁਨੀ।
ਕਿਆ ਸੂਰਮਤ ਜੋ ਤੂੰ ਅਗ ਦੇ ਚੰਗਿਆੜੇ ਬੁਝਾਉਣੇ ਕਰਦਾ॥

ਕਿ ਆਤਿਸ ਦਮਾਂਰਾ ਬਦਉਰਾਂ ਕੁਨੀ ।੧੯॥
ਬਲਕਿ ਅਗ ਦਬੀ ਹੋਈ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੂੰ

ਚਿ ਖੁਸ ਗੁਫਤ ਫਿਰਦੌਸੀਏ ਖੁਸ ਜੁਬਾਂ।
ਕਿਆ ਹਛਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਫਿਰਦੌਸੀ ਭਲੇ ਕਵੀਸਰ ਨੇ।

ਸਿਤਾਬੀ ਬੁਵਦ ਕਾਰ ਆਹਰ ਮਨਾ ।੨੦॥
ਛੇਤੀ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਕੰਮ ਸੈਤਾਨ ਦਾ॥

ਕਿਮਾ ਬਾਰਗਾਹਿ ਹਜਰਤ ਆਯਮ ਸੁਮਾਂ
ਜੋ ਅਸੀ ਕਚੈਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਆਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਗੰਬਰਾ।

ਅਜ਼ਾਂ ਰੋਜ਼ ਬਾਸ਼ੀ ਵ ਸਾਹਦ ਸ਼ੁਮਾਂ ॥ ੮੧ ॥
ਉਸ ਦਿਨਥੀ ਹੋਵੇਂ ਤੂੰ ਵਕਫ

ਵਗਰਨਹ ਤੂ ਈਂ ਹਮ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਕੁਨਦ ॥
ਅਰਨਹੀ ਤਾਂਜੇਕਰ ਇਸ ਗਲਨੂੰ ਤੂੰ ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰੇਗਾ ॥

ਤੁਰਾ ਹਮ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਯਜ਼ਦਾਂ ਕੁਨਦ ॥ ੮੨ ॥
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰੇਗਾ

ਅਗਰ ਕਾਰ ਈਂ ਬਰ ਤੂ ਬਸਤੀ ਕਮਰ ॥
ਜੇਕਰ ਕੰਮ ਇਸ ਉਪਰ ਤੂੰ ਬੰਨੀ ਕਮਰ

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਾਸ਼ਦ ਤੁਰਾ ਬਹਿਰ ਵਰ ॥ ੮੩ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਫਲ ਦੇਣੇਵਾਲਾ

ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਨੇਕ ਅਸਤ ਦੀ ਪਰਵਰੀ ॥
ਜੋ ਏਹੁ ਕੰਮ ਭਲਾ ਹੈ ਧਰਮ ਪਾਲਣੇ ਦਾ

ਚੁ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸੀ ਬਜਾਂ ਬਰਤਰੀ ॥ ੮੪ ॥
ਜੇਕਦੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥

ਤੁਰਾ ਮਨ ਨ ਦਾਨਮ ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸ ॥
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਤੋ ਕਾਰਹਾ ਪੁਰ ਖ਼ਰਾਸ਼ ॥ ੮੫ ॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਜੋ ਤੈਥੀ ਕੰਮ ਭਰੇ ਹੋਏ ਦੁਖ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲੇ ॥

ਸ਼ਨਾਸਦ ਹਮੀ ਤੋ ਨ ਯਜ਼ਦਾਂ ਕਰੀਮ ॥
ਪਛਾਣੂ ਭਾਵੀ ਤੈਥੋਂ ਨਹੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥

ਨ ਖ਼ਾਹਦ ਹਮੀ ਤੋ ਬਦੌਲਤ ਅਜ਼ੀਮ ॥ ੮੬ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਹੀ ਚਾਹੇਗਾ ਭੀ ਤੈਥੋਂ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ ॥

ਅਗਰ ਸਦ ਕੁਰਾਂ ਰਾ ਬਖੁਰਦੀ ਕਸਮ ॥
ਜੇਕਰ ਸੌ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਖਾਦੀ ਤੈਂ ਸੁਗੰਦ ॥

ਮਰਾ ਏਤਬਾਰੇ ਨਈ ਜ਼ੱਰਹ ਦਮ ॥ ੮੭ ॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀ ਹੈ ਇਕ ਰਤੀ ਭਰ ਤੇਰੇ ਏਥ ਸੁਆਸ ਦਾ

ਹਜੂਰੇ ਨਿਯਾਯਮ ਨ ਈਂ ਰਾਹਿ ਸਵਮ੍ਹਾ।
ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਆਉਂਦੇ ਅਸੀ ਨਾਇਜਰਸਤੇ ਵਲ ਤਕਦੇ ਹੈ।
ਅਗਰ ਸ਼ਹ ਬਖ਼ਾਹਦ ਮਨ ਆਂਜਾ ਰਵਮਾ।੮੮
ਜੇਕਰ ਬਾਦਸਾਹ ਸਦੇ ਭਿਧ੍ ਤਾਂ ਅਸੀ ਹੂਜਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।
ਖ਼ੁਸਸ ਸ਼ਾਹਿ ਸ਼ਾਹਾਨ ਅਉਰਿੰਗ ਜੇਬ।
ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਹੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੋਂ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਸੋਭਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਕਿ ਚਾਲਾਕ ਦਸਤ ਅਸਤ ਚਾਬੁਕ ਰਕੇਬਾਦ।੮੯।।
ਜੋ ਚਾਲਾਕ ਹਥਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਰਉਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।
ਕਿਆ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤੇਰੀ।
ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਮੁਲਕ ਅਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਅਮੀਰ।੯੦।।
ਮਾਲਕ ਮੁਲਕਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਹੈ।
ਬਤਰਤੀਬ ਦਾਨਸ਼ ਬਤਦਬੀਰ ਤੇਗ।
ਸਾਬ ਸਵਾਰੀ ਹੋਈ ਬੁਧ ਦੇ ਸਾਬ ਜੁਗਤੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ।
ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਦੇਗੋ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਤੇਗ।੯੧।।
ਮਾਲਕ ਲੰਗਰ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਕਿ ਰਉਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਅਸਤੁ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ।
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤੇਰਾ।
ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹੇ ਮੁਲਕੁ ਮਾਲ।੯੨।।
ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਦਾ।
ਕਿ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਬੀਰ ਅਸਤੁ ਦਰ ਜੰਗ ਕੋਹ।
ਜੋ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਵਡੀ ਭਾਰੀ ਹੈ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵਤ ਅਚਲ ਹੈ।
ਮਲਾਯਕ ਸਿਫਤ ਚੂ ਸੁਰੱਯਾ ਸ਼ਕੋਹ।੯੩।।
ਦੇਵਤਿਆਂ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਤਾਰੇ ਚੋਦੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤੇਰਾ ਤੇਜ ਹੈ
ਸ਼ਹਨ ਸ਼ਾਹਿ ਅਉਰਿੰਗਜ਼ੇਬ ਆਲਮੀ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਕਾ ਬਾਦਸਾਹ ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਸੋਭਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜਗਤ ਵਿਚ।

ਕਿ ਦ੍ਵਾਰਾਇ ਦਉਰਅਸਤ ਦੂਰ ਅਸਤੂ ਦੀਂ।੯੪
(ਤੇਐਰੰਗੇ) ਤੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰਦਾਰ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਦੂਰ ਹੈ. ਤੂੰ ਧਰਮ ਥੀ।
ਮਨਮ ਕੁਸਤਨਮੋ ਕੋਹੀਆ ਬੁਤ ਪਰਸਤ।
ਮੈਨੇ ਮਾਰਨੇ ਹੈ ਪਹਾੜੀਏ ਪਥਰ ਪੂਜਣੇ ਵਾਲੇ।
ਕਿ ਓ ਬੁਤ ਪਰਸਤੰਦ ਮਨ ਬੁਤ ਸਿਕਸਤ।੯੫
ਜੋ ਓਹ ਪਥਰਾ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹੈ ਮੈ ਪਥਰਾ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਹੈ।
ਬੁਬੀਂ ਗਰਦਸੇ ਬੇਵਫ਼ਾ ਈਂ ਜਮਾਂ।
ਦੇਖ ਤੂੰ ਫਿਰਨੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਅਕਾਸ ਦੀ ਨੂੰ।
ਪਸੇ ਪੁਸਤ ਅਫਤਦ ਰਸਾਨਦ ਜ਼ਿਯਾਂ।੯੬।
ਪਿਛੇ ਪਿਠਦੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ।
ਬੁਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਨੇਕ ਯਜ਼ਦਾਨ ਪਾਕ।
ਦੇਖ ਤੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਨੇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੀ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਯਕ ਬਦਹ ਲਖ ਰਸਾਨਦ ਹਿਲਾਕ।
ਜੋ ਇਕ ਸੇ ਸਾਥ ਦਸ ਲਖ ਦੇ ਪਹੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੌਤ।
ਚਿ ਦੁਸਮਨ ਕੁਨਦ ਮਿਹਰਬਾਨ ਅਸਤ ਦੋਸਤ।
ਕਿਆ ਦੁਸਮਨ ਕਰੇ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਕਿ ਬਖਸਿੰਦਗੀ ਕਾਰ ਬਖਸਿੰਦਹ ਓਸਤ।੯੭।
ਜੋ ਬਖਸੀਸ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਬਖਸੀਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ
ਰਹਾਈ ਦਿਹੋ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਦਿਹਦ।
ਖਲਾਸੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਜ਼ੁਬਾਂ ਰਾ ਬਸਿਫਤ ਆਸ਼ਨਾਈ ਦਿਹਦ।੯੮।
ਜੁਬਾਨ ਕੇ ਤਾਂਈ ਸਾਥ ਭਜਨ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਖਸਮ ਰਾ ਚੁ ਕੋਰਓ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਕਾਰ।
ਦੁਸਮਨਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅੰਨ੍ਹਾ ਅੰਧਿਆ ਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਖਤ ਕੰਮ ਦੇ
ਯਤੀਮਾਂ ਬਰੂੰ ਬੁਰਦ ਬੇ ਜ਼ਖਮ ਖ਼ਾਰ।੧੦੦।
ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ ਬਿਨਾ ਪੀੜਾ ਕੰਡੇ ਥੀ। ਅ: ਤੇਰਾ ਦਸ ਲਖ ਫੌ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਜੋ ਰਾਸਤ ਬਾਜੀ ਕੁਨਦ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਚਿਆਈ ਕਰੇ॥
ਰਹੀਮੇ ਬਰੋ ਰਹਮ ਸਾਜੀ ਕੁਨਦ॥੧੦੧॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਊਪਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
ਕਸੇ ਖ਼ਿਦਮਤ ਆਯਦ ਬਸੇ ਦਿਲ ਵ ਜਾਂ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਟਹਿਲ ਵਿਚ ਆਵੇ ਅਤ ਸੈ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਅਤੇ ਜਾਨ ਸੇ॥
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸੀਦ ਬਰਵੈ ਅਮਾਂ॥੧੦੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਊਪਰ ਉਸਕੇ ਧਰਮ (ਅ:) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਸਦੀ ਰਛਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਦੁਸਮਨ ਕੁਜਾਂ ਹੀਲਹ ਸਾਜੀ ਕੁਨਦ॥
ਕਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਜੋ ਉਸਸੇ ਉਪਾਉ ਸਾਜਨਾ ਕਰੇ॥
ਅਗਰ ਰਹਿਨੁਮਾਂ ਬਰਵੈ ਰਾਜੀ ਸਵਦ॥੧੦੩॥
ਜੇਕਰ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾਲਣੇਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਊਪਰ ਉਸਕੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇ॥
ਅਗਰ ਬਰਯਕ ਆਯਦ ਦਹੋ ਲਖ ਹਜਾਰ॥
ਜੇਕਰ ਊਪਰ ਇਕਦੇ ਆਵੇ ਦਸ ਲਖ ਚੜ੍ਹਕੇ॥ (ਅ:) ਤੈ ਚਾਲੀ ਸਿਖਾਂ ਉਪਰ ਦਸ ਲਖ ਫੌਜ ਭੇਜੀ ਥੀ॥
ਨਿਗਹਬਾਨ ਓਰਾ ਸਵਦ ਕਿਰਦਗਾਰ॥੧੦੪॥
ਰਾਖਾ ਉਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ
ਤੁਰਾ ਗਰ ਨਜਰ ਹਸਤ ਲਸਕਰ ਵ ਜਰ॥
ਤੇਰਾ ਜੇਕਰ ਧਿਆਨ ਹੈ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਉਪ੍ਰ (ਅ:) ਤੈਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਫੌਜ ਅਤੇ ਧੰਨ ਦਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਮਾਰਾ ਨਿਗਾਹ ਅਸਤ ਯਜਦਾਂ ਸੁਕਰ॥੧੦੫॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਨਿਗਾਹ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਪਰ
ਕਿ ਓਰਾ ਗਰੂਰ ਅਸਤ ਬਰ ਮੁਲਕ ਮਾਲ॥
ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਊਪਰ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਧਨ ਦੇ॥
ਵ ਮਾਰਾ ਪਨਾਹ ਅਸਤ ਯਜਦਾਂ ਅਕਾਲ॥੧੦੬॥
ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ
ਤੁ ਗਾਫਲ ਮਸਉ ਜੀ ਸਿਪੰਜੀ ਸਰਾਇ॥
ਤੂੰ ਗਾਫਲ ਮਤ ਹੋਇ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਘਰ ਉਪਰ॥

ਕਿਆਲਮ ਬਗੁਜ਼ਰਦ ਸਰੇ ਜਾ ਬਜਾਇ॥੧੦੭॥
ਜੋ ਜਗਤ ਲੰਘਦਾਹੈ ਸਿਰੇਬੀ ਜਾਗਾ ਜਾਗਾਵਿਚ॥
ਬਬੀਂ ਗਰਦਸ਼ੇ ਬੇਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਂ॥
ਦੇਖ ਤੂੰ ਫਿਰਨਾ ਬੇਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਨੇਦੀਦਾਂ॥
ਕਿ ਬਗੁਜ਼ਸਤ ਬਰ ਹਰ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਂ॥੧੦੮॥
ਜੋ ਲੰਘਿਆਹੈ ਊਪ੍ਰ ਸਭ ਮਕਾਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮਕਾਨਾਂਦੇ॥
ਤੁ ਗਰ ਜ਼ਬਰ ਆਜਜ਼ ਖਰਾਸ਼ੀ ਮਕੁਨ॥
ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਤਕੜਾਹੈ ਗਰੀਬਾਂਨੂੰ ਛਿਲਣਾ ਮਤਕਰ॥
ਕਸਮਰਾ ਬਤੇਸ਼ਹ ਤਰਾਸ਼ੀ ਮਕੁਨ॥੧੦੯॥
ਸੁਰੀਧਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਤੇਸ਼ੇਦੇ ਛਿਲਣਾ ਮਤਕਰ ਤੂੰ॥
ਹਕੇ ਯਾਰ ਬਾਸ਼ਦ ਚਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੁਨਦ॥
ਜਬ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇ ਕਿਆ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾਹੈ॥
ਅਗਰ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਰਾ ਬਸਦ ਤਨ ਕੁਨਦ॥੧੧੦॥
ਜੇਕਰ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਸੌ ਤਨ ਕੇ ਕਰੇ॥
ਖ਼ਸਮ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਗਰ ਹਜ਼ਾਰ ਆਵੁਰਦ॥
ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੁਸ਼ਮਨੀਆਂ ਜੇਕਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂਹੀ ਲਿਆਵੇ॥
ਨ ਯਕ ਮੂਇ ਓਰਾ ਅਜ਼ਾਰ ਆਵੁਰਦ॥੧੧੧॥
ਨਹੀ ਇਕ ਰੋਮ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਦੁਖ ਲਿਆਵੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਮਰੇ ਬੀ ਰੋਮ ਕੋ ਭੀ ਦੁਖ ਨਹੀ ਆ
ਹਿਕਾਯਤ) ਅਗੀਜੇ ਅਭੀਜੇ ਅਰੂਪੇ ਅਰੇਖਾ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗਿਣਤ ਹੈ ਮਿਣਤੀ ਰਹਤ ਹੈ ਰੂਪ ਬੀ ਰਹਤ ਹੈ ਰੇਖ ਬੀ ਰਹਤ ਹੈ
ਅਗਾਧੇ ਅਬਾਧੇ ਅਭਰਮੇ ਅਲੇਖਾ॥੧੧ਕ॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਬੰਧਨ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਭਰਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਲੇਖੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ
ਅਰਾਗੇ ਅਰੂਪੇ ਅਰੇਖੇ ਅਰੰਗਾ॥
ਕਿਸੀ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀ ਰੇਖਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਰੰਗਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥
ਅਜਨਮੇ ਅਬਰਨੇ ਅਭੂਤੇ ਅਭੰਗਾ॥੧੧ਖ॥
ਜਨਮ ਬੀ ਰਹਤ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਬਰਨਾਂ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਸੂਖਮ ਹੈ ਨਾਸ ਹੋਣੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥

ਅਛੇਦੋ ਅਭੇਦੋ ਅਕਰਮੋ ਅਕਾਮਾ॥
ਕਟਣੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਜੁਦਾ ਨਹੀ ਹੈ ਕਰਮਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਛਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥
ਅਖੇਦੋ ਅਭੇਦੋ ਅਭਰਮੋ ਅਭਾਮਾ॥੧੧੪॥
ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਭਰਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥
ਅਰੇਖੋ ਅਭੇਖੋ ਅਲੇਖੋ ਅਭੰਗਾ॥
ਰੇਖਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਭੇਖ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਉਸਕਾ ਕੋਈ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਨਾਸ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦ ਹੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾ॥੧੧੫॥
ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਸੇਤ ਮਾਸੇ॥ ਅਥਵਾ
ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਦੇ ਪਦਾਰਥ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਕਥਾ

ਦੂਸਰੀ ਚਲੀ

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪਾ॥
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਰਾਜੇ ਦਲੀਪ ਦੀ॥
ਨਿਸ਼ਸਤਹ ਬੁਦਹ ਨਿਜਦ ਮਾਨੇ ਮਹੀਪਾ॥੧॥
ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਥਾ ਪਾਸ ਮਾਨਧਾਤਾ ਪ੍ਰਿਥੀਪਤਿ ਕੇ॥
ਕਿ ਓਰਾ ਹਮੀ ਬੂਦ ਪਿਸਰੇ ਚਹਾਰ॥
ਜੋ ਉਸਕੇ ਐਸੇ ਥੇ ਬੇਟੇ ਚਾਰ ੪
ਕਿ ਦਰ ਰਜਮ ਦਰ ਬਜਮ ਆਮਖਤਹ ਕਾਰ॥੨॥
ਜੋ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅਤੇ ਵਿਚ ਕਚੈਹਰੀ ਦੇ ਸਿਖੇ ਹੋਏ ਕੰਮ
ਬ ਰਜਮ ਅੰਦਰੋਂ ਹਮ ਚੁ ਅਜ ਸ਼ੇਰ ਮਸਤ॥
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਸਤ ਦੀ॥

ਕਿ ਚਾਬੁਕ ਰਿਕਾਬ ਅਸਤ ਗੁਸਤਾਖ਼ ਦਸਤ ॥ ੩
ਜੋ ਘੋੜੇ ਸਵਾਰ ਚੰਗੇ ਹੈ ਅਤੇ ਹਥ ਦੇ ਚਾਲਾਕ ਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚ।

ਚੁਹਾਰੇ ਸਹੇ ਪੇਸ਼ਿ ਪ੍ਰਸਰਾ ਬੁਖਾਂਦ।
ਚਾਰੇ ਬੇਟੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਗੇ ਬੁਲਾਏ।

ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਕੁਰਸੀਏ ਜ਼ਰ ਨਿਸ਼ਾਂਦ ॥ ੪ ॥
ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ਉਪਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਬਠਲਾਏ।

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਦਾਨਾਇ ਦਉਲਤ ਪਰਸਤ।
ਸਾਬ ਪੁਛਿਆ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦੌਲਤ ਕੇ ਪੂਜਣਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ (ਅਃ) ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁ-ਛਿਆ।

ਅਜ਼ੀ ਅੰਦਰੂ ਬਾਦਿਸਾਹੀ ਕਸੁ ਅਸਤ ॥ ੫ ॥
ਇਨਾ ਵਿਚੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਲਾਇਕ ਕੌਣ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦ ਆਂ ਚ ਦਾਨਾਇ ਦਾਨਸ਼ ਨਿਹਾਦ।
ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ ਜੋ ਦੋ ਸਿਆਣਿਆਂ ਅਕਲ ਰਖਣਿਵਾਲਿਆਂਨੇ।

ਬਤਮਕੀਨਿ ਪਾਸਖ਼ ਅਲਾਮ ਬਰਕੁਸ਼ਾਦ ॥ ੬ ॥
ਸਾਬ ਮਰਾਤਬੇ ਦੇ ਜੁਬਾਬ ਦਾ ਝੰਡਾ ਖੋਲਿਆ।

ਬਿਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਖ਼ੁਸ਼ ਦੀਨ ਦਾਨਾਇ ਨਗ਼ਜ਼।
ਕਹਿਆ ਏ ਜੋ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਅਤੇ ਦਾਨਾ ਤੂੰ ਅਸਚਰਜ ਹੈਂ।

ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸ ਅਸਤ ਆਜ਼ਾਦ ਮਗ਼ਜ਼ ॥ ੭ ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਮਗਜ਼ ਹੈ (ਅਃ) ਜੈਸੇ ਸਿਪੀ ਵਿਚੋ ਇਕ ਮੋਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਹ

ਮਰਾ ਕੁਦਰਤੇ ਨੇਸਤ ਈ ਗੁਫ਼ਤ ਨੀਸਤ।
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਜੋਰ ਨਹੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਕਹਣੇ ਕਾ।

ਸੁਖ਼ਨ ਗੁਫ਼ਤਨੇ ਬਿਕਰਜ਼ਾਂ ਗੁਫ਼ਤ ਨੀਸਤ ॥ ੮ ॥
ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਣੀ ਮੋਤੀ ਅਣਵਿਧ ਦਾ ਪਰੋਣਾ ਹੈ। (ਅਃ) ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ ਕਹਣਾ ਮੋਤੀ ਜਲ ਦਾ ਪਰੋਵਣਾ ਹੈ।

ਅਗਰ ਸ਼ਾਹਿ ਬਿਫ਼ਰਮਾਯਦ ਬਿਗੋਯਮ ਜਵਾਬ।
ਜੇਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਹੇ ਤਾ ਕੌਂਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਉਤ੍ਰ।

ਨੁਮਾਯਮ ਬਤੋ ਹਾਲ ਈਂ ਬਾ ਸਵਾਬ ॥ ੯ ॥
ਦਿਖਾਲੂ ਮੈਂ ਸਾਬ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਇਸ ਦਾ ਸਾਬ ਖੂਬੀ ਦੇ।

ਹਰਾਕਸ ਕਿ ਯਜਦਾਨਿ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦਾ।
ਜਿਸਾਕਿਸੀਨੂੰ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਯਾਰੀ ਦੇਵੇ (ਅ:) ਜਿਸਉੱਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ
ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਕਾਮ ਭਾਰੀ ਕੁਨਦਾ।੧੦।।
ਵਿਚ ਕੰਮਜਹਾਨਦੇ ਮਕਸੂਦ ਪੂਰਾਕਰੇ (ਅ:) ਬਾਦਸਾਹ ਬਣਾਵੇਂ।
ਕਿਈਂਰਾ ਬਅਕਲ ਆਜਮਾਈ ਕੁਨੇਮ।
ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂਕੋਤਾਈ ਸਾਥ ਅਕਲਦੇ ਅਜਮੂਦਾ ਕਰੇਹਮ
ਵਜਾਂ ਪਸ ਬਕਾਰ ਆਜਮਾਈ ਕੁਨੇਮ।੧੧।।
ਔਰ ਫੇਰ ਇਸਜੇਪੀਛੇ ਵਿਚ ਕੰਮਦੇ ਅਜਮਾਉਣਾਕਰੇਹਮ।
ਯਕੇਰਾ ਦਿਹਦ ਫੀਲ ਦਹ ਹਜਾਰ ਮਸਤਾ।
ਏਕਕੇਤਾਈ ਦਿੰਦਾਹੈ ਹਾਥੀ ਦਸਹਜਾਰਮਸਤ ਵਜੀਰਾਂਦੇਕਹੇਮੂਜਬ।
ਹਮਹ ਮਸਤ ਮਸਤੀ ਓ ਜੰਜੀਰ ਬਸਤਾ।੧੨।।
ਸਭ ਮਸਤੀ ਤੇ ਮਸਤ ਅਤੇ ਸੰਗਲਾਂਨਾਲ ਬੰਨੇਹੋਏ।
ਦਿਗਰ ਰਾ ਦਿਹਦ ਅਸਪ ਪਾਂਸਦ ਹਜਾਰਾ।
ਦੂਸਰੇਕੇਤਾਈ ਦਿੰਦਾਹੈ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ
ਜਿਸਰ ਸਾਖ਼ਤਹ ਜੀਨ ਚੂੰ ਨਉਬਹਾਰਾ।੧੩।।
ਜਰੀਸੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਕਾਠੀਆਂ ਮਾਨਿੰਦ ਨਉਬਹਾਰਦੀ।
ਸਿਯਮ ਰਾ ਦਿਹਦ ਸੁਤਰ ਸੇ ਸਦ ਹਜਾਰਾ।
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿੰਦਾਹੈ ਊਠ ਤਿਨ ਲਖ।
ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਬਾਰੇ ਹਮਹ ਜਰ ਨਿਗਾਰਾ।੧੪।।
ਸਭ ਚਾਂਦੀਦੇ ਭਾਰਨਾਲ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹੇ ਹੋਏ।
ਚੁਅਮ ਰਾ ਦਿਹਦ ਮੂੰਗ ਯਕ ਨੁਖਦਨੀਮਾ।
ਚੌਥੇਤਾਈਂ ਦਿੰਦਾਹੈ ਇਕਦਾਣਾਮੂੰਗੀਦਾ ਅਤੇ ਅਧਾਛੋਲਾ।
ਅਜਾਂ ਮਰਦ ਆਜਾਦ ਆਕਿਲ ਅਜੀਮਾ।੧੫।।
ਓਹੁ ਮਰਦ ਉਤਮ ਅਤੇ ਅਕੱਲ ਵਡੀ ਵਾਲਾਸੀ
ਬਿਯਾਵੁਰਦ ਪੁਰ ਅਕਲ ਖਾਨਹ ਕਜਾਂ।
ਲੈਆਇਆ ਪੂਰਣ ਅਕਲਵਾਲਾ ਘਰਵਿਚ ਉਸਨੂੰ।

ਦਿਗਰ ਨੀਮ ਨੁਖ਼ਦਸ਼ ਬਿ ਬਸਤਨ ਅਜ਼ਾਂ।੧੬

ਦੂਸਰਾ ਛੋਲਾ ਅਧੇ ਛੋਲੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਲੈਲਿਆ।

ਹਮੀ ਖ਼ਾਸਤ ਕੇ ਤੁਖ਼ਮ ਰੇਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥

ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਜੋ ਬੀਜ ਬੀਜਣਾ ਕਰੀਏ॥

ਖ਼ਿਰਦ ਆਜ਼ਮਾਯਸ਼ ਬਰੇਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥੧੭॥

ਅਕਲ ਦਾ ਅਜ਼ਮੂਦਾ ਅਤੇ ਬੀਜਣਾ ਕਰੀਏ।

ਦਫਨ ਕਰਦ ਹਰਦੋ ਜ਼ਿਮੀਨ ਅੰਦਰਾਂ।

ਦਬਣੇ ਕੀਤਾ ਹਰਿਦੋ ਕੇ ਤਾਂਈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਵਿਚ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਸ਼ੁਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਗਿਰਾਂ।੧੮।

ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਊਪ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦਾ

ਚੂ ਸ਼ਸ਼ ਮਾਹ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤੰਦ ਦਰਾਂ ਦਫਨ ਵਾਰ।

ਜਦੋ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਵਿਚ ਦਬਿਆਂ ਨੂੰ।

ਪਦੀਦ ਆਮਦਹ ਸਬਜ਼ਹੇ ਨਉ ਬਹਾਰ।੧੯॥

ਪਰਗਟ ਆਇਆ ਸਬਜ਼ਾ ਨਉ ਬਹਾਰ ਵਾਲਾ

ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਦਹਿ ਸਾਲਿ ਤੁਖ਼ਮੇ ਕਸਾਂ।

ਬੀਜਣਾ ਕੀਤਾ ਦਸ ਬਰਸਾਂ ਦਾਣਿਆਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ।

ਬਪਰਵਰਦ ਵਹ ਓਰਾ ਬੁਰੀਦਨ ਅਜ਼ਾਂ।੨੦॥

ਪਾਲਿਆ ਉਨਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਵਢਿਆ ਉਨਾਂ ਨੇ॥

ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਦਹ ਬੀਸਤ ਬਾਰਸ਼ ਅਜ਼ੋ।

ਬੀਜਿਆ ਦਸ ਵੀਹ ਵਾਰੀ ਉਨਾਂ ਸੇ॥

ਬਸੇ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ਖ਼ਰਵਾਰਹ ਦਾਨਹ ਅਜ਼ੋ।੨੧॥

ਬਹੁਤ ਹੋਏ ਖਲਵਾੜੇ ਦਾਣਿਆਂ ਦੇ ਉਨਾਂ ਸੇ।

ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਿਆਦਹ ਸ਼ੁਦ ਦਉਲਤੇ ਬੇ ਕਰਾਂ।

ਇਤਨੀ ਵਧੇਰੇ ਹੋਈ ਦਉਲਤ ਬੇ ਓੜਕ।

ਕਜ਼ੋ ਦਾਨਹ ਸ਼ੁਦ ਦਾਨਹਾਏ ਅੰਬਾਰ।੨੨॥

ਜੋ ਉਨਾਂ ਦਾਣਿਆਂ ਸੇ ਹੋਏ ਦਾਣਿਆਂ ਦੇ ਢੇਰ।

ਖਰੀਦਾ ਅਜ਼ਾਂ ਨਕਦ ਦਹ ਹਜ਼ਾਰ ਫੀਲਾ।
ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨਕਦੀ ਸੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਹਾਥੀ।
ਚੁ ਕੋਹੇ ਰਵਾਂ ਹਮ ਚੁ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲਾ। ੨੩॥
ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਰੇ ਤੁਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਾਨਿੰਦ ਦਰਿਆਇ ਨੀਲ ਦੇ।
ਬਗੀਰਦ ਅਜ਼ੋ ਅਸਪ ਪਾਂਸਦ ਹਜ਼ਾਰਾ।
ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਰੋਕੜ ਉਸੀ ਸੇ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖਾ।
ਹਮਹ ਜ਼ਰ ਵਜ਼ੀਨੇ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਵਾਰਾ। ੨੪॥
ਸਭ ਸੋਨੇ ਦੀਆ ਕਣੀਆ ਵਾਲੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਲਦੇ ਹੋਏ।
ਖਰੀਦੰਦ ਸੇ ਸਦ ਹਜ਼ਾਰੋ ਸੁਤਰਾ।
ਖਰੀਦਿਆ ਤਿਨ ਲਾਖ ਊਠ
ਹਮਹ ਜ਼ਰ ਬਾਰੋ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਪੁਰਾ। ੨੫॥
ਤਮਾਮ ਸੋਨੇ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਲਦੇ ਹੋਏ
ਵਜ਼ਾਂ ਦਾਲਨਉ ਸ਼ਹਰ ਆਜ਼ਮ ਬਿਬਸਤ।
ਓਸ ਦਾਲ ਦੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਨਮਾ ਸ਼ੈਹਰ ਵਡਾ ਬਸਾਇਆ।
ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ਾਂ ਸ਼ਹਰ ਦਿਹਲੀ ਸ਼ੁਦ ਅਸਤ। ੨੬
ਜੋ ਨਾਮ ਉਸ ਸ਼ੈਹਰ ਦਾ ਦਿਹਲੀ ਰਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਦਿਗਰ ਦਾਨਹ ਰਾ ਬਸਤ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨਾ।
ਦੂਸਰੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਬਸਾਇਆ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨਾ ਸ਼ੈਹਰ।
ਚੁ ਦੋਸਤ ਪਸੰਦ ਅਸਤ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ਿਕਨਾ। ੨੭॥
ਜੋ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਬਫ਼ੁਜ਼ਰੀਦ ਦਹਦੇ ਬਰੀਂ ਨਿਮਤ ਸ਼ਾਲਾ।
ਗੁਜ਼ਰੇ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ - ਖੇਤੀ ਕਰਦੇ ਲੋਕੋ ਦੇ ਦਿਨੋ ਨੂੰ
ਬਸੇ ਗਸ਼ਤ ਜ਼ੋ ਦਉਲਤੋ ਸ਼ੇਜ਼ਵਾਲਾ। ੨੮॥
ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਉਸ ਸੇ ਦੌਲਤ ਤੇ ਨਾਦੂਰ ਹੋਣੇ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ
ਚੁ ਬਿਨਸ਼ਸਤ ਬਰ ਤਖਤ ਮਾਨੇ ਮਹੀਪਾ।
ਜੋ ਦੇ ਬੈਠਾ ਊਪਰ ਤਖਤ ਦੇ ਮਾਨਧਾਤਾ ਰਾਜਾ।

ਬਪੁਰਸਿਸ ਦਰਾਮਦ ਸਹੇ ਹਫਤ ਦੀਪਾ। ੨੯॥
ਫਿਰ ਪੁਛਣ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸਾਹੁ ਸਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਦਾ।

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਪੇਸੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਬਿਯਾਰ।
ਵਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪੇਹਲਾ ਕਾਗਜ ਲਿਆਓ ਤੁਸੀਂ।

ਚਿ ਬਖਸੀਦਿਅਮ ਮਨ ਬਪਿਸਰਾਂ ਚਹਾਰ। ੩੦॥
ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਸਾਥ ਬੇਟਿਆਂ ਚਾਰੋਂ ਕੋ।

ਦਬੀਰੇ ਕਲੀਮ ਜਨ ਕਲਮ ਬਰ ਗਿਰਫਤ।
ਮੁਨਸੀ ਕਲਮ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਲਮ ਪਕੜੀ।

ਜਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਅਲੀਮ ਬਰ ਗਿਰਫਤ। ੩੧॥
ਉਤ੍ਰ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਸੈਤਾਂ ਪਕੜਿਆ। (ਅ) ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਬਾਤ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਦਾ ਸੂਤ ਪਕੜਿਆ

ਬਿਗੁਫਤਾ ਚਿ ਬਖਸੀਦਮ ਏਸਾਂ ਹਜਾਰ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਇਨ ਕੋ ਅਤੇ ਕਿਨੇ ਹਜਾਰ।

ਬਕਾਗਜ ਬੁਬੀਤਾਂ ਜੁਬਾਨਸ ਬਿਯਾਰ। ੩੨॥
ਵਿਚ ਕਾਗਜ ਦੇ ਦੇਖੇ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਜੁਬਾਨ ਊਪਰ ਲਿਆਵੋ।

ਬਕਾਗਜ਼ ਬੁਬੀਤਾਂ ਬਗੋਯਦ ਜੁਬਾਂ।
ਵਿਚ ਕਾਗਜ ਦੇ ਦੇਖੋ ਤੁਸੀ ਤਾ ਕਹੋ ਤੁਸੀ ਜੁਬਾਨੀ।

ਚੁ ਬਖਸੀਦ ਸਦ ਬਖਸ ਹਰ ਕਸ ਅਜਾਂ। ੩੩
ਕਿਆ ਬਖਸੀਸ ਹੋਈ ਬਖਸੀਸ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਸੇ।

ਚੁ ਬਿਸਨੀਦ ਸੁਖਨ ਅਜ ਮਹੀਪਾਲ ਮਾਨ।
ਜਬ ਸੁਨੀ ਬਾਤ ਮੁਨਸੀਆਂ ਨੇ ਮਾਨਧਾਤਾ ਪ੍ਰਿਥੀਪਤ ਨੇ।

ਫਰਿਸਤਹ ਸਿਫਤ ਚੂੰ ਮਲਾਇਕ ਮਕਾਨ। ੩੪॥
ਦੇਵਤਿਆ ਜੇਸੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆ ਜੈਸੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਨੇ।

ਬਿਯਾਰੀ ਮਰਾ ਪੇਸ ਬਖਸੀਦਹ ਮਨ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਲਿਆ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਬਖਸੀਸ ਮੇਰੀ ਕੇਤਾਈ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨ। ੩੫॥
ਹੇ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਿਥੀ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਕਾ ਹੈ। =

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਮੁਰਦੰਦ ਬਾਜ਼ੇ ਮਾਹੀਆ।
ਪੈਲਾ ਬੇਟਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਈ ਮਰ ਗਏ ਕਈ ਮਹਿਮਾ ਵਿਚ ਕੈਮ ਆਏ।
ਕਿਆ ਹਮ ਬਸੇ ਫੀਲ ਬਖਸੀਦਹ ਅਮਾ। ੩੬॥
ਕਿਉ ਜੋ ਹਮਨੇ ਭੀ ਕਈ ਹਾਥੀ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈ ਆਪ।
ਦਿਗਾਰ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਅਸਪਸ ਚਿਕਰਦ।
ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਘੋੜੇ ਤੇ ਕਿਆ ਕੀਤੇ।
ਕਿ ਬਾਜੇ ਬਬਖਸੀਦ ਬਾਜ਼ੇ ਬਿਮੁਰਦ। ੩੭॥
ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਜ਼ੇ ਮੈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਬਾਜ਼ੇ ਮਰ ਗਏ॥
ਸਿਯਮ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਸੁਤਰਾਂ ਨੁਮਾਂ।
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਊਠ ਦਿਖਾਲ।
ਕਜਾਤੋ ਬਬਖਸੀਦ ਏ ਜਾਨ ਮਾਂ। ੩੮॥
ਕਿਥੇ ਤੈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈ ਐ ਮੇਰੀ ਜਾਨ
ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਬਾਜੇ ਬਕਾਰ ਆਮਦੰਦ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਤਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਏ ਹੈ।
ਬਬਖਸ ਅੰਦਰੂੰ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਆਮਦੰਦ। ੩੯॥
ਵਿਚ ਬਖਸੀਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਓੜਕ ਹੀ ਆਏ।
ਚੁਆਮ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖਤ।
ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੇ।
ਸਜਾਵਾਰ ਦੇਹੀਮੁ ਸਾਯਾਂਨ ਤਖਤ। ੪੦॥
ਲਾਇਕ ਬਾਦਸਾਹੀ ਮੁਕਟ ਦੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੀ
ਕੁਜਾ ਕਰਦ ਬਖਸਸ ਤੁਮਾਰਾ ਫਹੀਮ।
ਕਿਥੇ ਕੀਤੀ ਖਰਚ ਬਖਸੀਸ ਮੇਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸਮਝਾਉ।
ਯਕੇ ਦਾਨਹ ਮੂੰਗੋ ਦਿਗਾਰ ਨੁਖਦ ਨੀਮ। ੪੧॥
ਇਕ ਦਾਣਾ ਮੂੰਗੀ ਦਾ ਸਾਬਤ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਛੋਲੇ ਦਾ ਅਧਾ ਦਾਣਾ
ਜ਼ਵਦ ਗਰ ਹੁਕਮ ਤਾ ਬਿਯਾਰੇਮ ਪੇਸ।
ਆਪ ਕਾ ਹੋਵੇ ਜੇਕਰ ਹੁਕਮ ਤਾਂ ਲਿਆਵਾਂ ਮੈ ਅਗੇ ਆਪ ਦੇ।

ਹਮਹ ਫੀਲ ਅਸਪੋ ਅਜ਼ੇ ਸ਼ੁਤਰ ਬੇਸ਼ਾ ॥੪੨॥
ਤਮਾਮ ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਉਨਾਸੇ ਊਠ ਬਹੁਤਹੀ ਸੁੰਦ੍ਰਾ।
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਫੀਲੇ ਦੋ ਦਹਿ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸਤਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੇ ਹਾਥੀ ਬਾਰਾ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸਤਾ।
ਪੁਰ ਅਜ਼ ਜ਼ਰ ਬਾਰੋ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਬਸਤਾ ॥੪੩॥
ਜੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸੋਨੇ ਦੇ ਫੁਲਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਬੰਨੇ ਹੋਏ।
ਹੁਮਾਂ ਅਸਪ ਪਾਂਸਦ ਹਜ਼ਾਰ ਆਵਰੀਦਾ।
ਵੈਸੇ ਹੀ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ ਲਿਆਇਆ।
ਹੁਮਾਂ ਜ਼ਰ ਜ਼ੀਨ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਆਵਰੀਦਾ ॥੪੪॥
ਵੈਸੇ ਹੀ ਸੁਨਹਰੀ ਜ਼ੀਨ ਬੇਓੜਕ ਲਿਆਇਆ।
ਹੁਮਾਂ ਖੋਲਦ ਖ਼ੁਫ਼ਤਾਨ ਬਰਗਾਸ ਤਵਾਂ।
ਤਮਾਮ ਟੋਪੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਰਾ ਸੁਨੈਰੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਹੈ।
ਬਸੇ ਤੀਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਕੀਮਤ ਗਿਰਾਂ ॥੪੫॥
ਬਹੁਤ ਤੀਰ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਮੁਲ ਭਾਰੀ ਵਾਲੀਆਂ।
ਬਸੇ ਸ਼ੁਤਰ ਬਗ਼ਦਾਦ ਜ਼ਰ ਬਫ਼ਤ ਬਾਰਾ।
ਬਹੁਤ ਊਠ ਬਗ਼ਦਾਦ ਦੇ ਜ਼ਰੀ ਬਾਦਲੇ ਦੇ ਝੁਲ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਹੋਏ।
ਜ਼ਰੇ ਜਾਮਹ ਨੀਮ ਆਸਤੀ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰਾ ॥੪੬॥
ਸੁਨੈਰੀ ਕੁੜਤੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਗੇ ਸੁਨੈਰੀ ਬੇ ਓੜਕ।
ਕਿ ਦਹ ਨੀਲ ਦਹ ਪਦਮ ਦੀਨਾਰ ਜ਼ਰਦਾ।
ਜੋ ਦਸ ਨੀਲ ਅਤੇ ਦਸ ਪਦਮ ਮੋਹਰਾਂ ਪੀਲੀਆਂ-ਕੁੰਦਨ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ।
ਕਜ਼ੋ ਦੀਦਹ ਸ਼ੁਦ ਦੀਦਹੇ ਦੋਸਤ ਸਰਦਾ ॥੪੭॥
ਜੋ ਉਸਕੇ ਵੇਖਣੇ ਸੇ ਹੋਏ ਨੇਤ੍ਰ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਠੰਡੇ। ਪ੍ਰਸੀਨ ਹੋਏ।
ਕਿ ਯਕ ਮੂੰਗ ਯਕ ਸ਼ਹਰ ਜ਼ੋ ਕਾਮ ਸ਼ੁਦਾ।
ਜੋ ਇਕ ਦਾਣੇ ਮੂੰਗੀ ਸੇ ਇਕ ਸ਼ਹਰ ਦਾ ਮਕਸਦ ਹੋਇਆ।
ਕਿ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨ ਸ਼ਹਰ ਓ ਨਾਮ ਸ਼ੁਦਾ ॥੪੮॥
ਜੋ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨ ਸ਼ਹਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰਖਿਆ।

ਕਿਨੀਮੇ ਨਖਦਰਾਂ ਦਿਗਰ ਸਹਰ ਬਸਤ।
ਜੋ ਅਧੇ ਛੋਲੇਂਦਾ ਦੂਸਰਾ ਸਹਰ ਬਸਾਇਆ।
ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ੋ ਸਹਰ ਦਹਲੀ ਸ਼ੁਦ ਅਸਤ॥੪੯॥
ਜੋ ਨਾਮ ਉਸਕੇ ਸੇ ਸਹਰ ਦਿਹਲੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਖੁਸ਼ ਆਮਦ ਬਤਦਬੀਰ ਮਰਦੇ ਮਹੀਪ।
ਪਸੰਦ ਆਯਾ ਸਾਬ ਅਕਲ ਦੇ ਮਾਤਧਾਤਾਨੂੰ।
ਖਿਤਾਬਸ਼ ਬਦੋਦਾਦ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪ॥੫੦॥
ਖਿਤਾਬ ਉਸਕੇ ਸਾਬ ਦਿਤਾ ਰਾਜਾ ਦਲੀਪਕਾ
ਕਿ ਪੈਦਾ ਅਜ਼ੋ ਫਰਿਰ ਸਾਹਨਸ਼ਹੀ।
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਉਸਸੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ
ਸਜ਼ਾ ਵਾਰ ਤਖਤ ਅਸਤ ਤਾਜੋ ਮਹੀ॥੫੧॥
ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਮੁਕਟ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਕੇ ਹੈ।
ਬਜ਼ੇਬਦ ਅਜ਼ੋ ਮਰਦ ਤਾਜੋ ਨਗੀਂ।
ਸੁੰਦਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਉਸ ਮਰਦ ਸੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਨਗੀਨਾ।
ਬਰਾ ਅਕਲ ਤਦਬੀਰ ਹਜ਼ਾਰ ਆਫਰੀਂ॥੫੨॥
ਉਪਰ ਉਸ ਅਕਲ ਅਤੇ ਤਦਬੀਰ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵੇਰੀ ਸਾਬਾਸ਼।
ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇਅਕਲ ਆਲੂਦਹ ਮਗਜ਼।
ਤਿਨੇ ਓਹ ਹੈ ਬੇਅਕਲ ਅਤੇ ਗੰਦੇ ਮਗਜ਼ ਵਾਲੇ।
ਨ ਗੁਫਤਾਰ ਖੁਸ਼ਤਰ ਨ ਰਫਤਾਰ ਨਗਜ਼॥੫੩॥
ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂਦੀ ਬੋਲੀ ਭੁਲੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂਦੀ ਚਾਲ ਸੁੰਦਰ।
ਹਮੀ ਖਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਬਸ਼ਾਹੀ ਦਿਹਮ।
ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ।
ਜ਼ਿ ਦੌਲਤ ਖੁਦਸ਼ਰਾ ਅਗਾਹੀ ਦਿਹਮ॥੫੪॥
ਦੌਲਤ ਆਪਣੀ ਸੇ ਉਸਕੋ ਖਬਰ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ।
ਬਜ਼ੇਬਦ ਅਜ਼ੋ ਫਰਿਰ ਸਾਹਨਸ਼ਹੀ।
ਸੋਭਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਸੇ ਤਖਤ ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਾਹੀ ਦਾ।

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ ਅਸਤ ਵ ਮਾਲਕ ਮਹੀ।੫੫॥
ਜੋ ਮਾਲਕ ਬੁਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਿਥਵੀਦਾ ਹੈ।
ਖ਼ਿਤਾਬਸ ਅਜ਼ੋ ਗਸ਼ਤ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪਾ।
ਖਿਤਾਬ ਉਸਕਾ ਉਸਸੇ ਹੋਇਆ ਰਾਜਾ ਦਲੀਪ।
ਖ਼ਿਲਾਫ਼ਤ ਬਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਮਲੋਨੇ ਮਹੀਪਾ।੫੬॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕੀਤੀ ਮਲ ਮਹੀਪਨੇ।
ਜ਼ਿ ਪਿਸਰਾਂ ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦਾ।
ਤਿੰਨਾ ਬੇਟਿਆਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਕੇਤਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹਨੇ ਕਢ ਦਿਤਾ।
ਨ ਦਾਨਿਸ਼ ਪਰਸਤੋ ਨ ਆਜ਼ਾਦ ਮਰਦਾ।੫੭॥
ਨਾ ਬੁਧੀਦੇ ਪੂਜਣੇਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਖੁਲਾਸੇ ਮਰਦ।
ਕਿ ਓਰਾ ਬਰੋ ਜ਼ਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ।
ਜੋ ਉਸਕੇਤਾਂਈ ਉਪਰ ਸੋਨੇਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਬਿਠਾਇਆ।
ਕਲੀਦੇ ਕੁਹਨ ਗੰਜ ਰਾ ਬਰ ਕੁਸ਼ਾਦਾ।੫੮॥
ਕੁੰਜੀਆਂ ਪੁਰਾਤਨੀ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਤਾਂਈ ਖੋਲਕੇ ਦਿਖਾਇਆ।
ਬਦੋ ਦਾਦ ਸ਼ਾਹੀ ਖ਼ੁਦ ਆਜ਼ਾਦ ਗਸ਼ਤਾ।
ਸਾਥ ਉਸਕੇ ਦਿਤੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਆਪ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇਆ।
ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਦਲਕੇ ਰਵਾਂ ਸ਼ੁਦ ਬਦਸਤਾ।੫੯॥
ਪਾਈ ਗੋਦੜੀ ਗਲਮੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ਤਰਫ਼ ਬਨਕੀ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਰੰਗ।
ਦਿਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗਵਾਲਾ।
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤੁ ਦਰ ਵਕਤ ਜੰਗਾ।੬੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਵਖਤ ਲੜਾਈ ਦੇ।
ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਬਖ਼ਤ ਆਜ਼ਮਾਈ ਕੁਨਮਾ।
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਦਿਹ ਜੋ ਭਾਗਾਂਦਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਕਰਾਂਮੈ।
ਜ਼ਿ ਤੇਗੇ ਖ਼ੁਦਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਕੁਨਮਾ।੬੧॥
ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੀ ਸੈ ਕੰਮ ਚਲਾਉਣਾ ਕਰੇ ਹਾਂ। (ਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ)

ਦੇਖਜੇ ਜੇੜ੍ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇਹੈ ਓਹ ਆਪਣਿਆਂ ਬੇਟਿਆਂ ਦੀ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਕਲ ਪ੍ਰਤਾਇਕੇ ਪਿਛੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹੈਨਾ।

ਹਿਕਾਯਤ ਤੀਸਰੀ ਚਲੀ
ਕਥਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ॥

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਦਾਨਸ ਦਿਹੋ ਦਾਦਗਰਾ॥
ਸਾਹਿਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਬੁਧੀ ਕੇ ਅਤੇ ਨਿਆਉ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ
ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਹੁਨਰਾ॥੧॥
ਖ਼ੁਸੀ ਦੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਸਭ ਹੁਨਰਾਂ ਕੇ ਤਾਂ (ਈ)
ਅਮਾਂ ਬਖਸ਼ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਓ ਦਸਤਗੀਰਾ॥
ਆਸਰੇ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਬਖਸੀਸ ਕੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹਥ ਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ
ਕਸਾਯਸ ਕੁਨੇ ਰਹਿ ਨੁਮਾਯਸ ਪਜੀਰਾ॥੨॥
ਭੇੜ੍ਹ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਵਾਲਾ ਰਾਹ ਦੇ ਦਿਖਲਾਣੇਵਾਲਾ ਦਿਲ ਦੀ ਬਾਤ ਮੰਨਣੇਵਾ (ਲਾ)
ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਨੇਕ ਮਰਦਾ॥
ਬਾਤ ਸੁਣੀਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਭਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ॥
ਕਿ ਅਜ਼ ਦਉਰਿ ਦੁਸਮਨ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦਾ॥੩॥
ਜੋ ਸਮੇ ਵੈਰੀਆਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਘਟਾ (ਅ:) ਵੈਰੀਆਂ ਨੇ ਮਾਰਕੇ ਘਟੇ ਮੇਰਲਾ ਦਿਤ
ਖੁਸਮ ਅਫਕਨੋ ਸਾਹ ਚੀ ਦਿਲ ਫਿਰਾਜਾ॥
ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇਵਾਲਾ ਬਾਦਸਾਹ ਚੀਨ ਦਾ ਦਿਲ ਖੁਲ੍ਹੇਵਾਲਾ।
ਗਰੀਬੁਲ ਨਿਵਾਜੋ ਗਨੀਮੁਲ ਗੁਦਾਜਾ॥੪॥
ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗਾਲਣੇਵਾਲਾ॥
ਜ਼ਿਰਜ਼ਮੋ ਬ ਬਜ਼ਮੋ ਹਮਹ ਬੰਦ ਬਸਤਾ॥
ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮਜਲਸ ਵਿਚ ਸਭ ਤਾਂ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ
ਕਿ ਸਿਯਾਰ ਤੇਗ ਅਸਤ ਹੁਸੀਆਰ ਦਸਤਾ॥੫॥
ਜੋ ਧਨੀ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਸਿਆਰ ਹਥ ਦਾ (ਅ:) ਹਥ ਦਾ ਸਖੀ॥

ਨਿਵਾਲਹ ਪਿਆਲਹ ਜ਼ਿ ਰਜ਼ਮੋ ਬ ਬਜ਼ਮਾ॥
ਖਾਵਣੇ ਸੇ ਅਤੇ ਪੀਵਣੇ ਸੇ ਅਤੇ ਜੁੱਧ ਸੇ ਅਤੇ ਮਜਲਸ ਵਿਚ॥
ਤੁ ਬੁਗੁਫ਼ਤੀ ਕਿ ਦੀਗਰ ਯਕੇ ਜ਼ੂਦ ਬ ਬਜ਼ਮਾ ੬॥
ਤੂੰ ਕਹੇਂ (ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋਯਾ ਵਿਚ ਮਜਲਸਦੇ॥
ਜ਼ਿ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ ਹਮ ਬੁ ਆਮੁਖਤਹ ਸੁਦਾ॥
ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਐਸੀ ਚਲਾਉਣੀ ਸਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ॥
ਤੁ ਗੋਈ ਕਿ ਦਰ ਸਿਕਮ ਅੰਦੋਖਤਹ ਸੁਦਾ॥ ੭॥
ਤੂੰ ਕਹੇ ਜੋ ਅੰਦਰ ਗਰਭ ਦੇ ਹੀ ਅੱਕਠੀ ਸਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ॥
ਬੁ ਮਾਲਸ ਗਿਰਾਨਸ ਮਤਾਯਸ ਅਜ਼ੀਮਾ॥
ਜ਼ਦਾਮਾਲ ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਨਕਦੀ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਥੀ॥
ਕਿ ਮੁਲਕਸ ਬਸੇ ਅਸਤ ਬਖਸਸ ਕਰੀਮਾ॥੮॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੁਲਕ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਖਸੀਸ ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਆਂ ਜੈਸੀ
ਅਜ਼ੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਬਆਖ਼ਰ ਸੁਦ ਅਸਤਾ॥
ਉਸਸੇ ਬਾਦਸਾਹੀ ਸਾਥ ਆਖ਼ਰ ਦੇ ਹੋਈ ਹੈ॥ (ਅਰਥਾਤ:) ਜਦੋ ਉਹ ਬਾਦਸਾਹ ਮਰਨੇ ਲਗਾ
ਨਿਸਸਤੰਦ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਓ ਪੇਸ ਪਸਤਾ॥ ੯॥
ਬੈਠੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦਿਵਾਨ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ॥
ਜ਼ਿ ਤੋ ਪਸ ਕਿਰਾ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦਿਹੇਮਾ॥
ਤੇਰੇ ਸੇ ਪਿਛੇ ਕਿਸਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੇਵੇਂ ਹਮ॥
ਕਿਰਾ ਤਾਜ ਇਕਬਾਲ ਬਰਸਰ ਨਿਹੇਮਾ॥੧੦॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈ ਮੁਕਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਉਪਰ ਸਿਰ ਦੇ ਰਖੇ ਹਮ॥
ਕਿਰਾ ਮਰਦ ਅਜ਼ ਖਾਨਹ ਬੇਰੂੰ ਕੁਨੇਮਾ॥
ਕਿਸ ਆਦਮੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕਰੇਂ ਹਮ॥
ਕਿਰਾ ਬਖਤ ਇਕਬਾਲ ਬਰਸਰ ਨਿਹੇਮਾ॥੧੧॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈ ਭਾਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਉਪਰ ਸਿਰ ਦੇ ਰਖੇ ਹਮ॥
ਬ ਹੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਕੁਸਾਦੇ ਦੁ ਚਸ਼ਮਾ॥
ਵਿਚ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਆਯਾ ਅਤੇ ਖੋਲੀਆਂ ਦੋਨੋ ਅਖੀਆਂ॥

ਬਗੁਫਤਾ ਸੁਖਨ ਸ਼ਾਹ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਰਸਮਾ ॥੧੨॥
ਕਹੀ ਬਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਤਰਾਂ ॥
ਨ ਪਾਓ ਨ ਦਸਤੋ ਨ ਚਸ਼ਮੇ ਜ਼ੁਬਾਂ ॥
ਨ ਪੈਰ ਨ ਹਥ ਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਨਾ ਰਸਨਾ ॥
ਨ ਹੋਸ਼ੋ ਨ ਹਿੰਮਤ ਨ ਹੈਬਤ ਕਸਾਂ ॥੧੩॥
ਨਾ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਭੈ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦਾ ॥
ਨ ਹਊਲੋ ਨ ਤੁਹਮਤ ਨ ਹੀਲਹ ਨ ਹੋਸ਼ ॥
ਨਾ ਡਰ ਨਾ ਤੁਹਮਤ ਨਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ ਜੁਧ ਮੇਂ ਨਾ ਹੋਸ਼ ਭੁਜੱਣਦੀ ॥
ਨ ਬੀਨੀ ਨ ਬੀਨਾਗਰੀ ਹਰਦੋ ਗੋਸ਼ ॥੧੪॥
ਨਾ ਨਾਕ ਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇ ਨਾ ਦੋਨੋ ਕੰਨ ਹੋਵੇ ॥
ਹਰਾ ਕਸ ਕਿ ਹਸਤ ਆਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਬਵਦ ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਏ ਬਾਤਾਂ ਪਾਈਆ ਜਾਵਣ ॥
ਵਜਾਂ ਦਉਰ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਸ ਸ਼ਵਦ ॥੧੫॥
ਓਹ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਵੇ ॥
ਅਜਬ ਮਾਂਦ ਦਾਨਾਇ ਦੌਰ ਈ ਜਵਾਬ ॥
ਅਸਚਰਜ ਰਹੇ ਬੁਧੀਮਾਨ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਇਸ ਉਤ੍ਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇਸੇ ॥
ਸੁਖਨ ਬਾਜ਼ ਦੀਗਰ ਕੁਨਦ ਬਾ ਸਵਾਬ ॥੧੬॥
ਬਾਤ ਫੇਰ ਦੂਸਰੀ ਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜਾਬ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ॥
ਬਰੀਗਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਦੁਰੀਗਸ਼ ਗਰਿਫਤਾ ॥
ਵਜੀਰ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ॥
ਜਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਬਰੀਗਜ਼ ਗਰਿਫਤਾ ॥੧੭॥
ਉਤ੍ਰ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਂਈ ਸਾਥ ਇਕ ਰੰਗਾ ਦੇ ਕੀਤਾ ਵਜੀਰਾਨੇ ॥
ਚੁਪੇ ਰਾਸਤ੍ਰਸ ਕਰਦ ਹਰਖੇ ਜ਼ੁਬਾਂ ॥
ਖਬੇ ਸਜੇ ਉਨਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਚਰਖੀ ਜੁਬਾਨ ਦੀ ॥(ਅ:) ਜੇਹਾ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ ॥
ਬਰ ਆਵੁਰਦ ਸੁਖਨੇ ਚੁਕੋ ਬਰ ਕਮਾਂ ॥੧੮॥
ਬਾਹਰ ਲਿਆਏ ਬਾਤ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਸੇ ਛੇਤੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹੁ ਹੁਸ਼ੀਆਰ ਆਜ਼ਾਦ ਮਗ਼ਜ਼ਾ।
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੁਸ਼ੀਆਰ ਅਤੇ ਜੁਦੇ ਮਗਜਵਾਲੇ।
ਚਰਾ ਮੇ ਤੋ ਰੋਈ ਦੰਗੀ ਕਾਰ ਨਗਾਜ਼ਾ।੧੯॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਕਹਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ।
ਕਸੇ ਰਾ ਸ਼ਵਦ ਕਾਰ ਈ ਦਰ ਜ਼ਮਾਂ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈ ਹੋਵੈ ਕੰਮ ਏਹ ਅੰਦਰ ਜਮਾਨੇ ਦੇ।
ਵਜ਼ਾ ਹਸਤ ਐਬਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਂ।੨੦॥
ਓਹ ਹੈ ਆਦਮੀ ਐਬਦਾਰ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਨ ਵਿਖੇ।
ਕਿ ਈਂ ਹਸਤ ਐਬੋ ਤੁ ਗੋਈ ਹੁਨਰ।
ਜੋ ਇਹ ਹੈ ਐਬ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਹੁਨਰ ਹੈ।
ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਹਮਹ ਬਹਿਰ ਬਰਾ।੨੧॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਮਾਮ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ।
ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਪੁਸ਼ਤੋ ਨ ਦੁਸ਼ਨਾਮ ਦਾਦਾ।
ਨਾ ਤੈਨੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਪਿਠ ਦਿਤੀ ਹੈ ਨਾ ਤੈ ਗਾਲੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ।
ਨ ਅੰਗੁਸ਼ਤ ਬਰ ਹਰਫ਼ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਿਹਾਦਾ।੨੨॥
ਨਹੀ ਉਂਗਲੀ ਉਪਰ ਹਰਫ ਸਤ੍ਰੂ ਦੇ ਰਖੀ ਹੈ ਤੈਨੇ।
ਨਾ ਆਰਾਮ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨ ਅਜ਼ਾਰ ਦੋਸਤਾ।
ਨਹੀ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਿਤਾ ਤੈਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦੁਖ ਦਿਤਾ ਤੈਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਜਵਾਬੇ ਗਦਾਰਾ ਉਦੂ ਰਾ ਬਿ ਪੋਸਤਾ।੨੩॥
ਜਬਾਬ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤੈ ਨਹੀ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਸਤ੍ਰੂ ਦੇ ਸੀਰ ਉਪਰ ਮੜ੍ਹਾ ਨਹੀ ਛ(ਡਿਆ)
ਨਵੀਸਿੰਦਹ ਹਰਾ ਜ਼ਨ ਹਰਫੇ ਨਿਹਦਾ।
ਮੁਨਸ਼ੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਜਾਗਾ ਹਰਫ ਦੀ ਨਹੀ ਦਿਵਾਂਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਸੁਖਨ ਰਾ ਬਹਕ ਜਾਇ ਸਰਫੇ ਦਿਹਦਾ।੨੪॥
ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਉਪਰ ਸਚੀ ਜਾਗਾ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਨ ਉਸਤਾਦ ਰਾ ਦਾਦ ਜਾਇ ਸੁਖਨਾ।
ਨਹੀ ਉਸਤਾਦ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿਤੀ ਤੈਨੇ ਜਾਗਾ ਬਾਤ ਦੀ।

ਫਰਾਮੋਸਗਰੀ ਚੂੰ ਬਕਾਰੇ ਕਹਨਾ ॥ ੨੫ ॥
ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇ। (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ (ਕੰਮ)

ਬਬਦ ਮਸਲਹਤ ਕਸਨ ਦਾਦਨ ਦਿਗਰ।
ਬੁਰੀ ਸਲਾਹ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ

ਬਹਿਸ ਨਾਮਉ ਚੂੰ ਤੂ ਰੋਯਦ ਹੁਨਰ ॥ ੨੬ ॥
ਛਡਣੇ ਜੋਗਾ ਹੈ ਨਾਮਉ ੧ ਐਸੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕਰੇਂਦਾ ਹੈਂ।

ਨ ਬੀਨਦ ਦਿਗਰ ਜ਼ਨ ਬਚਸ਼ਮੇ ਖ਼ੁਦਾ।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਦੇ।

ਨ ਬਰ ਕਾਰ ਕਸ ਕਰਦ ਨਜ਼ਰੇ ਬਦਾ ॥ ੨੭ ॥
ਨਹੀਂ ਉਪਰ ਕੰਮ ਕਿਸੀ ਦੇ ਕੀਤੀ ਨਿਗਾਹ ਬੁਰੀ ਉਸਨੇ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਕਸ ਬਰ ਨ ਹਰਫੇ ਹਰਾਮ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿਸੀ ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਬਾਤ ਹਰਾਮ ਕਾਰੀ ਕੀ।

ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਬਰ ਸ਼ੁਕਰ ਯਜ਼ਦਾਂ ਮੁਦਾਮ।
ਨਿਗਾਹ ਰਖੀ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਦੀਪ ਕਾਲ। ੨੮

ਨਜ਼ਰ ਰਾ ਜ਼ਿ ਬਦਕਾਰ ਦੀਗਰ ਬੁਬਸਤ।
ਨਿਗਾਹ ਕੇ ਤਾਈਂ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਸੇ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸ਼ਨਾਸੀ ਤੂ ਤਹਕੀਕ ਓ ਕੋਰ ਹਸਤ ॥ ੨੯ ॥
ਤੂੰ ਪਛਾਣੀ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਜੋ ਓਹ ਸੂਰਮਾ ਹੈ (ਅਥਵਾ) ਅੰਧਾ ਹੈ

ਕਦਮ ਰਾ ਨ ਦਾਰਦ ਬਬਦ ਕਾਰ ਕਾਰ।
ਪੈਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਨਾ ਰਖੇ ਵਿਚ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਨੂੰ

ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਪਸ ਪਾਉ ਪੁਸਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ੩੦ ॥
ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪੈਰ ਕਰੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੇ ਡਰਕੇ।

ਨ ਦਰ ਕਾਰ ਦੁਜ਼ਦੀਨ ਦਿਲ ਸ਼ਿਕਨੀ।
ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੀ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖਾਵੇ।

ਨ ਖਾਨਹ ਖ਼ੁਮਰ ਬਾਜ਼ ਨਾ ਰਹਜ਼ਨੀ ॥ ੩੧ ॥
ਨ ਕਮਾਲ ਖਾਣੇ ਜੋਵੇ ਨਾ ਧਾੜਾ ਮਾਰੇ। (ਅ:) ਵੇਸ਼੍ਵਾ ਕੇ ਪਾਸ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਬਨਾਕਸ ਦੂਆਏ ਨ ਗੋਯਦ ਸੁਖਨ।
ਸਾਬ ਨਕੀਮਿਆਂ ਦੀ ਅਰਜਾਂਦੇ ਨਾਕਰੇ ਬਾਤ।
ਬਖਾਹਸ ਖਰਾਸੀਨ ਜੋਇੰਦ ਸਖਨ। ੩੨॥
ਸਾਬ ਇਛਾ ਛਿਲਣੇਦੇ ਨਾ ਢੂੰਢੇ ਬਾਤ (ਅਥਵਾ) ਕਿਸੀਨੂੰ ਦੁਖਾਵਣੇਦੀ ਇਛਾ (ਨਾਕਰੇ।
ਬਬਦ ਕਾਰ ਕਸ ਦਰਨ ਦਾਦੀਦ ਪਾਇ।
ਵਿਚ ਬੁਰੇਕੰਮ ਕਿਸੀਦੇ ਨਾ ਦੇਵੇਂ ਪੈਰ।
ਕਿ ਓ ਪਾਇ ਲੰਗਾਸਤੁ ਗੋਈ ਬਜਾਇ। ੩੩॥
ਜੇ ਓਹ ਪੈਰਾਬੀ ਲੰਙਾਹੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਠੀਕ ਠੀਕ-
ਬਦੂਜਦੀਅ ਜੁਾਰਨ ਆਲੂਦਾਹ ਦਸਤ।
ਸਾਬ ਚੋਰੀਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂਦੇ ਨਕਰੇ ਗੰਦੇ ਹਥਾਂਨੂੰ।
ਬਖੁਰਸੇ ਹਰਾਮੋ ਕੁਨਾਯ ਦਨਦਸਤ। ੩੪॥
ਸਾਬ ਖਾਣੇ ਹਰਾਮਦੇ ਖੇਲੇਨਾਂ ਹਥਾਂਨੂੰ।
ਬਖੁਦ ਦਸਤ ਖਾਹਿਦ ਨਗੀਰਿਦ ਮਾਲ।
ਸਾਬ ਆਪਣੇ ਹਥਾਂਦੇ ਨਹੀਂਚਾਹੇ ਅਤੇ ਨਾ ਪਕੜੇ ਮਾਲ ਕਿਸੀਦਾ।
ਨ ਰਯਤ ਖਰਾਸੀ ਨ ਆਜਿਜ ਜਵਾਲ। ੩੫॥
ਨਾ ਪਰਜਾਨੂੰ ਛਿਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਗਰੀਬਾਂਨੂੰ ਦੁਖਦੇਵੇ।
ਦਿਗਰ ਜਨ ਨਖੁਦ ਦਸਤ ਅੰਦਾਖਤਨ।
ਬਿਗਾਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀਨੂੰ ਨਾ ਆਪਣਾ ਹਥ ਡਾਲਣਾ।
ਰਯਤ ਖੁਲਾਸਹ ਨ ਬਰ ਤਾਖਤਨ। ੩੬॥
ਪਰਜਾਨੂੰ ਖੁਸੀ ਦੇਖਕੇ ਨਾ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਚੜ੍ਹਤ ਕਰਨੀ।
ਬਖੁਦ ਦਸਤ ਰਿਸਵਤ ਨਆਲੂਦਾਹ ਕਰਦ।
ਆਪਣੇ ਹਥ ਵਢੀ ਨਾਲ ਨਹੀ ਗੰਦੇ ਕੀਤੇ ਜਿਸਨੇ।
ਕਿ ਅਜ ਸਾਹ ਦੁਸਮਨ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦ। ੩੭
ਜੋ ਸਤ੍ਰੂ ਬਾਦਸਾਹਸੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਧੂੜਾਂ।
ਨ ਜਾਏ ਅਦੂਰਾ ਦਿਹਦ ਵਕਤ ਜੰਗ।
ਨਾ ਜਾਗਾ ਸਤ੍ਰੂੰ ਕੇਤਾਣੀ ਦੇਵੇ ਵਖਤ ਜੁੱਧਦੇ।

ਬਬਾਰਸ ਦਿਹਦ ਤੇਗੁ ਤਰਕਸ ਖਤੰਗ॥੩੮॥
ਬਰਖਾ ਬਰਖਾਵੇ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤਰਕਸ ਸੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ॥
ਨ ਰਾਮਸ਼ ਦਿਹਦ ਅਜ ਪਲਾਂ ਵਕਤ ਕਾਰ॥
ਨਾ ਆਰਾਮ ਦੇਵੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਤਾਈ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਦੇ (ਅਃ) ਵੇਲੇ ਜੁੱਧ ਦੇ॥
ਨ ਜਾਇਜ਼ ਅਦੂਰਾ ਦਿਹਦ ਦਰ ਦਿਯਾਰ॥੩੯॥
ਨਹੀ ਜਾਗਾ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਵਿਲਾਇਤ ਦੇ॥
ਕਿ ਬੇ ਦਸਤ ਓ ਹਸਤ ਰੋ ਪੁਰ ਹੁਨਰ॥
ਜੋ ਬਿਨਾ ਹਥਾਂ ਸੇ ਓਹ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹੇ ਤੂੰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਨਰਾਂ ਦਾ ਹੈ॥
ਬ ਆਲੂਦਗੀ ਦਰ ਨ ਬਸਤ ਨ ਕਮਰ॥੪੦॥
ਵਾਸਤੇ ਗੰਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾ ਬੰਨਣੀ ਕਮਰ ਦਾ॥
ਨ ਗੋਯਦ ਕਸੇ ਬਦ ਸੁਖਨ ਜ਼ੀ ਜ਼ੁਬਾਂ॥
ਨਹੀ ਕਹੇ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਇਸ ਰਸਨਾ ਸੇ॥
ਕਿ ਓ ਬੇ ਜ਼ੁਬਾਨ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਂ॥੪੧॥
ਜੋ ਓਹੁ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ੁਬਾਨ ਦੇ ਹੈ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ॥
ਸ਼ੁਨੀਦਨ ਨ ਬਦ ਸੁਖਨ ਕਸਰਾ ਬਗੋਸ਼॥
ਸੁਣੇ ਨਹੀ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜਵਣੋ ਵਿਖੇ॥
ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇ ਗੋਸ਼ ਰੋਈ ਬਹੋਸ਼॥੪੨॥
ਜੋ ਓਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਸਰਵਣਾ ਬੀ ਤੂੰ ਕਹੇ ਸਾਥ ਹੋਸ਼ ਦੇ॥
ਕਿ ਪਸ ਪਰਦਹ ਚੁਗ਼ਲੀ ਸ਼ੁਨੀਦਨ ਨ ਕਸ॥
ਜੋ ਪਿਛੇ ਪੜਦੇ ਦੇ ਚੁਗਲੀ ਸੁਣੇ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ॥
ਵਜ਼ਾਂ ਖ਼ੁਦ ਸ਼ਨਾਸੀ ਕਿ ਗੋਈ ਸ਼ਹਸ॥੪੩॥
ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਆਪ ਤੂੰ ਪਛਾਣੀ ਜੋ ਕਹੀ ਤੂੰ ਏਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ॥
ਕਸੇ ਕਾਰ ਬਦਰਾ ਨ ਗੀਰਦ ਬਗੋਇ॥
ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਖੋਟੇ ਦੀ ਨਹੀ ਜੁਗੀਧ ਤਾ ਲੇਵੇ॥
ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇ ਬੀਨੀਏ ਨੇਕ ਖੋਇ॥੪੪॥
ਜੋ ਓਹੁ ਆਦਮੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਕ ਬੀ ਅਤੇ ਭਲੇ ਸੁਭਾਇ ਵਾਲਾ॥

ਨ ਹੀਲੇ ਦਿਗਰ ਹਸਤ ਗੈਰ ਅਜ਼ ਖੁਦਾਇ।
ਨਹੀਂ ਕੁੱਝ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ।
ਕਿ ਹਿੰਮਤ ਫੁਜ਼ਾਂ ਰਾ ਦਰਾਰਦ ਜ਼ਿ ਪਾਇ। ੪੫।।
ਜੋ ਸੂਰਮਿਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਲਿਆਵੇ ਪੈਰਾਂ ਜੇ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਜੁਧ ਵਿਚ ਜੀਤੇ।
ਬਹੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਇੰਦ ਹਮਹ ਵਕਤ ਜੰਗ।
ਵਿਚ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਆਵੇ ਤਮਾਮ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ (ਅ:) ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਕੜਾ ਰਹੇ।
ਕਿ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕੁਨਦ ਓ ਬਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ। ੪੬।
ਜੋ ਚਲਾਕੀ ਕਰੇ ਓਹ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਵਣੇ ਦੇ।
ਕਿ ਦਰ ਕਾਰਿ ਇਨਸਾਫ਼ ਓ ਹਿੰਮਤ ਅਸਤ।
ਜੋ ਵਿਚ ਕੰਮ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਕਿ ਦਰ ਪੇਸ਼ ਗੁਰਬਾਇ ਓ ਆਜਜ਼ ਅਸਤ। ੪੭।।
ਜੋ ਅਗੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਓਹ ਆਜਜ਼ ਹੈ (ਅਰਥਾਤ) ਗਰੀਬਾਂ ਉਪਰ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦ
ਨ ਹੀਲਹ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਦਰ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰ।
ਨ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ ਵੇਲੇ ਅੰਦਰ ਜੁਧ ਦੇ
ਨ ਹੈਬਤ ਕੁਨਦ ਦੁਸ਼ਮਨਾ ਬੇ ਸੁਮਾਰ। ੪੮।।
ਨਾ ਭੈ ਕਰੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਬੇਓੜਕ ਤੇ
ਹਰਾਂਕਸ ਕਜ਼ੀ ਹਸਤ ਗਾਜ਼ੀ ਬੁਵਦ।
ਜੋ ਕੋਈ ਇਨਾ ਅਠਾਂ ਸੇ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੇ (ਅ:) ਜਿਸ ਵਿਚ ਏਹ ਅਠ ਗੁਣ ਪਾਏ ਜਾਵੇ
ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਰਜ਼ਮ ਸਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ। ੪੯।। ਸੂਰਮਾਂ
ਵਿਚ ਕੰਮ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜੁਧ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਕਰੇ।
ਕਸੇ ਰਾ ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਆਯਦ ਪਸੰਦ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈ ਏ ਕਾਰ ਆਵੈ ਪਸੰਦ
ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹ ਬਾਸ਼ਦ ਜਹਾਂ ਅਰਜ਼ਮੰਦ। ੫੦।।
ਓਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ।
ਸੁਨੀਦਮ ਈਂ ਸੁਖਨ ਦਉਰ ਦਾਨਾ ਵਜ਼ੀਰ।
ਸੁਣੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਅਕਲ ਵਾਲੇ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਨੇ।

ਕਿ ਆਕਲ ਸਨਾਸ ਅਸਤੋ ਪੇ ਜਸ ਪਜੀਰਾ।੫੧

ਜੋ ਅਕਲ ਦੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਜਰ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕਰ ਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਕਸੇ ਰਾ ਸਨਾਸੀ ਬ ਅਕਲੇ ਖ਼ਿਹੀ।

ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤਾਈ ਪਛਾਣੋ ਤੁਸੀ ਨਾਲ ਬੁਧ ਦੇ ਭਲਾ

ਮਰੇਰਾ ਬਿ ਦਿਹ ਤਾਜ ਤਖ਼ਤੇ ਮਹੀ।੫੨।।

ਅਤ ਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਥ ਉਸਕੇ ਦੇਵੋ ਤੁਸੀ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ।

ਬਿ ਬਖ਼ਸੀ ਤੂ ਓਰਾ ਮਹੀ ਤਖ਼ਤ ਤਾਜਾ।

ਦੇਈ ਤੂੰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਖ਼ਾਸ ਕਿ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਅਤੇ ਮੁਕਟ

ਗਰ ਓਰਾ ਸਨਾਸੀ ਰਾਇਯਤ ਨਿਵਾਜਾ।੫੩।।

ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਪਛਾਣੇ ਤੂੰ ਰਈਅਤ ਦੇ ਵਡਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ।

ਬਹੈਰਤ ਦਰਾਮਦ ਬਪਿਸਰਾਂ ਚਹਾਰ।

ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਆਏ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਚਾਰੇ ਬੇਟੇ।

ਕਸੇ ਗੋਇ ਗੀਰਦ ਹਮਹ ਵਕਤ ਕਾਰ।੫੪।।

ਜੋ ਕੋਈ ਖ਼ੁਦੇ ਪਕੜੇ ਤਮਾਮ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਦੀ (ਅ:) ਜਿਸ ਮੇ ਅਠ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਜਿਬਾਂ ਦੀ ਖ਼ੁਦੋ ਲੇਵੇ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿਰਾ ਅਕਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ।

ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈ ਬੁਧੀ ਯਾਰੀ ਦੇਵੇ।

ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਕਾਮਰਾਨੀ ਕੁਨਦ।੫੫।।

ਵਿਚ ਕੰਮ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮੁਦਾ ਹਾਸਲ ਕਰੇ। (ਅ:) ਬਾਦਸਾਹ ਹੋਵੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਰੰਗ।

ਦੇਹ ਏ ਸੁਖ ਦੀਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਜੰਗ।੫੬।।

ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਨੈਨ ਪਾਨ।

ਦੇਹ ਏ ਸੁਖ ਦੀਆ ਪਿਆਲਾ ਨੇੜਾ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਣੇ ਵਾਲਾ

ਕੁਨਦ ਪੀਰ ਸਦ ਸਾਲਹ ਰਾ ਨਉਜਵਾਨ।੫੭।।

ਐਸਾ ਪਿਆਲਾ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬੁਢੇ ਸੌ ਬਰਸ ਦੇ ਤਾਈ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਦਾ। (ਪ੍ਰਯੋਜਨ) (ਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਜੋ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਬੇਟਿਆ ਦੀ ਪੀਖਿਆ

ਹਿਕਾਯਤ ਚੌਥੀ ਚਲੀ
ਕਥਾ

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ॥

ਕਿ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੰਦ ਅਸਤ ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹੀਮਾ।
ਜੋ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ
ਰਿਹਾਈ ਦਿਹੋ ਰਹਿਨੁਮਾਏ ਕਰੀਮਾ।੧॥
ਖਲਾਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਰਸਤੇ ਕੇ ਦਿਖਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਦਿਲ ਅਫ਼ਜ਼ਾਇ ਦਾਨਸ਼ ਦਿਹੋ ਦਾਦਗਰ।
ਦਿਲ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਅਕਲ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਿਆਉ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਰੂ
ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਹੁਨਰ।੨॥
ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਖਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹਰ ਇਕ ਹੁਨਰ ਵਾਲੇ ਕੇ ਤਾਈਂ
ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਨੇਕ ਜ਼ਨ।
ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਭਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ।
ਚੁ ਸਮਸ਼ਾਦ ਕਦ੍ਰੇ ਚੁ ਜ਼ੂਏ ਚਮਨ।੩॥
ਮਾਨਿੰਦ ਸਰੂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਉਪ੍ਰ ਨਹਰ ਦੇ ਫੁਲਵਾੜੀ ਸੋਭਦੀ
ਕਿ ਓਰਾ ਪਦਰ ਰਾਜਹੇ ਉਤਰ ਦੇਸ।
ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਰਾਜਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ ਦਾ ਸੀ
ਸ਼ੀਰੀ ਜ਼ੁਬਾਂ ਹਮਚੂ ਇਖਲਾਸ ਕੇਸ਼।੪॥
ਸਾਥ ਮਿਠੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਦੇ ਬੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਦਾਨਾ ਅਕਲਮੰਦ
ਕਿ ਆਮਦ ਬਰਾਏ ਹਮੇ ਗੁਸਲ ਗੀਰ।
ਜੋ ਆਈ ਵਾਸਤੇ ਤਮਾਮ ਇਸਨਾਨ ਗੀਰਾਂ ਦੇ।
ਚੁ ਕੇ ਬਰ ਕਮਾ ਹਮ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।੫॥
ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਤੇ ਜੈਸੇ ਗੋਲੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। (ਅ:) ਐਸੇ ਛੁਟੀ ਤੀ ਸਾਈ।

ਹਮੀ ਖ੍ਵਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਸ਼ੌਹਰ ਕੁਨਮ॥
ਐਸੇ ਚਾਹ ਕੀਤੀ ਜੇ ਉਸਦਾ ਸੁਅੰਬਰ ਕਰਾਂਐ॥

ਕਸੇ ਈਂ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਓਰਾ ਦਿਹਮ॥ ੬॥
ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਲੜਕੀ ਦੇ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਦੇਵਾਂਐ॥

ਬਿਗੁਫਤਾ ਕਿ ਏ ਦੁਖ਼ਤਰੇ ਨੇਕ ਤਨ॥
ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ-ਜੋ ਏ ਬੇਟੀ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ॥

ਕਸੇ ਤੋ ਪਸੰਦ ਆਇਦ ਓਰਾ ਬਿਕੁਨ॥ ੭॥
ਜੋ ਆਦਮੀ ਤੇਰੇ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਕਰ ਤੂੰ॥

ਨਿਸਾਦੰਦ ਬਰ ਕਾਖ਼ ਓਹਫਤ ਖ਼ਨ॥
ਬਿਠਾਲਿਆ ਊਪਰ ਚੁਬਾਰੇ ਦੇ ਉਸਕੋ ਸਤਾਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ॥

ਚੁ ਮਾਹੇ ਮਹੀ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨ॥ ੮॥
ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਦੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਐਸੇ ਸੋਭਾ ਪਾਉ

ਦੁਹਾਨੇ ਦੁਹਲ ਰਾ ਦਹਨ ਬਰ ਕੁਸ਼ਾਦ॥ (ਦੀਸੀ॥)
ਢੋਲੀਆਂ ਨੇ ਢੋਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਖੋਲਿਆ (ਅ:) ਢੋਲ ਬਜਾਏ॥

ਜਵਾਬੇ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਉਜ਼ਰ ਬਰ ਨਿਹਾਦ॥ ੯॥
ਜੁਵਾਬ ਬਾਤੋਂ ਦੇ ਤਾਈਂ ਉਜ਼ਰ ਊਪਰ ਰਖਿਆ॥

ਕਿ ਨੇਕੋ ਬਬੀਂ ਰਾਜਹਾ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ॥
ਕਿਆ ਨੇਕ ਹੈ ਦੇਖ ਤੂੰ ਰਾਜਿਆ ਬੇਓੜਕ ਨੂੰ (ਅ:) ਕਿਆ ਸੁੰਦਰ ਰਾਜੇ ਹੈ॥

ਕਿ ਵਖ਼ਤੇ ਤਰਦਦ ਬਆਮੂਖ਼ਤਹ ਕਾਰ॥ ੧੦॥
ਜੋ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਸਿਖੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤਰਾਂ ਬੁਧਵਾਨ ਹੈ॥

ਕਸੇ ਤੋ ਪਸੰਦ ਆਯਦਤ ਈਂ ਜ਼ਮਾਂ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਇਨਾਂ ਵਿਚੋਂ॥

ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਬਦਾਮਾਦੀ ਆਯਦ ਹਮਾਂ॥ ੧੧॥
ਉਸ ਸੇ ਪਿਛੇ ਮੇਰਾ ਜਵਾਈ ਆਵੇ ਓਹੀ (ਅ:) ਉਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜੁਵਾਈ ਬਣਾਵਾਂ

ਨੁਮਾਇੰਦ ਬ ਓਰਾ ਜ਼ਹਾਂ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ॥
ਦਿਖਾਲੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਰਾਜੇ ਬੇ ਓੜਕ॥

ਹਮ ਆਖਰ ਯਕੇ ਰਾਜਹੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘਾ।
ਭੀ ਓੜਕਨੂੰ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ

ਪਸੰਦ ਆਮਦਸ਼ ਹਮਚੂ ਗਰੁਰਾਂ ਨਿਹੰਗਾ।੧੩॥
ਪਸਿੰਦ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਿੰਦ ਜੰਸਾਰਦੀ ਗਜਫੇਵਾਲਾ

ਹਮਹ ਉਮਦਹੇ ਰਾਜਹਾ ਪੇਸ਼ ਖਾਂਦਾ।
ਰਾਜੇਨੇ ਸਭ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਰਾਜੇ ਅਗੇ ਸਦੇ।

ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਦੌਰ ਮਜਲਸ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ।੧੪॥
ਵਖੋਵਖਰੇ ਪੰਗਤੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਬੈਠਾਲੇ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਕਿ ਏ ਦੁਖਤਰੇ ਨੇਕ ਖੋਇ॥
ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਏ ਬੇਟੀ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉਵਾਲੀ

ਤੁਰਾ ਕਸ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਅਜ਼ ਈਹਾਂ ਬਜੋਇ।
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੋਕੋਈ ਪਸਿੰਦ ਆਵੈ ਇਨਾ ਵਿਚੋ ਢੂੰਢ ੧੫

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਜ਼ੁਨਾਰਦਾਰਾਂ ਪੇਸ਼ਾ।
ਰਾਜੇਨੇ ਭੇਜਿਆ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਕੇ ਤਾਈ ਅਗੇ।

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਈਂ ਰਾਜਹੇ ਉਤਰ ਦੇਸ਼ਾ।੧੬॥
ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ . ਜੋ ਏਹ ਰਾਜਾ ਉਤਰ ਦੇਸ ਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਓ ਨਾਮ ਬਸਤਸ਼ ਬ ਛਤਰਾਮਤੀ।
ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੈ ਇਸਦਾ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ।

ਚੁ ਮਾਹੇ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੇ ਮਹੀ।੧੭॥
ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਅਕਾਸਦੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਲੀ

ਅਜ਼ੀ ਰਾਜਹਾ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਨਜ਼ਰ।
ਇਨਾ ਰਾਜਿਆ ਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇਆ ਨਜਰ ਵਿਚ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਦੇ।

ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਅਜ਼ੀਹਾ ਬੁਬੀ ਪੁਰ ਗੁਹਰ।੧੮॥
ਫੇਰ ਇਨਾ ਵਿਚੋ ਹੀ ਦੇਖੋ ਏ ਬੁਧੀਮਾਨ

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਰਾਜਹਾ ਨਾਜ਼ਨੀ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ।

ਨਜਰ ਕਰਦ ਬਰ ਰਾਜਹਾ ਨਾਜ਼ਨੀ॥
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਊਪਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ
ਪਸੰਦਸ਼ ਨਿਯਾਮਦ ਕਸੇ ਦਿਲ ਨਗੀ॥੧੯॥
ਪਸੰਦ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਦਿਲਦਾ ਨਗੀਨਾ॥
ਸ਼ੁਦਬਰ ਦੁਜਾਂ ਰੋਜ਼ ਮਊਕੂਫ ਗਸ਼ਤ॥
ਸਭਾ ਉਸ ਦਿਨ ਉਠ ਗਈ
ਕਿ ਨਾਜ਼ਮ ਬੁ ਬਰਖਾਸਤ ਦਰਵਾਜਹ ਬਸਤ॥
ਜੋ ਮਜਲਸ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਛਤ੍ਰਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ
ਕਿ ਰੋਜੇ ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹਿ ਜ਼ਰਰੀ ਸਿਪਰ॥
ਜੋ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਨੈਹਰੀ ਢਾਲ ਵਾਲਾ॥(ਅ) ਸੂਰਜ
ਬਰ ਅਉਰੰਗ ਬਰ ਆਮਦ ਚੁ ਰਉਸ਼ਨ ਗੁਹਰ॥੨੦॥
ਊਪਰ ਤਖਤ ਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਮੋਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਦੀ
ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਹਮ ਰਾਜਹਾ ਖਾਸਤੰਦ॥
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਭ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ॥
ਦਿਗਰ ਗੂਨਹ ਬਾਜ਼ਾਰ ਆਰਾਸਤੰਦ॥੨੨॥
ਦੂਸਰੀ ਤਰਾਂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਵਾਰਿਆ॥(ਅ:) ਦੂਜੀ ਤਰਾਂ ਸਭਾ ਬੈਠਾਈ
ਨਜ਼ਰ ਕੁਨ ਬਰੋਏ ਤੁਏ ਦਿਲ ਰੁਬਾਇ॥
ਦੇਖਣਾ ਕਰ ਤੂੰ ਉਪ੍ਰ ਮੂੰਹ ਸੋਹਣਿਆਂ ਦੇ ਜੋ ਦਿਲ ਦੇ ਚੁਰਾਵਣਵਾਲੀ॥
ਕਿ ਰਾ ਤੋ ਨਜ਼ਰ ਦਰ ਬਿਯਾਯਦ ਬਜਾਇ॥੨੩॥
ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਆਵੇ ਅੰਦਰ ਜਾਗ੍ਹਾ ਵੇਸ ਦੇ॥
ਬ ਪਹਿਨ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਗੁਲੇ ਅੰਜਮਨ॥
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਆਈ ਫੂਲ ਗੁਲਾਬ ਸਭਾ ਦਾ॥
ਕਿ ਜ਼ਰ ਆਬ ਰੰਗ ਅਸਤ ਸੀਮੀਂ ਬਦਨ॥੨੪॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰੰਗ ਸੋਨੇ ਜੈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਪਾਰੇ ਜੈਸਾ ਚੰਚਲ
ਰਵਾਂ ਗਸ਼ਤ ਦਰ ਰਾਜਹਾ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ॥
ਤੁਰਦੀ ਹੋਈ ਵਿਚ ਰਾਜਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ॥

ਭੁਲੇ ਸੁਰਖ ਚੂੰ ਗੁੰਬਜ਼ੇ ਨਉ ਬਹਾਰਾ।੨੫॥
ਭੁਲਾ ਬਦਾ ਫੁਲ ਸੂਹੇ ਰੰਗ ਜੈਸੇ ਬਾਗ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਵਿਚ ਖਿੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਦੂਜ਼ਦੀਨ ਦਿਲ ਰਾਜਹਾਂ ਬੇਸੁਮਾਰਾ।
ਚੁਰਾਏ ਦਿਲ ਰਾਜਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ।

ਕਿ ਅਫਤੰਦ ਜ਼ਿਮੀ ਚੂੰ ਖਲੇ ਕਾਰਜਾਰਾ।੨੬॥
ਗਿਰਦੇ ਹੈਂ ਰਾਜੇ ਵੇਖਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਿਥੀ ਊਪਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਮੇ ਲੜਾਈ ਮੈਂ ਡਿਗਦੇ ਹੈਂ

ਕਿ ਜਦ ਬਾਂਗ ਬਰਵੈ ਕਿ ਖਾਤੂਨ ਖੇਸਾ।
ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਨੇ ਅਵਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਉਪ੍ਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਦੀ ਤ੍ਰਫੋਂ।

ਕਿ ਈਂ ਉਮਦਹੇ ਰਾਜਹਾ ਉਤਰ ਦੇਸਾ।੨੭॥
ਜੋ ਏਹੁ ਭੁਲਾ ਰਾਜਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ ਦਾ ਹੈ।

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੀ ਹਸਤ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ।
ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਏਹ ਹੈ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।

ਚੂ ਮਾਹੇ ਫਲਕ ਹਮਚੂ ਹੂਰੇ ਪਰੀ।੨੮॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਕਾਸ ਦਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਭੀ ਮਾਨਿੰਦ ਅਪਛਰਾ ਦੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ।

ਜ਼ੁ ਅੰਬਰ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਮਾਹੇ ਫਲਕ।
ਸਭਾ ਵਿਚ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਅਕਾਸ ਦੀ।

ਫਰਿਸਤਹ ਸਿਫਤ ਓ ਚੁ ਜਾਤਸ ਮਲਕ।੨੯॥
ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੀ ਓਹ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਰੂਪ ਮਾਨਿੰਦ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ

ਕਿਰਾ ਦਉਲਤ ਇਕਬਾਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ।
ਕਿਸਦੇ ਤਾਈਂ ਦਉਲਤ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਦੇਵੇ।

ਕਿ ਈਂ ਮਾਹਰੋ ਕਾਮ ਗਾਰੀ ਕੁਨਦ।੩੦॥
ਜੋ ਇਹੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੇਸੇ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਮੁਰਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰੇ

ਪਸੰਦ ਆਮਦ ਓ ਰਾਜਹ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮ।
ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮੀ

ਕਿ ਰਉਸਨ ਤਬੀਅਤ ਮਲੀਖਤ ਮਦਾਮਾ।੩੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਜਿਸਦੀ ਅਤੇ ਏਕ ਮਦੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਤਰਹ ਵੇਖਣੇ ਜੋਗ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਬਰਵੈ ਵਕੀਲਸ ਗਿਰਾ।
ਭੇਜਿਆ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਵਕੀਲ ਬੁਧੀਮਾਨ ਵਡਾਭਾਗੀ।

ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹਿ ਸ਼ਾਹਾਨ ਰਉਸ਼ਨ ਜ਼ਮਾਂ। ੩੨।।
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਈਂ ਤਰਜ਼ ਖ਼ਾਲਾਇ ਬਰਗੇ ਸਮਨ।
ਜੋ ਇਹੁ ਸਰੂਪ ਭੁਲਾਲੇ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਚੰਬੇਲੀ ਦੇ ਪਤੇ ਵਰਗੀ ਸੁੰਦ੍ਰਾ।

ਕਿ ਲਾਇਕ ਜ਼ਮਾਨਿ ਅਸਤ ਈਰਾ ਬਕੁਨ। ੩੩।
ਜੋ ਲਾਇਕ ਆਪਕੀ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਵਰੋ ਤੁਸੀ।

ਕਿ ਗੁਫ਼ਤਾ ਪਿਦਰ ਖ਼ਾਨਹ ਬਾਨੂ ਮਰਾਸਤ।
ਸੁਭਟ ਜੰਗੀ ਪਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਇਕ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿ ਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ।

ਕਿ ਚਸ਼ਮੇ ਅਜ਼ੋ ਹਰ ਦੁ ਆਹੂ ਤੁਰਾਸਤ। ੩੪।
ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਉਸਦੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਹਰਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ।

ਕਿ ਹਰਗਿਜ਼ ਮਨ ਈਰਾ ਨ ਕਰਦਮ ਕਬੂਲ।
ਜੋ ਕਦੀ ਮੈ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਨਹੀ ਕਬੂਲ ਕਰੂੰਗਾ

ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਨ ਅਸਤ ਕਸਮੇ ਰਸੂਲ। ੩੫।।
ਜੋ ਕਸਮ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਰੀਦ ਰਸੂਲ ਦੀ ਹੈ।

ਬਗੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਅਜ਼ੀ ਨਾ ਸੁਖਨ।
ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਸੁਭਟ ਜੰਗੀ ਪਦਾ।

ਬਜੰਬਸ਼ ਦਰ ਆਮਦ ਜ਼ਨੇ ਨੇਕ ਤਨ। ੩੬।।
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ।

ਕਸੇ ਫ਼ਤਹ ਮਾਰਾ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਕਾਰ।
ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਜਿਤਣਾ ਕਰੇ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ।

ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹਿ ਮਾਰਾ ਸ਼ੁਵਦ ਈਂ ਦਿਯਾਰ। ੩੭।।
ਉਸ ਸੇ ਪਿਛੇ ਓਹੋ ਮੇਰਾ ਖਾਵਿੰਦ ਹੋਵੇ ਇਸ ਵਲਾਇਤ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਚਕੋਸ਼ੀਦ ਮੈਦਾਨ ਵ ਜੋਸ਼ੀਦ ਜੰਗ।
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਜੁਧ ਦੀ।

ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਖ਼ੁਫ਼ਤਾਂਨ ਪੌਲਾਦ ਰੰਗ। ੩੮॥
ਪੈਹਨੀਆਂ ਸੰਜੋਆਂ ਫੁਲਾਦੀ ਲੋਹੇ ਦੇ ਰੰਗਦੀਆਂ।

ਨਿਸ਼ਸਤਹ ਬਰਆਂ ਰਬ ਚੁ ਮਾਹੇ ਮੁਨੀਰ।
ਬੈਠੀ ਹੈ ਉਪ੍ਰ ਉਸ ਰਬ ਦੇ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਬਬਸਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸੁਸਤੰਦ ਤੀਰ। ੩੯॥
ਬੰਨੀ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚੁਣੇ ਤੀਰ (ਅ) ਤੀਰ ਚੁਣਕੇ ਤ੍ਰਕਸ਼ ਵਿਚ ਪਾਏ।

ਬਮੈਦਾਂ ਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਗੁੱਰਰੇ ਦਹ ਸ਼ੇਰ।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਗਜਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।

ਚੁ ਸ਼ੇਰ ਅਸਤ ਸ਼ੇਰ ਅਫ਼ਕਨੇ ਦਿਲ ਦਿਲੇਰ।੪੦॥
ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੇ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਦਿਲ ਦੀ ਸੂਰਮਾ ਹੈ।

ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਖ਼ੁਫ਼ਤਾਂਨ ਜੋਸ਼ੀਦ ਜੰਗ।
ਪਾ ਲਈ ਸੰਜੋ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਕੀਤਾ ਲੜਾਈ ਦਾ।

ਬਕੋਸ਼ੀਦ ਮੈਦਾਂ ਬਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ। ੪੧॥
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸਾਥ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰੀਦ ਦਰ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰ।
ਐਸੀ ਤੀਰ ਬਰਸਾਏ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਕਿ ਲਸ਼ਕਰ ਬਕਾਰ ਆਮਦਸ਼ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ।੪੨॥
ਜੋ ਲਸ਼ਕਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਇਆ ਬੇਅੰਤ ਹੀ।

ਚੁਨਾਂ ਬਾਨ ਬਾਰੀਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ।
ਐਸੇ ਬਨਾ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ

ਬਸੇ ਮਰਦ ਮਾ ਮੁਰਦ ਦਹ ਸ਼ੁਦ ਜਾਇ ਜੰਗ।੪੩॥
ਬਹੁਤ ਸੂਰਮੇ ਮੁਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਥ ਲੜਾਈ ਵਿਚ।

ਸ਼ਹੇ ਨਾਮ ਗਾਜ ਸਿੰਘ ਦਰ ਆਮਦ ਬਜੰਗ।
ਸ਼ਾਹ ਵਸੀਹ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਗਾਜ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਅੰਦਰ ਜੁਧ ਦੇ।

ਚੁ ਕੇਬਰ ਕਮਾ ਹਮ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ।੪੪॥
ਤੀਰ ਆਵਤਾ ਤੇ ਕਮਾਨ ਸੇ ਗੋਲੀ ਬੰਦੂਕ ਸੇ ਆਤੀ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਜ ਸਿੰਘ ਆਇਆ।

ਬਜੁੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਚੂ ਇਫਰੀਤ ਮਸਤ॥
ਫਿਰ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੇਉ ਮਸਤ ਦੀ॥
ਯਕੇ ਗੁਰਜ ਅਜ਼ ਫੀਲ ਪੈਕਰ ਬਦਸਤ॥੪੫॥
ਇਕ ਗੁਰਜ ਹਾਥੀ ਦੇ ਅਕਾਰ ਜੇਡੀ ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ ਲਈ ਹੋਈ॥
ਯਕੇ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਬਾਨੂਏ ਪਾਕ ਮਰਦ॥
ਇਕ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਰਦ ਨੂੰ॥
ਕਿ ਗਜ ਸਿੰਘ ਅਜ਼ ਅਸਪ ਆਮਦ ਬਗਾਰਦ॥੪੬॥
ਜੋ ਗਜ ਸਿੰਘ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਅੰਦਰ ਗਾਰਦ ਦੇ (ਅ:) ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ॥
ਦਿਗਰ ਰਾਜਹ ਰਨ ਸਿੰਘ ਦਰਾਆਮਦ ਬਰੋਜ਼॥
ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਰਨ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਸਾਥ ਗੁਸੇ ਦੇ॥
ਕਿ ਪਰਵਾਨਹੇ ਚੂੰ ਦਰ ਆਮਦ ਬਸੋਜ਼॥੪੭॥
ਜੋ ਪਤੰਗ ਜੈਸੇ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ॥
ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ ਜ਼ਦ ਬਾਨੂਏ ਸ਼ੇਰ ਤਨ॥
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਤਨ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
ਬਿਅਫਤਾਦ ਰਨ ਸਿੰਘ ਚੂ ਸਰਵੇ ਚਮਨ॥੪੮॥
ਡਿਗਿਆ ਰਨ ਸਿੰਘ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਡਿਗਦਾ ਹੈ॥
ਯਕੇ ਸ਼ਹਰ ਅੰਬੇਰ ਦਿਗਰ ਜੋਧਪੁਰ॥
ਇਕ ਰਾਜਾ ਸ਼ਹਰ ਅੰਬੇਰ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਜੋਧਪੁਰ ਦਾ॥
ਖ਼ਰਾਮੀਦਹ ਬਾਨੋ ਚੂ ਰਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਦੁਰ॥੪੯॥
ਲਟਕਦੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਾਨਿੰਦ ਮੋਤੀ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ॥
ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ ਬਾਜ਼ੋਰ ਬਾਨੋ ਸਿਪਰ॥
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਾਥ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਢਾਲ ਊਪਰ॥
ਬਬਰਖ਼ੇਜ਼ ਦਸਤੇ ਲਹਬਸੇ ਰੂੰ ਗੁਹਰ॥੫੦॥
ਊਠੇ ਉਸਦੇ ਚੀਰਿਆ ਟੁਕੜੇ ਜੈਸੇ ਮੋਤੀ ਚਮਕਦੇ ਹੈਂ॥
ਸਿਅਮ ਰਾਜਹ ਬੂੰਦੀ ਦਰ ਆਮਦ ਦਲੇਰ॥
ਤੀਸਰਾ ਰਾਜਾ ਬੂੰਦੀ ਦਾ ਆਇਆ ਵਿਚ ਦਲੇਰੀ ਦੇ॥

ਚੂ ਬਰ ਬਚੱਹ ਆਹੂ ਚੁ ਭੁਰਰੀਦ ਸ਼ੇਰ। ੫੧॥
ਜੈਸੇ ਹਰਨ ਦੇ ਬਚੇ ਊਪਰ ਗਜਣੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਹਰਦੋ ਅਬਰੂ ਸ਼ਿਕੰਜ।
ਐਸਾ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਦੋਨੋ ਭੁਵਾਂਦਿਆ ਦੇ ਟੇਢ ਊਪਰ।

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਚੁ ਸਾਖ਼ੇ ਤੁਰੰਜ।
ਡਿਗ ਪਿਆ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੈਸੇ ਨਿੰਬੂ ਬੂਟੇ ਸੇ ਗਿਰਦਾ ਹੈ। ੫੨

ਚੁਅਮ ਰਾਜਹ ਜੈ ਸਿੰਘ ਦਰ ਆਮਦ ਮੁਸਾਫ਼।
ਚੌਥਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਬਜੋਸ਼ ਅੰਦਰੀ ਸ਼ੁਦ ਚੁ ਅਜ਼ ਕੋਹ ਕਾਫ਼। ੫੩॥
ਵਿਚ ਜੁਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਕੋਹ ਕਾਫ਼ ਦੀ।

ਹੁਮਾਂ ਖ਼ੁਰਦ ਸ਼ਰਬਤ ਕਿ ਯਾਰੇ ਚੁਅਮ।
ਓਹੀ ਖਾਂਦਾ ਸ਼ਰਬਤ ਜੋ ਯਾਰ ਚੌਥੇ ਨੇ (ਅ:) ਮੌਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ।

ਕਿ ਜੈ ਸਿੰਘ ਪਸੇ ਯਕ ਨਿਆਮਦ ਕਦਮ। ੫੪॥
ਜੈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਇਕ ਪੈਰ ਪਿਛੇ ਨਾ ਹਟ ਹੋਇਆ। (ਅ:) ਉਸੀ ਥਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ

ਯਕੇ ਸ਼ਾਹਿ ਫ਼ਿਰੰਗੋ ਪਿਲੰਦੇ ਦਿਗਰ।
ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫਿਰੰਗੀਆਂ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਿਲੰਦ ਦੇਸ ਦਾ।

ਬਮੈਦਾਂ ਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਜ਼ਬਰ। ੫੫॥
ਵਿਚ ਜੁੰਧ ਦੇ ਆਏ ਮਾਨਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬਲਵਾਨ ਦੀ।

ਸਿਅਮ ਸ਼ਾਹਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਚੁ ਆਫ਼ਤਾਬ।
ਤੀਜਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਸੁੰਦ੍ਰ

ਚੁਅਮ ਸ਼ਾਹਿ ਹਬਸ਼ੀ ਚੁ ਮਗ਼ਗਾਰੇ ਦਰਿਆਬ। ੫੬॥
ਚੌਥਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਬਸ਼ੀ ਮਾਨਿੰਦ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ।

ਯਕੇ ਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਨੇਜ਼ਹ ਮਸਤ ਦਿਗਰ।
ਇਕਕੇ ਤਾਈ ਨੇਜ਼ਾ ਮਾਰਿਆ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਮੁੱਕੀ ਮਾਰੀ।

ਸਿਅਮ ਰਾ ਬਪਾਓ ਚੁਅਮ ਰਾ ਸਿਪਰ। ੫੭॥
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਲਤ ਮਾਰੀ ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈ ਢਾਲ ਮਾਰੀ।

ਚੁਨਾਮੇ ਖ਼ਿਅਫ਼ਤਾਦਨ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਬਾਜ਼ਾ।
ਐਸੇ ਗਿਰ ਪੜ੍ਹੇ ਥੇ ਨਹੀ ਉਠੇ ਫੇਰਾ।

ਸੂਏ ਆਸਮਾਂ ਜਾਨ ਪਰਵਾਜ਼ ਸਾਜ਼ਾ।੫੮।।
ਤਰਫ ਅਸਮਾਨਦੀ ਜਾਨਨੇ ਉਡਣਾ ਕੀਤਾ (ਅ:) ਮਰਗਏ।

ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਤਮੰਨਾਇ ਜੰਗਾ।
ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇਨੂੰ ਨਾ ਹੋਈ ਇਛਾ ਜੁਧਦੀ

ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਨਿਯਾਮਦ ਦਿਲਾਵਰ ਨਿਹੰਗਾ।੫੯।।
ਜੋ ਅਗੇਰਨਾ ਆਇਆ ਸੂਰਮਾ ਸੰਸਾਰਦੀ ਨਿਆਈ।

ਸਬੇ ਸ਼ਹਿ ਜਿ ਬਸਤਾਂ ਚੂੰ ਆਮਦ ਬਫ਼ੌਜਾ।
ਰਾਤਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੰਦ ਜਦੋ ਆਇਆ ਵਿਚ ਫੌਜਦੇ। (ਅ:) ਤਾਰੇ ਚੜ੍ਹੇ।

ਸਿਪਹ ਖ਼ਾਨਹ ਆਮਦ ਤਮਾਮ ਮਉਜ਼ੂ ਮੌਜਾ।੬੦।।
ਸਿਪਾਹੀ ਡੇਰਿਆਨੂੰ ਆਏ ਤਮਾਮ ਟੋਲੀਆਂ ਟੋਲੀਆਂ ਹੋਕੇ।

ਬਰੋਜ਼ੇ ਦਿਗਰ ਰਉਸ਼ਨੀਯਤ ਪਨਾਹਾ।
ਦਿਨ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦਾ ਆਸਰਾ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬ ਅਉਰੰਗ ਦਰਆਮਦ ਚੂੰ ਅਉਰੰਗਸ਼ਾਹਾ।੬੧।
ਉਪ੍ਰ ਤਖਤਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਖਤ ਊਪਰ ਬੈਠਦਾ ਹੈ।

ਦੁ ਸੂਏ ਯਲਾਂ ਜਾਮਲਹ ਬਸਤੰਦ ਕਮਰਾ।
ਦੋਨੋ ਤਰਫਾਤੇ ਸੂਰਮਿਆਨੇ ਬੰਨੀਆਂ ਕਮਰਾਂ।

ਬਮੈਦਾਨ ਜਸਤੰਦ ਸਿਪਰ ਬਰ ਸਿਪਰਾ।੬੨।।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨਦੇ ਖੇਦੀਆਂਨੇ ਢਾਲਾਂ ਊਪਰ ਢਾਲਦੇ।

ਬ ਗੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੁ ਅਬਰੇ ਮੁਸਾਫ਼ਾ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਦਲ ਜੁਧਦੇ (ਅ:) ਦੋਨੋ ਫੌਜਾਂ।

ਯਕੇ ਗਸ਼ਤਹ ਹਾਯਲ ਯਕੇ ਗਸ਼ਤ ਜ਼ਾਫ਼ਾ।੬੩।।
ਇਕ ਹੋਏ ਘਾਇਲ ਇਕ ਹੋਏ ਮਰਨੇ ਵਾਲੇ।

ਚਕਾ ਚਾਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ।
ਸਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂਦੇ।

ਖ਼ਤਾਖ਼ਤ ਦਰ ਆਮਦ ਹਮਹ ਰੰਗ ਰੰਗਾ। ੬੪॥
ਜ਼ਖਮਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਖਮ ਆਏ ਤਮਾਮ ਵਿਚੋ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਦਾ ਲਹੂ ਵਗਦਾ ਹੈ

ਜ਼ਿ ਤੀਰੋ ਜ਼ਿ ਤੋਪੋ ਜ਼ਿ ਤੇਗ਼ੋ ਤਬਰ।
ਤੀਰਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਤੋਪਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਕੁਹਾੜਿਆਂ ਸੇ।

ਜ਼ਿ ਨੇਜ਼ਹ ਵ ਨਾਚਖ਼ ਵ ਨਾਵਕ ਸਿਪਰ। ੬੫॥
ਬੜੇ ਨੇਜੇ ਸੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਨੇਜੇ ਸੇ ਅਤੇ ਤੀਰ ਸੇ ਅਤੇ ਢਾਲ ਸੇ ਜੁੱਧ ਹੋਣ ਲਗਾ

ਯਕੇ ਦੇਵ ਆਮਦ ਕਿ ਜ਼ਾਰੋ ਨਿਸ਼ਾਂ।
ਇਕ ਦੇਵ ਆਇਆ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਕਿਆ ਹੈ ਕਾਉ ਕਾਲਾ।

ਚੁ ਗ਼ੁਰਰੀਦ ਸ਼ੇਰ ਹਮ ਚੁ ਪੀਲੇ ਦਮਾਂ। ੬੬॥
ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਗਜਣੇ ਵਾਲਾ ਜੈਸੇ ਹਾਥੀ ਮਸਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਕੁਨਦ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਚੁ ਬਾਰਾਂਨ ਮੇਗ਼।
ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਜੈਸੇ ਮੀਹ ਬਰਸਤਾ ਹੈ।

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰਾਂ ਅਬਰ ਚੂੰ ਬਰਕ ਤੇਗ਼। ੬੭॥
ਵਿਚ ਚਮਕਣੇ ਅੰਦਰ ਬਦੱਲ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਤਲਵਾਰ ਉਸਦੀ

ਬਜੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਦਹਾਨੇ ਦੁਹਲ।
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਮੂੰਹ ਢੋਲ ਦਾ।

ਚੁ ਪੁਰ ਗਸ਼ਤ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾਇ ਅਜਲ। ੬੮॥
ਜਦੋਂ ਪੁਰ ਹੋਇਆ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੌਤ ਦੀ ਜਾਗਾ ਦਾ।

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਪਰ੍ਰਾਂ ਸ਼ਵਦ ਤੀਰ ਸ਼ਸਤ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਛੁਡਾਏ ਕੀਦਾ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਤੀਰ ਲਗਾ ਹਥ ਸੇ।

ਬਸ਼ੁਦ ਪਹਿਲੂਏ ਪੀਲ ਮਰਦਾਂ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ। ੬੯
ਇਕ ਆਦਮੀ ਕਿਆ ਬਲਕਿ ਸੌ ਸੌ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਪਜਲੀ ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਪਾਰ ਨਿ... ਗਿਆ

ਹਮਾਂ ਕਸ ਬਸੇ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਬਰ ਕਜ਼ਾ।
ਉਨਾਂ ਹੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਉਪਰ ਉਸ ਦੇਵ ਦੇ।

ਕਿ ਅਫ਼ਤਾਦ ਦੇਵੇ ਚੁ ਕਰਖੇ ਗਿਰਾਂ। ੭੦॥
ਡਿਗਿਆ ਦੇਵ ਜੈਸੇ ਅਟਾਰੀ ਭਾਰੀ ਡਿਗਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਗਿਰਾ। ਾ

ਦਿਗਰ ਦੇਵ ਗਰ ਗਸਤ ਬਿਯਾਮਦ ਬਜੰਗ।
ਦੂਸਰਾ ਦੇਵ ਇਲਦੀ ਤ੍ਰਾਂ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ।
ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਅਜ਼ੀਮੋ ਹਮਚੂ ਬੱਰਾਂ ਪਿਲੰਗ।੧੧॥
ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਉਡਨੇਵਾਲਾ ਚਿਤ੍ਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਖਮ ਗੋਪਾਲ ਅੰਦਾਖਤ ਸਖਤ।
ਐਸਾ ਫਟ ਗੋਪੀਏਦਾ ਸਖਤ ਮਾਰਿਆ
ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਦਾਨੋ ਚੁ ਬੇਖ ਅਜ ਦਰਖਤ।੧੨॥
ਡਿਗਿਆ ਦੇਵ ਜੈਸੇ ਜੜ੍ਹ ਕਟੀਜੇ ਦਰਖਤ ਡਿਗਦੇ ਹੈ।
ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਯਾਮਦ ਅਜ਼ੋ ਆਰਜ਼ੋ।
ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਾਹਨਾ ਆਈ ਉਸਸੇ
ਕਿ ਆਯਦ ਬਜੰਗੇ ਚੁਨੀ ਮਾਹਰੋ।੧੩॥
ਜੋ ਆਵੇ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧਦੇ ਐਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ ਸੇ
ਸ਼ਹੇ ਚੀਨ ਜਿਸ ਸਰ ਤਾਜ ਰੰਗੀ ਨਿਹਾਦ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੀਨ ਦੇ ਨੇ ਸਿਰ ਸੇ ਮੁਕਟ ਰੰਗੀਨ ਰਖਿਆ
ਬਲਾਏ ਗੁਬਾਰਸ ਦਹਨ ਬਰ ਕਸ਼ਾਦ।੧੪॥
ਬਲਾ ਗੁਬਾਰ ਦੀ ਨੇ ਮੂੰਹ ਖੋਲਿਆ (ਅ:) ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ
ਸਬਾ ਆਮਦੋ ਯਕੇ ਫੌਜ ਰਾ ਸਾਜ਼ ਕਰਦ।
ਰਾਤ੍ਰ ਆਈ ਇਕ ਫੌਜ ਕੋ ਤਾਈਂ ਬਣਾਕੇ ਲਿਆਈ।
ਜਿ ਦੀਗਰ ਵਜਹ ਬਾਜ਼ੀਆਂ ਗਾਜ਼ ਕਰਦ।੧੫॥
ਦੂਸਰੀ ਤ੍ਰਾਂ ਸੇ ਖੇਲ ਖੇਲਨ ਲਗਾ ਆਸਮਾਨ (ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਕਿ ਅਫਸੋਸ ਅਫਸੋਸ ਹੈਹਾਤ ਹਾਤ।
ਫੇਰ ਆਖੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਾਉਮੇਦੀ ਪੇਖ ਬਖਸ ਮੇਨੂੰ
ਅਜ਼ੀ ਉਮਰ ਦੋ ਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਹਯਾਤ।੧੬॥
ਇਸ ਉਮਰ ਥੀ ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਣੇ ਥੀ ਇਸ ਜਿੰਦਗੀ ਸੇ ਅਫਸੋਸ ਹੈ।
ਬਰੋਜ਼ੇ ਦਿਗਰ ਰਉਸ਼ਨੀ ਯਤ ਫਿਕਰ।
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ

ਬਰਉਰੰਗ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸ਼ਾਹੇ ਵਿਗਾਰ।੭੭॥
ਉਪਰ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੂਸਰੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਦੀ।

ਸਿਪਹ ਸੂਦ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਅਜ਼ ਜੋਸ਼ ਜੰਗ।
ਫੌਜਾਂ ਦੋਨੋ ਤਰਫ਼ਾਂ ਤੇ ਉਠੀਆਂ ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਜੁਧ ਕੇ।

ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਬਹਰ ਗੋਸ਼ਹ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।੭੮॥
ਛੁਟੇ ਹਰ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ

ਰਵਾਂ ਰਵ ਸਦਾਹ ਕੈ ਬਰੋ ਕੀਨਹ ਕੋਸ਼।
ਰਵਾਨਹ ਹੋਏ ਤੌਰ ਦੁਸਮਨੀ ਦੀ ਕੋਸਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ

ਕਿ ਬਾਜ਼ੂਏ ਮਰਦਾਂ ਬਰਾਵੁਰਦ ਜੋਸ਼।੭੯॥
ਜੋ ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਲਿਆਏ ਗੁਸਾ।

ਚੁ ਲਸ਼ਕਰ ਤਮਾਮੀ ਦਰਾਮਦ ਬਕਾਮ।
ਜਦੋਂ ਫੌਜ ਸਾਰੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਈ (ਅ:) ਜਦੋਂ ਸਭੋ ਫੌਜ ਮਾਰੀ ਗਈਆ

ਯਕੇ ਮਾਂਦ ਓਰਾ ਅਸਤ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮ।੮੦॥
ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਕਾ ਹੈ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮ

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹਿ ਰੁਸਤਮ ਜ਼ਮਾਂ।
ਫੁਰਮਾਂਵਤੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈਂ ਜੋ ਏ ਬਾਦਿਸਾਹ ਰੁਸਤਮ ਜਮਾਨੇ ਦੇ।

ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਕੁਨ ਪਾ ਬਿਗੀਰੀ ਕਮਾਂ।੮੧॥
ਤੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਰ ਜੌਲਾਂਗੀ ਕਰਦਾ ਤਾ ਪਕੜ ਕਮਾਣ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁਧ ਕਰ।

ਬਜ਼ਸ਼ਬੂ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਯਿਆਂ।
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਗੱਜਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਰੀ।

ਨ ਪੁਸਤੇ ਵਿਹਮ ਬਾਜ਼ੂਏ ਹਮ ਚੁਨਾਂ।੮੨॥
ਨਹੀਂ ਪਿਠ ਦੇਊਗਾ ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋਜੇ ਔਰ ਗਾਜੇ ਬੁਜਰਗ ਏਹੈ।

ਬਪੋਸੀਦ ਖ਼ਫ਼ਤਾਨ ਜੋਸੀਦ ਜੰਗ।
ਪੇਹਨੀ ਸੰਜੋ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਕੀਤਾ ਲੜਾਈ ਦਾ।

ਬਕੋਸ਼ੀਦ ਚੂੰ ਸ਼ੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨਿਹੰਗ।੮੩॥
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਸੂਰਮਾ ਜੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਾਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

ਬਜਾਏਸ ਦਰਾਮਦ ਚੂ ਸ਼ੇਰੇ ਅਜ਼ੀਆਂ।
ਵਿਚ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਵੀ ਦੇ ਆਯਾ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਭਾਰੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਬਕੈਬਰ ਕਮਾਂ ਕਰਦ ਬਾਰਸ ਕਰੀਆਂ। ੮੪॥
ਸਾਬ ਕਮਾਨ ਦੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਬਰਖਾ ਕੀਤੀ॥

ਚਪੋਰਾਸਤ ਓ ਕਰਦ ਖਮ ਕਰਦ ਰਾਸਤ।
ਖਬਾ ਹਥ ਸਿਧਾ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਵਿੰਗਾ ਕੀਤਾ ਸਜਾ ਹਥ।

ਗਰੇਵੇ ਕਮਾਂ ਚਰਖ ਚੀਨੀ ਬਿਖਾਸਤ। ੮੫॥
ਜਬੜ ਚੀਨੀ ਕਮਾਣ ਦਾ ਆਕਾਸ਼ ਤਕ ਗਿਆ।

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਨੇਜ਼ਹ ਬਿਅਫਤਾਦ ਮੁਸਤ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਨੇਜ਼ਾ ਲਗਾ ਹਥ ਤੇ (ਆ) ਛਡਾਉਂਦਾ ਜੈਸਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਗਾ

ਦੁਤਾ ਗਸਤ ਮੁਸਤੇ ਹਮੀ ਚਾਰ ਗਸਤ। ੮੬॥
ਵੈਰੀ ਹੋਈਆਂ ਮੁਠੀਆਂ ਐਸੇ ਹੀ ਚਾਰ ਹੋਈਆਂ।

ਬਿਆਵੇਖਤ ਬਾਦੀਗਰੇ ਬਾਜ ਪਰ।
ਲੜਕੇ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਜੈਸੇ ਬਾਜ ਅਤੇ ਜੁਰ ਗਏ॥

ਚੁ ਸੁਰਖ ਅਯਦਹਾ ਬਰ ਹਮੀ ਜ਼ੇਰ ਨਰ। ੮੭॥
ਜੈਸੇ ਸੁਰਖ ਸੁਰਖ ਸੇ ਨਾਗ ਨਾਗਾਂ ਸੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਾਂ ਸੇ ਜੁਧ ਕਰਦੇ ਐਸੇ
(ਲੜੇ ਤੁਸੇ)

ਚੁਨਾ ਬਾਨ ਅਫਤਾਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।
ਐਸੇ ਬਾਣ ਗਿਰੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਿਚੋਂ।

ਜ਼ਿਮੀ ਕਸਤ ਗਾਲਸ ਸੁਦਹ ਲਾਲਹ ਰੰਗ। ੮੮॥
ਜ਼ਿਮੀਨ ਮੁਰਦਿਆਂ ਉਲਿਕੇ ਸੇ ਹੋਈ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲੀ (ਆ) ਮੁਰਦਿਆਂ ਕੇ ਖ
(ਦੂ ਨਾਲ ਤੀਗੀ)

ਕੁਲਦ ਤੀਰ ਬਾਰਾਨ ਰੋਜੇ ਤੁਮਾਮ।
ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਜਾ ਅਤੇ ਛਾਂ ਅਤੀ।

ਕਸੇਰਾਨ ਗਸਤੀਦ ਮਕਸੂਦ ਕਾਮ। ੮੯॥
ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਦਿਲ ਦਾ ਪੂਰਾ।

ਅਜ਼ੇ ਜੰਗ ਜੋ ਮਾਂਦਗੀ ਮਾਂਦਹ ਗਸਤ।
ਉਸ ਜੁਧ ਕੇ ਥਕੇਵੇਂ ਸੇ ਐਸੇ ਥਕ ਗਏ।

ਬਿਅਫਤਾਦ ਹਰਦੋ ਦਰਾਂ ਪਹਿਨ ਦਸਤ॥੯੦॥
ਡਿਗਪਏ ਦੋਨੋਹੀ ਅੰਦਰ ਮੈਦਾਨ ਜੁਧਦੇ
ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹਿ ਰੂਮੀ ਸਿਪਰ ਦਾਦ ਰੋਇ॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹੇ ਕੇ ਬਾਦਿਸ਼ਾਹ ਰੂਮੀ ਨੇ ਢਾਲ ਦਿਤੀ ਮੂੰਹ ਅਗੇ॥(ਅ:) ਰਖ ਪੇਸ਼ੀ
ਦਿਵਾਰ ਸ਼ਾਹਿ ਪੈਦਾ ਸ਼ੁਦਹ ਨੇਕ ਖੋਇ॥੯੧॥
ਦੂਜਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਆਸੂਦਹ ਸ਼ੁਦ ਯਕ ਜ਼ਮਾਂ॥
ਨਹੀ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਇਕ ਸੁਆਸ ਭੀ
ਬਿਅਫਤਾਦ ਹਰਦੋ ਚੁਨੀ ਕੁਸ਼ਤਗਾਂ॥੯੨॥
ਡਿਗਪਏ ਦੋਨੋਹੀ ਜੈਸੇ ਮੁਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ
ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਹਰਦੋ ਬਜੰਗ॥
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਉਠੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧ ਦੇ॥
ਬਿਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਚੂੰ ਨਿਹੰਗ॥੯੩॥
ਫਸੇ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸੀਸਾਰ ਘੁਲਦੇ ਹੈ ਦਰੀਆ ਵਿਚ॥
ਫਜਾਂ ਹਰ ਦੁਤਨ ਕੂਜ਼ਹ ਗਾਨੇ ਸ਼ੁਦਹ॥
ਉਨਾ ਦੋਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਕੁਬੇ ਹੋਗਏ॥
ਕਜਾਂ ਸੀਨਹ ਗਾਹੀਨ ਅਰਗੰ ਸ਼ੁਦਹ॥੯੪॥
ਜੋ ਉਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਜਖ਼ਮਾ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਗਏ॥
ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਮੁਸ਼ਕੀ ਨਿਹੰਗ॥
ਵਿਚ ਕੁਦਣੇ ਦੇ ਆਏ ਜੈਸੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸੀਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈ॥
ਬਸੇ ਬੀਰਗਸੀ ਬੋਜ਼ ਬੰਗੋ ਪਲੰਗ॥੯੫॥
ਬਹੁਤ ਰੰਗਾਸ ਦੇਸ ਦੇ ਘੋੜੇ ਬਕਰੀ ਅਤੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲੇ॥
ਕਿ ਅਬਲਕ ਸਿਯਾਹਿ ਅਬਲਕ ਬੋਜ਼ ਬੋਰ॥
ਸੁਫੇਦ ਘੋੜੇ ਮੁਸ਼ਕੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਸੁਫੇਦ ਤਾਬੇ ਕੇ ਰੰਗ ਕੇ ਘੋੜੇ॥
ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਤਾਊਸ ਮੋਰ॥੯੬॥
ਚਮਕਣ ਵਿਚ ਆਏ ਜੈਸੇ ਮੋਰ ਪਾਇਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹੈ॥

ਜ਼ਿਰਹ ਪਾਰਹ ਸ਼ੁਦ ਖੋਲ ਵ ਖ਼ਿਫਤਾਂ ਬਜੰਗਾ ।
ਸੰਜੋਆਂ ਟੁਕੜੇ ਹੋਈਆਂ ਸਿਰਦੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਕੁੜਤੀਆਂ ਜੁਧਵਿਚ ।
ਜਿ ਬਕਤਰ ਜ਼ਿ ਬਰਿ ਗੁਸਤਵਾਂ ਬਾਖ਼ਦੰਗਾ ।੯੭
ਝਿਲਤਿਆਂਸੇ ਪਾਖਰਾਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂਸੇ ਸਾਬਤ ਤੀਰਾਂਦੇ ਪਾਟਗਈਆਂ ।
ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਸਵਦ ਕਾਰਜ਼ਾਰਾ ।
ਐਸੇ ਤੀਰ ਚਲਦੇ ਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚ
ਜਿ ਬਕਤਰ ਜ਼ਿ ਜਿਰਹਾ ਬਰਾਰਦ ਸਰਾਰਾ ।੯੮॥
ਝਿਲਤੇਸੇ ਅਤੇ ਸੰਜੋਆਂਸੇ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਚੰਗਿਆੜੇ ।
ਬਰਖਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੋ ਸ਼ਿਹੰਗਾ ।
ਵਿਚ ਕੁਦਣੇ ਦੇ ਆਏ ਘੋੜੇ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਸੀਂਸਾਰਾਂ ਦੀ ।
ਜ਼ਿਮੀ ਗਸਤ ਸੁਮ ਹਾਸ ਚੁ ਪੁਸਤੇ ਪਲੰਗਾ ।੯੯॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਐਸੀ ਹੋ ਗਈ ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।
ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਿਯਾਦਹ ਸ਼ੁਦ ਆਤਸ਼ੇ ਤੀਰ ਬਾਰਾ ।
ਐਸੇ ਕ੍ਰੋਧ ਹੋਈਆਂ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਦੀ ।
ਕਿ ਅਕਲ ਅਜ਼ ਮਗ਼ਜ਼ ਰਫਤੋ ਹੋਸ਼ ਅਜ਼ ਦਿਮਾਗਾ ।
ਜੋ ਅਕਲ ਮਗਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਅਜਸ਼ੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ । ੧੦੦
ਚੁਨਾਂ ਆਵੇਖ਼ਤ ਹਰਦੋ ਹਮਾਂ ਜਾਇ ਜੰਗਾ ।
ਐਸੇ ਲਿਪਟੇ ਹਰਦੋ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਵਿਚ ।
ਕਿ ਤੇਗ ਅਜ਼ ਮਿਯਾਂ ਗਸ਼ਤ ਤਰਕਸ਼ ਖ਼ਤੰਗਾ ।੧੦੧॥
ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨਸੇ ਅਤੇ ਤੀਰ ਤਰਕਸ਼ ਸੇ ਬਾਹਰ ਰਹੇ ।
ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਸੁਬਹ ਤਾਂ ਬੁ ਸ਼ਾਮਾ ।
ਐਸੀ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸੇ ਸੰਧਿਆ ਤੋੜੀ ।
ਬਿ ਅਫਤਾਦ ਮੂਰਛਤ ਨ ਖ਼ੁਰਦੰਦ ਤੁਆਮਾ ।੧੦੨॥
ਡਿਗਪਏ ਮੂਰਛਾ ਹੋਕੇ ਨਹੀ ਖਾਂਦੀ ਰੋਟੀ ।
ਕਿ ਖ਼ੁਦ ਮਾਂਦਹ ਸ਼ੁਦ ਹਰਦੁ ਦਰ ਜਾਇ ਜੰਗਾ ।
ਆਪ ਥਕ ਗਏ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਿਚ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਦੇ ।

ਚੁ ਸ਼ੇਰੋ ਰੁਬਾਹੀ ਵ ਦੂ ਬਾਜ਼ ਪਿਲੰਗਾ ॥੧੦੩॥
ਜੈਸੇ ਦੋ ਸ਼ੇਰ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਥਵਾ ਦੋ ਬਾਜ਼ ਅਥਵਾ ਦੋ ਚਿਤ੍ਰੇ
(ਲੜਦੇ ਹੈ)

ਚੁ ਹਬਸ਼ੀ ਬੁਰਦ ਦੁਜ਼ਦ ਦੀਨਾਰ ਜ਼ਰਦਾ ॥
ਜੈਸੇ ਕਾਲਾ ਚੋਰ ਲੈ ਗਿਆ ਮੁਹਰ ਪੀਲੀ ਨੂੰ ॥

ਜਹਾਂ ਗਸ਼ਤ ਚੂੰ ਬੀਬਜ਼ੇ ਦੂਦ ਗਰਦਾ ॥੧੦੪॥
ਜਹਾਨ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਹੀ ਬੱਜ ਧੂਏਂਦਾ ਅਤੇ ਗਰਦ ਦੇ ਗਾਊ ਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿਅਮ ਰੋਜ਼ ਚੋਂ ਗਾਂਬ ਬੁਰਦ ਆਫ਼ਤਾਬਾ ॥
ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਖੁਤਿ ਕੇ ਸਾਥ ਲੈ ਗਿਆ ਸੂਰਜ (ਅ:) ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਸੂਰ
(ਚੜ੍ਹਿਆ)

ਜਹਾਂ ਗਸ਼ਤ ਚੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਸਮਾਹਿ ਤਾਬਾਂ ॥੧੦੫॥
ਜਹਾਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਜੈਸੇ ਚਾਂਦ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਬੁ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਹਰ ਦੋ ਅਜ਼ੀ ਜਾਇ ਜੰਗਾ ॥
ਉਠੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਕੀਸੇ ॥

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਹਰ ਸੂਇ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ ॥੧੦੬॥
ਚਲਾਈਆਂ ਹਰ ਤਰਫ਼ ਤੀਰ ਅਰ ਬੰਦੂਕਾਂ ॥

ਚੁਨਾਂ ਗਰਮ ਸ਼ੁਦ ਆਤਸ਼ੇ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰਾ ॥
ਐਸੀ ਗਰਮ ਹੋਈ ਅਗਨ ਲੜਾਈ ਦੀ ॥

ਕਿ ਫ਼ੀਲੇ ਦੁ ਦਹਿ ਹਜ਼ਾਰ ਆਮਦ ਬਕਾਰਾ ॥੧੦੭॥
ਜੋ ਹਾਥੀ ਬਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਜੁਧ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ॥

ਬਕਾਰ ਆਮਦਹ ਅਸਪ ਹਫ਼ਤ ਸ਼ੁਦ ਹਜ਼ਾਰਾ ॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਇਆ ਸਤ ਲਾਖ ਘੋੜਾ (ਅ:) ਜੁਧ ਮੇਂ ਸਤ ਲਖ ਘੋੜਾ ਮੋਯਾ

ਹਮਹ ਜ਼ੁਆਨ ਸ਼ਾਇਸਤਹੇ ਨਾਮਦਾਰਾ ॥੧੦੮॥
ਉਤਨੇ ਹੀ ਸੂਰਮੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਨਾਮਵਰ (ਅ:) ਸਤ ਲਖ ਸੂਰਮਾ ਮਾਰਿਆ ॥

ਜਿ ਸਿੰਧੀ ਵ ਅਰਬੀ ਵ ਐਰਾਕ ਜ਼ਾਇਆ ॥
ਸਿੰਧੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਐਰਾਕ ਦੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ॥

ਬਕਾਰ ਆਮਦਹ ਅਸਪ ਚੂੰ ਬਾਦਿ ਪਾਇਆ ॥੧੦੯॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਏ ਹੈ ਘੋੜੇ ਮਾਨਿੰਦ ਪੌਣ ਦੀ ਉਡਕੇ ਚਾਲੇ ॥

ਬਸੇਕੁਸਤਹ ਸਰਹੰਗ ਸਾਇਸਤਹ ਸੇਰ।
ਬਹੁਤੱਮਾਰੇਹੈ ਸੁਪਾਹੀ   ਸੇਰਾਂ ਵਰਗੇ

ਬ ਵਕਤੇ ਤਰਦੁਦ ਬਕਾਰੇ ਦਲੇਰ।੧੧੦॥
ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ   ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਦਲੇਰ।

ਬ ਗੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੂ ਅਬਰੇ ਸਿਆਹ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਏ   ਦੋ ਬਦਲ ਕਾਲੇ।

ਨਮੇਖੂੰਨ ਮਾਹੀਤਫੇ ਤੇਗ ਮਾਹਿ।੧੧੧॥
ਗਿਲ ਪਤਾਲਤੋ ਤੜੀ ਪੁਜੀ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਤਲਵਾਰਦਾਂ ਸੂਰਜ ਤੋ ਤੜੀਪ (ਹੁਚਾ)

ਬਜੰਗ ਅੰਦਰੂ ਗਉਰਾਹੇ ਗਾਜੀਆਂ।
ਵਿਚ ਜੁਧਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਸੋਰ ਸਰਾਬਾ ਸੂਰਮਿਆਂਦਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ।

ਜਿਮੀ ਤੰਗ ਸੁਦ ਅਜ ਸੁਮੇ ਤਾਜੀਆਂ।੧੧੨॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਉਖੀ ਹੋਂਈ ਘੋੜਿਆਂਦੇ ਸੁੰਬਾਂਨਾਲ।(ਅ:) ਟੋਏ ਪੈਗਏ।

ਸੁਮੇ ਬਾਦ ਪਾਯਾਨ ਫੌਲਾਦ ਨਾਲ।
ਸੁੰਬ ਹਵਾ ਜੇਸੇ ਉਡਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਘੋੜਿਆਂਦੇ ਫੁਲਾਦੀ ਨਾਲਾਂ ਨਾਲ।

ਜਿਮੀ ਗਸਤ ਪੁਸਤੇ ਪਿਲੰਗੀ ਮਿਸਾਲ।੧੧੩॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੋਈ ਪਿਠ ਚਿਤ੍ਰੇ ਜੇਹੀ।(ਅ:) ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਖਲ ਪ੍ਰਤ ਬਹੁੰਦੇ ਹੈ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਨੇ ਖੁਮੇ ਬਾਦਹ ਖੁਰਦ।
ਦੀਵੇ ਜਹਾਨਦੇ ਨੇ ਸਾਬਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ।(ਅ:) ਸੂਰਜ ਛਿਪ ਗਿਆ।

ਸਰੇ ਤਾਜ ਦੀਗਰ ਬਿਰਾਦਰ ਸਪੁਰਦ।੧੧੪॥
ਸਿਰ ਉਪਰ ਮੁਕਟ ਦੂਸਰੇ ਭਾਈ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ।(ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬਰੋਜੇ ਚਹਾਰਮ ਤੁਪੀਦ ਆਫਤਾਬ।
ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਚਮਕਿਆ ਸੂਰਜ।(ਅਥਾਤ) ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬਜਿਲਵਹ ਦਰਾਵੇਖਤ ਜਰੰਗੀ ਤਨਾਬ।੧੧੫॥
ਵਿਚ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਲਟਕਾਈ   ਸੋਨੇ ਦੀ ਰਸੀ (ਅ:) ਕਿਰਨਾਂ ਛਡੀਆਂ

ਦਿਗਰ ਰਵਸ ਮਰਦਾਂਨ ਬਸਤੰਦ ਕਮਰ।
ਦੂਸਰੀ ਤ੍ਰਾਂ   ਸੂਰਮਿਆਂਨੇ   ਲਕ ਬੰਨੇ।

ਯਮਾਨੀ ਕਮਾਂ ਦਸਤ ਬੋਰਰੇ ਸਿਪਰ ॥੧੧੬॥
ਯਮਨਦੀ ਕਮਾਨ ਹਥਵਿਚ ਅਤੇ ਢਾਲ ਮੂੰਹ ਅਗੇ ਰਖੀ।
ਚੁ ਹੋਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਬਜੋਸੀਦ ਜੰਗ।
ਜਦੋਂ ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਏ ਜੋਸ਼ ਕੀਤਾ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧ ਦੇ।
ਬਰੋਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਕੋਸਸ ਪਲੰਗ ॥੧੧੭॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਚਲਾਕੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚ।
ਚੁਆਮ ਰੋਜ ਕੁਸਤੰਦ ਦਹ ਹਜਾਰ ਫੀਲ।
ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਮਾਰੇ ਜੁਧ ਵਿਚ ਦਸ ਹਜਾਰ ਹਾਥੀ॥
ਦੁ ਦਹਿ ਹਜਾਰ ਅਸਪੋ ਚੁ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲ ॥੧੧੮॥
ਬਾਰਾਂ ਹਜਾਰ ਘੋੜਾ ਮਾਰਿਆ ਐਸਾ ਚਾਲਾਕ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆਈ ਨੀਲ ਛੇਤੀ ਤੇ ਬੇਅਮੂ
ਬਕਾਰ ਆਮਦਹ ਪਿਯਾਦਹ ਸੀਸਦ ਹਜਾਰ। (ਤੁਰਦਾ
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਮਾਰਿਆ ਸਿਪਾਹੀ ਤੀਸ ਲਾਖ।
ਜੁਆਂ ਮਰਦ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨ ਅਜਮੂਦਹ ਕਾਰ ॥੧੧੯॥
ਸੂਰਮੇ ਬਹਾਦੁਰ ਅਤੇ ਜੁਧ ਜੰਗ ਜਾਨਣੇਵਾਲੇ।
ਕੁਨੰਦ ਜਰਹੇ ਰਥ ਚਹਾਰ ਹਜਾਰ।
ਕਰਦੀਤੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਚਾਰ ਹਜਾਰ ਰਥ ਦੇ।
ਬਸੇਰ ਅਫਕਨੇ ਜੰਗ ਆਪਖਤਹ ਕਾਰ ॥੧੨੦॥
ਵਿਚੇ ਰਥਾਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਜੁਧ ਦਾ ਸਿਖੇ ਹੋਏ।
ਕਿ ਅਜ ਚਾਰ ਤੀਰ ਅਸਪ ਕੁਸਤਸ ਚਹਾਰ।
ਜੋ ਚਾਰ ਤੀਰਾਂ ਸੇ ਘੋੜੇ ਚਾਰੋ ਮਾਰੇ ਉਸਦੇ। (ਅ:) ਰਾਜੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਦੇ।
ਦਿਗਰ ਤੀਰ ਕੁਸਤਸ ਸਰੇ ਬਾਹਿਲ ਦਾਰ ॥੧੨੧॥
ਦੂਸਰੇ ਤੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਰਥ ਦਾ ਰਥਵਾਹੀ ਹਕਣੇਵਾਲਾ।
ਸਿਯਮ ਤੀਰ ਜਦ ਹਰ ਦੋ ਅਬਰੂ ਸਿਕੰਜ।
ਤੀਸਰਾ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਦੋਹਾਂ ਭਵਾਂਟਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ (ਅ:) ਮਥੇ ਵਿਚ
ਕਿ ਮਾਰੇ ਬਪੇਚੀਦ ਜੋ ਸਊਦਾਇ ਗੰਜ ॥੧੨੨॥
ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਕੁੰਡਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਖਜਾਨੇ ਉਪਰ। =

ਚੁ ਹਾਕਮ ਬਿਜ਼ੰਦ ਤੀਰ ਖ਼ਬਰਸ ਨਿਯਾਫ਼ਤ॥
ਚੌਥਾ ਤੀਰ ਜਦ ਮਾਰਿਆ ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਨੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਛ ਖ਼ਬਰ ਨ ਰਹੀ

ਕਿ ਤੁਰਮਸ ਬ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਪਾ ਰਾ ਸ਼ਤਾਫ਼ਤ॥੧੨੩
ਜੋ ਡਰਮ ਉਸ ਦਾ ਉਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਾ ਰਹੀ। ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਇਆ

ਬਿਜ਼ਦ ਚੂੰ ਚਹਾਰਮ ਕਿ ਬੇਖ਼ਬਰੇ ਨ ਜ਼ਨੀ॥
ਮਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਚੌਥਾ ਤੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਚੋ॥

ਬਖ਼ੁਰਦੰਦ ਸ਼ਾਹਰਗ ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਜ਼ਮੀ॥੧੨੪
ਪੀਤਾ ਸਿਰ ਦਾ ਰਗ ਦਾ ਖ਼ੂਨ ਤੀਰ ਨੇ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਡਿਗ ਪਿਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ

ਬਿਦਾਨਸਤ ਕਿ ਈਂ ਮਰਦੁ ਪਜ਼ਮੁਰਦਹ ਗਸ਼ਤ॥
ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਏਹ ਆਦਮੀ ਅਧਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਬੂਮ ਹਮ ਚੁਨੀ ਸ਼ੇਰ ਮਸਤ॥੧੨੫॥
ਡਿਗਿਆ ਹੈ ਭੂਮ ਪਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਮਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਰਥ ਬਿਆਮਦ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮੀ॥
ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਜ਼ੋਰ ਰਥ ਸੇ ਆਈ ਭੂਪ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਪਾਸ॥

ਖ਼ਰਾਮੀਦਹ ਸ਼ੁਦ ਪੈਕਰੇ ਨਾਜ਼ਨੀ॥੧੨੬॥
ਟਹਲਦਾ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥ (ਅ:) ਛਤ੍ਰਾਣੀ

ਬਯਕ ਦਸਤ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਯਕ ਪਿਆਲਹ ਆਬ॥
ਸਾਥ ਇਕ ਹਥ ਦੇ ਉਠਾਇਆ ਇਕ ਪਿਆਲਾ ਪਾਣੀ ਦਾ

ਬਨਿਜ਼ਦੇ ਸ਼ਹ ਆਮਦ ਚੁ ਪਰਾਂ ਉਕਾਬ॥੧੨੭॥
ਪਾਸ ਰਾਜੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਈ ਜੈਸੇ ਉਡਣੇ ਵਾਲਾ ਉਕਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਮਰਦ॥
ਛਤ੍ਰਾਣੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਬਾਦਿਸ਼ਾਹ ਪਿਆਰੇ ਮਰਦ॥

ਰਰਾਯਫ਼ਤਹ ਹਸਤੀ ਤੁ ਦਰ ਖ਼ੂਨੋ ਗਰਦ॥੧੨੮
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੁਤ੍ਰਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਵਿਚ ਖ਼ੂਨ ਅਤੇ ਘੱਟੇ॥

ਹੁਮਾਂ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਤੁ ਆਮੋ ਨ ਜੁਆਂ॥
ਓਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਨਵੀਨ

ਬਦੀਦਨ ਤੁਰਾ ਆਮਦ ਮੂਈ ਜਮਾਂ ॥੧੨੯॥
ਵਾਸਤੇ ਵੇਖਣੇ ਦੇ ਆਈ ਆਸੋ ਵੇਲਾ ।

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਬਾਨੂਏ ਨੇਕ ਬਖਤ ।
ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ।

ਚਰਾ ਤੋ ਬਿਆਮਦ ਦਰੀਂ ਜਾਇ ਸਖਤ ॥੧੩੦॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਆਈ ਵਿਚ ਇਸ ਜਾਗਾ ਸਖਤ ਦੇ ।

ਅਗਰ ਮੁਰਦਾ ਬਾਸ਼ੀ ਬਿਯਾਰੇ ਮਲਾਸ਼ ।
ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਲੋਥ ਲੈ ਜਾਵਾਂ ।

ਵਗਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਸਤੀ ਬ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸੁਪਾਸ ॥੧੩੧॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਹੋਵੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂਗੀ

ਅਜ਼ਾਂ ਗੁਫਤਨੀ ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਆਮਦ ਸਖ਼ਨ ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੁਖਨ ਪਸੰਦ ਆਇਆ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਨਾਜ਼ਨੀ ਸੀਮ ਤਨ ॥੧੩੨॥
ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਖਾਹੀ ਬਗੋ ਮਨ ਦਿਹਮ ।
ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵਾਂ

ਕਿ ਏ ਸ਼ੇਰ ਦਿਲ ਮਨ ਗੁਲਾਮੇ ਤੁਅਮ ॥੧੩੩॥
ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਹਾ ਜੋ ਏ ਸ਼ੇਰ ਦਿਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਹਾਂ

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਾਸ਼ੀ ਤੁ ਏ ਕਾਰ ਸਖ਼ਤ ।
ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਇਸ ਕੰਮ ਸਖਤ ਵਿਚ ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬ ਯਕ ਬਾਰ ਕੁਨ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ ॥੧੩੪॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਇਕ ਬਾਰ ਕਰ ਨੇਕ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੀ (ਅ:) ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ

ਬਿਜ਼ਦ ਦਸਤ ਪਾਓ ਕਸਾਦਸ਼ ਬ ਚਸ਼ਮ ।
ਤੋੜਿਆਂ ਪਿਛੋਂ ਪਰਦੇ ਪੈਰਾਂ ਸੇ ਪਕੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨੇਤ੍ਰ

ਹਮਾ ਹਰਫ਼ ਸ਼ਾਹੰਨ ਪੇਸ਼ੀਨ ਰਸਮ ॥੧੩੫॥
ਤਮਾਮ ਪਿਛਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਕੀ ਰੀਤ ਕੀਤੀ (ਅ:) ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਬਿਅਫਤਾਦ ਬਰ ਰਥ ਬਿਯਾਵੁਰਦ ਵਜਾਂ।
ਪਿਆ ਉਪਰ ਰਥ ਦੇ ਅਤੇ ਲਿਆਈ ਰਾਜਨੂੰ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ।

ਬਿਜਦੰਨੌਬਤ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹੇ ਜਮਾਂ।੧੩੬।।
ਬਜਾਏ ਨੌਬਤਾਂ ਨਗਾਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਛਤ੍ਰਮਤੀ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ।

ਬਹੋਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦੁ ਰਸਮ ਸਕੁਸਾਦ।
ਰਾਜਾ ਸੁਧਬੁਧ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਹੋਸ਼ ਆਯਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੇ।

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਰਾਜਾਇ ਮਾਰਾ ਨਿਹਾਦਾ।੧੩੭।।
ਰਾਜਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਥੇ ਲਿਆ ਰਖਿਆ ਹੈ।

ਬਗੋਯਦ ਤੁਰਾ ਜਫਰ ਜੰਗ ਯਾਫਤਮਾ।
ਛਤ੍ਰਮਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੁਧ ਮੇ ਜਿਤਿਆ ਹੈ।

ਬਕਾਰੇ ਸਮਾਂ ਕਤ ਖੁਦਾ ਯਾਫਤਮਾ।੧੩੮।।
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖਾਵੰਦ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਪਸ਼ੇਮਾਨ ਸ਼ੁਦ ਸਖੁਨ ਗੁਫਤਨ ਫਜੂਲਾ।
ਛਤ੍ਰੀਮਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਬਾਤ ਕਰਨੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਚੁਪ ਕਰੀਏ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਤੁ ਗੋਈ ਕਿ ਬਰ ਮਨ ਕਬੂਲਾ।੧੩੯।।
ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੂੰ ਕਹੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਹੈ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਜਾਮ ਫੈਰੋਜ਼ ਫਾਮਾ।
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੀ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਸੁਖਨਿਧਾਨ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਰੋਜ਼ੇ ਤਮਾਮਾ।੧੪੦।।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਮੇਸ਼ਾ।

ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਦਿਹ ਤਾ ਸ਼ਵਮ ਤਾਜ਼ਹ ਦਿਲਾ।
ਤੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਹ ਤਾਂ ਹੋਵਾਂ ਮੈਂ ਕਰਾਰ ਦਿਲ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਗੌਹਰ ਬਿਆਰੇਮ ਆਲੂਦਹ ਗਿਲਾ।੧੪੧।।
ਜੋ ਮੋਤੀ ਲਿਆਵਾਂ ਮੈਂ ਚਿਕੜ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕੋ। (ਅ:) ਹੇ ਔਰੰਗਜੇਬ
ਰਾਤ ਪੁਜ ਵਿਸ਼ਤਿਕਾਯਤ ਜੋ ਏਹ ਹੈ ਏਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੀ ਤੇਰੇ ਹੋਸੇ ਧਰਮਵਾਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਰਤਾ ਤੈਸੇ
ਕੀਆ ਅਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਧਿਕ ਵਾਕ ਕਹਾ ਥਾ ਜੋ ਤਿਸਨੇ ਕੈਸਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਤੋ ਸੇ ਤੂੰ ਭੀ ਪਾਵੇਗਾ।।

ਹਿਕਾਯਤੁ ਪੰਜਵੀ ਚਲੀ।

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫਤਹਾ।

ਤੁਈ ਰਹਨੁਮਾਓ ਤੁਈ ਦਿਲਕੁਸ਼ਾਇ।
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰਹੀ ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਣੇਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰਹੀ ਦਿਲਦੇ ਖੋਲਣੇਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਤੁਈ ਦਸਤਗੀਰ ਅੰਦਰ ਹਰਦੋ ਸਰਾਇ॥੧॥
ਤੂੰਹੀ ਹਥਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈਂ ਵਿਚ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੋ ਘਰਦੇ।
ਤੁਰਜ਼ਾਕ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਦਸਤਗੀਰ।
ਤੂੰਹੀ ਰਿਜ਼ਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਤੂੰ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਹਥਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਕਰੀਮੇ ਖਤਾਬਖਸ਼ ਦਾਨਸ਼ ਪਜ਼ੀਰ॥੨॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਅਉਗੁਣਾਂ ਕੇ ਬਖਸ਼ਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਬੁਧ ਦੇ ਬਖਸ਼ਣੇਵਾਲਾ ਹੈ।
ਹਿਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਕਾਜ਼ੀਅਸ਼।
ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ॥
ਕਿ ਬਰਤਰ ਨ ਦੀਦਮ ਕਸੇ ਦੀਗਰਸ਼॥੩॥
ਜੋ ਉਸ ਸੇ ਵਡਾ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹਮਨੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ
ਯਕੇ ਖਾਨਹ ਓ ਬੂਦ ਜ਼ਨੇ ਨੌਜਵਾਂ।
ਇਕ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਤਾ ਥੀ
ਕਿ ਖੂਬਸ਼ੰ ਸਦਕ ਹਰਕਸੇ ਨਾਜ਼ੂਦਾ॥੪॥
ਜੋ ਵਾਰਨੇ ਜਾਵੇ ਉਸ ਊਪਰ ਹਰ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ॥
ਕਿ ਸੋਸਨ ਸਰੋਰਾ ਫਰੋ ਮੇਜ਼ਦਹ।
ਜੋ ਸਨੀ ਫੁਲਨੇ ਸਿਰ ਕੋ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਥਾ। (ਅ.)
ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰਾ ਦਾਗ ਬਰ ਦਿਲ ਸ਼ੁਦਹ॥੫॥
ਗੁਲਲਾਲੇ ਦੇ ਫੁਲ ਦੇ ਤਾਈ ਕਾਲਾ ਦਾਗ ਊਪਰ ਦਿਲ ਦੇ ਹੋਇਆ ਥਾ।
ਕਜ਼ਾਂ ਸੂਰਤੇ ਮਾਹ ਰਾ ਬੀਮ ਸ਼ੁਦਹ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸੂਰਤ ਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਤਾਈ ਭੈ ਹੋਇਆ।

ਰਸੂਕ ਸੋਖਤਾ ਅਜ਼ ਮੀਯਾਂ ਨੀਮ ਸੂਦਾ। ੬।।
ਗੁਸੇ ਸੇ ਜਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਰਮਿਆਨ ਤੇ ਅਧਾ ਹੋਇਆ।

ਬਕਾਰ ਅਜ਼ ਸੂਏ ਖ਼ਾਨਹ ਬੇਰੂੰ ਰਵਦਾ।
ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਦੇ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ।

ਬਦੀਦਸ਼ ਜ਼ੁਲਫ਼ ਸੋਰ ਸੁੰਬਲ ਸਵਦਾ। ੭।।
ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਪਰ ਜ਼ੁਲਫ਼ ਲਟਕਦੀਆਂ ਦੇਖ ਸੁੰਬਲ ਵਟਖਦਾ ਹੈ।

ਗਰ ਆਬੇ ਬਦਰੀਯਾ ਬਸੋਯਦ ਰੁਖ਼ਸਾ।
ਜੇਕਰ ਪਾਣੀ ਦਰੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਧੋਵੇ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਹਮਾ ਖ਼ੁਰ ਮਾਹੀ ਸਵਦ ਭੂਨਲ ਭਖਸਾ। ੮।।
ਤਮਾਮ ਕੰਡੇ ਮਛੀਆਂ ਦੇ ਭੁਲੋਹੇ ਜਾਵਣ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ।

ਬਖ਼ੁਮ ਓਫਿਤਾਦਹ ਹਮਾਂ ਸਾਯਹ ਆਫ਼ਤਾਬ। (ਖ਼ੁਸ਼ਾਬ ਬਦੇ ਮਦਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।)
ਵਿਚ ਮਟੀ ਦੇ ਉਸਦਾ ਪਇਆ ਹੈ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਸ ਪਾਣੀ ਦਾ

ਜ਼ਿ ਮਸਤੀ ਸ਼ੁਦਹ ਨਾਮ ਨਰਗਸ ਸਰਾਬ। ੯।।
ਬਸਬਬ ਮਸਤੀ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਨਰਗਸ ਸਰਾਬ।

ਬਦੀਦਸ਼ ਯਕੇ ਰਾਜਹਾਨੇ ਜਵਾਂ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸੁੰਦਰ ਜੁਆਨ ਤਾਂ ਵਾਲਾ ਦੇਖਿਆ ਨਾਮ ਸਬਲ ਸਿੰਘ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਂ। ੧੦।।
ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਹੈ।

ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਏ ਰਾਜਏ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤਾ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਏ ਰਾਜੇ ਭਲੇ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੇ।

ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਦਿਹ ਜਾਇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਤਖ਼ਤਾ। ੧੧।।
ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇਹ ਜਾਗਾ ਨੇੜੇ ਤਖਤ ਦੇ। (ਆ) ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਬਣਾਉ।

ਨਖ਼ੁਸਤੀਂ ਸਰੇ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਦੂਰ ਤੁਰਾਸਤ।
ਪਹਿਲਾ ਸਿਰ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਲਿਆਉ ਤੂੰ ਮੈਂ ਵਢ ਕੇ।

ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਕਿ ਈਂ ਖ਼ਾਨਹ ਮਾ ਅਜ਼ ਤੁਰਾਸਤ। ੧੨।।
ਉਸ ਜੋ ਪਿਛੇ ਏਹ ਘਰ ਮੇਰਾ ਘਰ ਤੇਰਾ ਹੈ।

[illegible]

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨ ਰਾ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦਾ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਉਸਕੇ ਡਾਈ ਅੰਦਰ ਦਿਲਦੇ ਰਖਿਆ।
ਨ ਰਾਜੇ ਦਿਗਰ ਪੇਸ ਅਉਰਤ ਕੁਸਾਦਾ।੧੩॥
ਨਹੀ ਭੇਤ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਅਗੇ ਖੋਲਿਆ।
ਬਵਕਤੇ ਸਹਰਰਾ ਚੁਖੁਸ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦਾ।
ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਜੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ
ਬਿ ਜਦ ਤੇਗ ਖੁਦ ਦਸਤ ਸਰ ਓ ਬੁਰੀਦਾ।੧੪॥
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਅਪਣੇ ਹਥਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕਟਿਆ।
ਬੁਰੀਦਹ ਸਰ ਓਰਾ ਰਵਾਂ ਜਾਇ ਗਸਤਾ।
ਕਟਕੇ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਤਾਈ ਤੁਰ ਪਈ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਨੂੰ।
ਦਰਾਂ ਜਾ ਸੁਬਲ ਸਿੰਘ ਕਿ ਬਿਨਸਸਤਹ ਅਸਤ॥੧੫॥
ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਰਾਜਾ ਸੁਬਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਤੁਗੁਫਤੀ ਮਰਾ ਹਮ ਚਿਨੀ ਕਰਦਹ ਆਮ।
ਕਾਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਜੈਸਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਐਸਾ ਹੀ ਮੈਨੇ ਕੀਤਾ।
ਬਪੇਸੇ ਤੁਈ ਸਰ ਮਨ ਆਵੁਰਦਹ ਆਮ॥੧੬॥
ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਇਹੁ ਸਿਰ ਲਿਆਈ ਹਾਂ ਮੈ
ਅਗਰ ਸਰ ਤੁ ਖਾਹੀ ਸਰਤੁ ਮੇ ਦਿਹਮ।
ਜੇਕਰ ਤੂ ਸਿਰ ਮੇਰਾ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ।
ਬਜਾਨੋ ਦਿਲੇ ਬਰਤੁ ਆਸਕ ਸੁਦਮ॥੧੭॥
ਸਾਥ ਜਾਨ ਅਤੇ ਦਿਲਦੇ ਮੈ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਆਸਕ ਹੋਈ ਹਾਂ।
ਕਿ ਇਮ ਸਬ ਕੁਨਆਂ ਅਹਦੋ ਬਸਤ ਹਣੀ।
ਜੋ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਕਰ ਤੂੰ ਜੋ ਤੈ ਕਰਾਰ ਕੀਤਿਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ।
ਬਗਮਜਾਹ ਚਸਮ ਜਾਂ ਮਨ ਕੁਸਤ ਹਈ॥੧੮॥
ਸਾਥ ਕਟਾਖਸ਼ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕੁਠੀ ਹੈ ਤੈਨੇ
ਰੁ ਦੀਦਸ ਸਰੇ ਰਾਜਏ ਨੌਜਵਾਂ।
ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਰਾਜੇ ਜੁਵਾ ਅਸਤ ਵਾਲੇ ਦਾ।

ਬ ਤਰਸੀਦ ਵ ਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਐ ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਂ ।੧੯।।
ਕੰਬਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਐ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੈੜੇ ਨਿਸਾਨ ਵਾਲੀਏ।।

ਚੁਨਾਂ ਬਦ ਤੂ ਕਰਦੀ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਖ਼ੇਸ਼ ।
ਐਸਾ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਖਸਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ।।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਚਿ ਯਾਰੀ ਅਜ਼ੀ ਕਾਰ ਖ਼ੇਸ਼ ।।੨੦।।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਆ ਲਿਆਵੇਗੀ ਤੂੰ ਇਸ ਜੇਹੇ ਬੁਰਾ ਕੰਮ

ਕਿ ਤੋ ਦੋਸਤੀ ਮਨ ਬ ਬਾਜ਼ਆ ਮਦਾ ।
ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੋ ਮੈ ਖਿਲਾਹੀ ਅਛਾ ਹਾ।

ਜ਼ਿਕਰਦਾਹ ਤੂ ਮਨ ਦਰ ਨਿਯਾਜ਼ ਆਮਦਮਾ।੨੧
ਕਰਤਬਾਂ ਤੇਰਿਆ ਸੇਮੇ ਵਿਚ ਭੈੜੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਚੁਨੀ ਬਦ ਤੂ ਕਰਦੀ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਗਾਰ ।।
ਐਸਾ ਖੋਟ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ

ਮਰਾ ਕਰਦਾਹ ਬਾਸ਼ੀ ਹਿਮੀ ਰੋਜ਼ ਗਾਰ ।।੨੨।।
ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਭੀ ਕਰੇਗੀ ਤੂੰ ਐਸਾ ਹੀ ਹਾਲ।।

ਬ ਅੰਦਾਖ਼ਤ ਸਰਰਾਂ ਦਰਾਂ ਜਾਂ ਜ਼ਿ ਦਸਤ ।।
ਸਿਟਿਆ ਸਿਰ ਦੇ ਤਾਈ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਹਥ ਸੇ।।

ਬਰੋ ਸੀਨਹ ਓ ਸਰ ਬਿਜ਼ਦ ਹਰਦੂ ਦਸਤ ।।੨੩।।
ਛਾਤੀ ਊਪਰ ਅਤੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਮਾਰੇ।।

ਮਰਾ ਪੁਸ਼ਤ ਦਾਦੀ ਤੁਰਾ ਹਕ ਦਿਹਦ ।
ਏਹੁ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪਿਠ ਦਿਤੀ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇਵੇ।।

ਵ ਜਾਂ ਰੋਜ਼ ਮੌਲਾ ਇ ਕਾਜ਼ੀ ਸਵਦ ।। ੨੪।।
ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ।।

ਬਿ ਅੰਦਾਖ਼ਤ ਸਰ ਖ਼ਾਨਹ ਆਮਦ ਬਬਾਜ਼ ।
ਸਿਟਿਆ ਸਿਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਈ ਫੇਰ।।

ਬ ਆਂਲਾਸ ਕਾਜ਼ੀ ਬਖ਼ੁਸਪੀਦ ਦਰਾਜ਼ ।।੨੫।।
ਜਾ ਉਸੀ ਕਾਜੀ ਦੀ ਲਿਥ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਤੀ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਕੇ।।

ਬਿਅੰਦਾਖ਼ਤ ਬਰ ਸਰ ਜ਼ਿ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤੁ ਖ਼ਾਕ।
ਫੇਰ ਉਠਕੇ ਮਿਟੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਮਿਟੀ ਆਪਣੇ ਹਥੀਂ।
ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਖ਼ੇਜ਼ੇਦ ਪਾਰਸਾਂ ਪਾਕ। ੨੬॥
ਜਾਬ ਬੋਲਕੇ ਕਿਹਾ ਏ ਪਿਆਰਿਓ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰੋ ਉਠੋ।
ਚਿ ਬਦ ਕਾਰ ਕਰਦ ਈਂ ਕਸੇ ਸ਼ੋਰ ਬਖ਼ਤ।
ਕਿਆ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਏਹ ਕਿਸੀ ਬੁਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ।
ਕਿ ਕਾਜ਼ੀ ਬਜਾਂ ਕੁਸ਼ਤ ਯਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਖ਼ਤ। ੨੭॥
ਜੋ ਕਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰਿਆ ਇਕ ਫਟ ਭਾਰੀ ਨਾਲ।
ਬਹਰ ਜਾਂ ਕਿ ਯਾਬੇਦ ਖ਼ੂੰ ਨਿਸ਼ਾਂ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਪਾਉ ਤੁਸੀਂ ਲਹੂ ਦੀਆ ਨਿਸਾਨੀਆਂ।
ਹੁਮਾਂ ਰਾਹ ਗੀਰੇਦ ਹਮਾਹ ਮਰਦਮਾਂ। ੨੮॥
ਓਹੀ ਰਸਤਾ ਪਕੜੇਆ ਸਭ ਆਦਮੀਆਂ ਕੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ।
ਬ ਆਂਜਾ ਜਹਾਂ ਖ਼ਲਕ ਇਸਤਾਦਹ ਕਰਦ।
ਵਿਚ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਲੋਕ ਖ਼ਲਕਤ ਦੇ ਖੜੇ ਜਾ ਕੀਤੇ।
ਬਜਾਏ ਸਰ ਕਾਜ਼ੀ ਅਫ਼ਤਾਦਹ ਕਰਦ। ੨੯॥
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਸਿਰ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਸਿਟ ਪਾਈ ਤੇਈ ਥੀ।
ਬਿਦਾਨਿਸਤ ਹਮਾਹ ਔਰਤੋ ਮਰਦਮਾਂ।
ਜਾਣਦਿਆਂ ਸਭ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ।
ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਬਕੁਸ਼ਤਹ ਅਸਤ ਰਾਜਹ ਹੁਮਾਂ। ੩੦॥
ਜੋ ਇਸਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਰਾਜਾ ਨੇ।
ਗਿਰਿਫ਼ਤੰਦ ਓਰਾ ਬ ਬਸਤੰਦ ਸਖ਼ਤ।
ਪਕੜਿਆ ਉਸ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੰਨ ਲਿਆ ਸਾਥ ਕਰੜਾਈ ਦੇ।
ਕਜਾਏ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਿਨਸ਼ਸਤਹ ਤਖ਼ਤ। ੩੧॥
ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬੈਠਾ ਥਾ ਇਦਾਲਤ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਉਤੇ ਲੈ ਗਏ।
ਬਗੁਫ਼ਤੰਦ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਹਵਾਲਹ ਕੁਨਦ।
ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੋ.

ਬ ਦਿਲ ਹਰ ਚਿ ਦਾਰਦ ਸੁਜਾਇਸ ਵਿਹਦਾ॥ ੨੨॥
ਵਿਚ ਦਿਲ ਦੇ ਜੋ ਕੁਛ ਰਖੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਕਰੇ॥

ਬ ਫਰਮੂਦ ਜਲਾਦ ਰਾ ਜ਼ੋਰ ਬਖਤ॥
ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਤਾਈ ਬੁਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ॥

ਕਿ ਈ ਸਰ ਜੁਦਾ ਕੁਨ ਬ ਯਕ ਜ਼ਖਮ ਸਖਤ॥ ੨੩॥
ਜੋ ਇਸ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕਰ ਸਾਥ ਇਕ ਫਟ ਕਰੜੇ ਦੇ॥

ਚੁ ਸਮਸ਼ੇਰ ਰਾ ਦੀਦ ਆਂ ਨਉ ਜਵਾਂ॥
ਜਦੋਂ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਤਾਈ ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਰਾਜੇ ਜੁਆਨ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਨੇ॥

ਬ ਲਰਜ਼ਹ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸਰਵੇ ਗਿਰਾ॥ ੨੪॥
ਵਿਚ ਕੰਬਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਕੰਬਦਾ ਹੈ॥ (ਅ:) ਸਰੂ ਵਾਙੂ ਡ
ਰਿਆ॥

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਮਨ ਕਾਰ ਬਦ ਕਰਦਹ ਅਮ॥
ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਨੇ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ॥

ਬਕਾਰੇ ਸੁਮਾ ਤੌਰ ਖੁਦ ਕਰਦਹ ਅਮ॥ ੨੫॥
ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਉ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨੇ॥

ਨਮੂਦਹ ਇਸ਼ਾਰਤ ਬ ਚਸ਼ਮੇ ਬਆਂ॥
ਕੀਤੀ ਸਾਥ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ॥

ਕਿ ਏ ਬਾਨੂਏ ਸਰਵਰੇ ਬਾਨੂਆਂ॥ ੨੬॥
ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਰਦਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਏ

ਜਿ ਹੁਕਮੇ ਸੁਮਾਂ ਅਨ ਖਤਾ ਕਰਦਹ ਅਮ॥
ਜੋ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਮੈਂ ਨੇ ਤਕਸੀਰ ਕੀਤੀ ਹੈ॥

ਕਿ ਕਾਰ ਈਂ ਬ ਬੇ ਮਸਲਹਤ ਕਰਦਹ ਅਮ॥ ੨੭॥
ਜੋ ਏਹ ਕੰਮ ਬਿਨਾ ਸਲਾਹ ਦੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨੇ

ਖਲਾਸਮ ਬਿਦਿਹ ਅਹਦ ਕਰਦਮ ਕਬੂਲ॥
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਖਲਾਸੀ ਦੇਹ ਜੋ ਕੌਲ ਮੈਂ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

ਕਿ ਅਹਦੇ ਖੁਦਾ ਅਸਤੁ ਕਸਮੇ ਰਸੂਲ॥ ੨੮॥
ਜੋ ਸੁਗੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਗੰਧ — ਪੈਗੰਬਰ ਦੀ ਹੈ॥

ਗੁਨਾਹ ਬਖ਼ਸ਼ ਤੋ ਮਨਿ ਖ਼ਤਾਂ ਕਰਦਹ ਆਮ॥
ਤੂੰ ਭੂਲ ਬਖਸ ਮੇਰੀ ਮੈਂਨੇ ਤਕਸੀਰ ਕੀਤੀ ਹੈ॥

ਕਿ ਈਂ ਜਿਗਰ ਜਾਨਮ ਗੁਲਾਮੇ ਤੂ ਆਮ॥੩੯॥
ਜੋ ਏਹ ਜਿਗਰ ਅਤੇ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਟਹਲੀਆ ਹਾਂ

ਬਗੁਫਤਹ ਗਰੀਂ ਰਾਜਹ ਪੇਸ਼ਦ ਕੁਸ਼ਾਮ॥
ਇਸ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇਕਰ ਇਸ ਜੈਸੇ ਰਾਜੇ ਪਾਂਜ ਸੌ ਮਾਰਾਂ ਮੈਂ॥

ਨ ਕਾਜ਼ੀ ਮਰਾ ਜ਼ਿੰਦਹ ਦਸਤ ਆਯਦਮ॥੪੦॥
ਨਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਜੀਵਦਾ ਹਥ ਆਵੇਗਾ ਮੈਨੂੰ॥

ਕਿ ਓ ਕੁਸ਼ਤਹ ਸ਼ੁਦ ਚਰਾ ਈਂ ਰਾ ਕੁਸ਼ਾਮ॥
ਜੋ ਓਹ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਾਂ ਮੈਂ॥

ਕਿ ਖ਼ੂਨੇ ਅਜ਼ੀ ਬਰ ਸਰੇ ਖ਼ੁਦ ਕੁਨਮ॥੪੧॥
ਜੋ ਖ਼ੂੰਨ ਇਸਦਾ ਊਪਰ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਕਰਾਂ ਮੈਂ॥

ਚਿ ਖ਼ੁਸ਼ਤਰ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਖ਼ਲਾਸੀ ਦਿਹਮ॥
ਕਿਆ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਖਲਾਸੀ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ॥

ਵ ਮਨ ਹਜ਼ਰਤੇ ਕਾਬਹ ਅਲਹ ਰਵਮ॥੪੨॥
ਅਤੇ ਮੈ ਦਰਗਾਹ ਕਾਬੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਨੂੰ ਚਲੀ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ॥

ਬਗੁਫਤ ਈਂ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਵ ਕਰਦਸ ਖ਼ਲਾਸ॥
ਕਹਾ ਏਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਛਡ ਦਿਤਾ॥

ਬਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੁਦ ਆਮਦ ਜਮੇ ਕਰਦ ਖ਼ਾਸ॥੪੩॥
ਵਿਚ ਘਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਆਈ ਅਕਠੀ ਕੀਤੀ ਰੋਕੜ ਆਪਣੀ॥

ਬਬਸਤੰਦ ਬਾਰੇ ਤਯਾਰੀ ਕੁਨਦ॥
ਬੰਨੇ ਬਾਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ॥

ਕਿ ਵੈ ਜ਼ੂਦ ਮਰਾ ਕਾਮ ਗਾਰੀ ਦਿਹਦ॥੪੪॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਿਲਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ॥

ਦਰੇਗ਼ ਅਜ਼ ਕਬਾਇਲ ਜੁਦਾ ਮੇ ਸ਼ਵਮ॥
ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਬੀਲੇ ਸੇ ਜੁਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ॥

ਅਗਰ ਜ਼ਿੰਦਹ ਬਾਜ਼ਮ ਬਬਾਜ਼ ਆਮਦਮਾ।੪੫॥
ਜੇਕਰ ਜੀਂਵਦੀ ਰਾਂਹੀਂ ਮੈਂ ਫੇਰ ਆਵਾਂਗੀ ਮੈਂ।
ਮਤਾਏ ਨਕਦ ਜ਼ਿਨਸਰਾ ਬਾਰ ਬਸਤਾ।
ਪਦਾਰਥ ਰੋਕੜ ਦੇ ਅਤੇ ਜਿਨਸਾਂ ਦੇ ਤਾਈਂ ਬਾਰ ਬੰਨੇ।
ਰਵਾਨਹ ਸੂਏ ਕਾਬਹ ਅੱਲਾਹ ਸ਼ੁਦਹ ਅਸਤਾ।੪੬॥
ਰਵਾਨਾ ਤਰਫ ਕਾਬੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਹੋਈ ਹੈਂ।
ਚੂ ਸ਼ੇਰੂੰ ਬਰਾਮਦ ਦੂਸੇ ਮੰਜ਼ਿਲਸ਼।
ਜਦੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਦੋ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਲਾਂ ਉਸ ਬਾਹਣ ਤੇ ਓਹ ਵਿਸਰੀ।
ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਹ ਖ਼ਾਨਹ ਜਾਂ ਦੋਸਤਸ਼।੪੭॥
ਵਿਚ ਯਾਦ ਦੇ ਆਇਆ ਘਰ ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਰਾਜ਼ਾ ਦਾ।
ਬ ਬਾਜ਼ ਆਮਦਹ ਨੀਮ ਸ਼ਬ ਖ਼ਾਨਹ ਆਂ।
ਫੇਰ ਆਈ ਹੈ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਉਸੀ ਰਾਜ਼ਾ ਦੇ।
ਚਿ ਨਿਆਮਤ ਅਜ਼ੀਮੋ ਚਿ ਦੌਲਤ ਰਿਰਾ।੪੮॥
ਕਿਆ ਪਦਾਰਥ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਆ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ ਸਾਥ ਲਿਆਈ ਸੀ।
ਬਿਦਾਨਸਤ ਆਲਮ ਕਜ਼ਾਂ ਜਾਇ ਗਸ਼ਤਾ।
ਜਾਣਿਆ ਜਗਤ ਨੇ ਜੋ ਕਿਸ ਥਾਂ ਗਈ ਓਹ ਵਿਸਰੀ।
ਚਿ ਦਾਨਦ ਕਿ ਕਸ ਹਾਲ ਬਰ ਸਰ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤਾ।੪੯
ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਹਾਲ ਉੱਪਰ ਸਿਰ ਉਸ ਦੇ ਗੁਜ਼ਰਿਆ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਪਿਆਲਹ ਫ਼ੈਰੋਜ਼ ਫ਼ਾਮ।
ਦੇਹ ਵੇ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ੇ ਰੰਗ ਦਾ।
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਆਮ।੫੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਦੇ
ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਖ਼ੁਸਤਰ ਦਿਮਾਗੋ ਕੁਨਮ।
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਦਿਹੋ ਜੋ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਕੋ ਕਰਾਂ ਮੈਂ।
ਕਿ ਰੋਸ਼ਨ ਤਬੇ ਜੂੰ ਚਰਾਗੇ ਕੁਨਮ।੫੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਉ ਮਸੀਤ ਮਸਾਲ ਦੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ। (ਅਰਥਾਤ)

ਤੇ ਔਰੰਗੇ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੁਛ ਅਫਸੋਸ ਨਹੀ ਐਖਿਉਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਵਡੇ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੇਹਾ ਕਿ ਇਸ ਹਿਕਾਯਤ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਛੀਵੀ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦ ਏ ਦਿਲ ਕੁਸਾਇ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸਣੇਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦਿਲਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਰਹਨੁਮਾਇ॥੧॥
ਖੁਸੀ ਕੇ ਬਖਸੀਸ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਸਤੇ ਕੇ ਦਿਖਲਾਉਣੇਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਨ ਫੌਜੋ ਨ ਫਰਸੋ ਨ ਫੌਰੋ ਨ ਫੂਰ॥
ਨਾ ਫੌਜ ਨਾ ਗਲੀਚੇ ਨਾ ਪਰਭਤਾ ਨਾ ਜੋਰ ਹੋਵੈਂ

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦਹ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ॥੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਉਸਦਾ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ॥
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਵਜ਼ੀਰ ਕੀ॥

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲਸਤ ਰੌਸਨ ਜ਼ਮੀਰ॥੩॥
ਜੋ ਸੌਂਦ੍ਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਦਿਲ ਦੀ ਹੈ॥

ਵਜ਼ਾਂ ਕੈਸਰੋ ਸਾਹ ਰੂਮੀ ਕੁਲਾਹ॥
ਉਸਦਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨਾਮ ਕੈਸਰ ਰੂਮ ਦੀ ਟੋਪੀ ਰਖਦਾ ਸੀ॥

ਦਰਖਸਿੰਦਹ ਸਮਸੇ ਚੁ ਰਖਸਿੰਦਹ ਮਾਹ॥੪॥
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲਾ ਸੂਰਜ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੈਸਾ

ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਰੌਸਨ ਬਰਾਮਦ ਸ਼ਿਕਾਰ॥
ਇਕ ਦਿਨ ਰੌਸਨ ਨਾਮ ਬਾਦਸਾਹ ਵਾਸਤੇ ਸਿਕਾਰ ਦੇ ਆਇਆ॥

ਹਮਹ ਖੂਜ਼ ਅਜ਼ ਬਾਜ਼ ਬਹਰੀ ਹਜ਼ਾਰ॥੫॥
ਤਮਾਮ ਚਿੜੇ ਔਤੇ ਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਬਹਰੀਆਂ ਹਜਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਈਆਂ॥

ਬ ਪਹਨਿ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਬਨਖ਼ਚੀਰਗਾਹਾ।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਸਕਾਰ ਖੇਲਣੇ ਦੇ।
ਬਿਜਦ ਗੋਰ ਆਹੂ ਬਸੇ ਸ਼ੇਰ ਸਾਹਾ।੬।
ਮਾਰੇ ਗੋਰਖਰ ਅਤੇ ਹਰਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤੀ ਸ਼ੇਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ।
ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹ ਅਬਾਰਬ ਦਰ ਆਮਦ ਦਲੇਰ।
ਦੂਸਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਲੈਂਦੇ ਦਾ ਆਇਆ ਦਲੇਰ ਤੇ ਕੋ।
ਚਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹੇ ਚੁ ਗ਼ੁਰਰਿੰਦਹ ਸ਼ੇਰ।੭।
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤੈਸੇ ਅਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਗਜਣੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਂਹ ਦੀ।
ਦੁ ਸ਼ਾਹੇ ਦਰਾਮਦ ਬ ਯਕ ਜਾਇ ਸਖ਼ਤ।
ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਏ ਵਿਚ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਸਖਤ ਦੇ।
ਕਿਰਾ ਤੇਗ਼ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ।੮।
ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈ ਤਲਵਾਰ ਮਦਦ ਦੇਵੇ ਭਲਿਆਈ ਨਸੀਬ ਦੀ।
ਕਿਰਾ ਰੋਜ਼ ਇਕਬਾਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ।
ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਦੇਵੇ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਦਾਂ ਕਿਰਾ ਕਾਮਗਾਰੀ ਦਿਹਦ।੯।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰੋਜਨ ਪੂਰਾ ਕਰੇ।
ਬ ਜੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਦੁ ਸ਼ਾਹੇ ਦਲੇਰ।
ਵਿਚੋਂ ਜੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੂਰਮੇ।
ਕਿ ਬਰ ਆਹੂਏ ਯਕ ਬਰਾਮਦ ਦੁ ਸ਼ੇਰ।੧੦।
ਜੈਸੇ ਊਪਰ ਇਕ ਹਰਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦੋ ਸ਼ਿਹ।
ਬ ਭੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੁ ਅਬਰੇ ਸਿਯਾਹ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਘਟਾ ਸਿਆਹ ਦੀ ਤਰਾਂ।
ਸਨਾਨੇ ਸਿਨਾਂ ਦਾਖ਼ਤ ਨੇਜ਼ਹ ਚੁਕਾਹ।੧੧।
ਨੋਕਾਂ ਸਿਦੀਆਂ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਆਦੀਆਂ ਜੈਸੇ ਘਾਹ ਦੇ ਪੂਲੇ ਸਿਟੀ ਦੇ ਹੈ।
ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਨ ਪਰਰਾਂ ਸ਼ੁਦਹ।
ਐਸੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਪਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜਿਮੀ ਆਸਮਾਂ ਪੁਰ ਜਿ ਕਲ ਗਸ਼ ਸੁਦਾਹਾ।੧੨।

ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਰੌਲਾ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਢਕਾ ਚਾਕ ਬਰਖਾਸਤ ਨੇਕੇ ਸਿਨਾ।

ਸਬਦ ਉਠਦੇ ਹੈ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇ।

ਯਕੇ ਰੁਸਤਖੇਜ ਅਜ਼ ਬਰਾਮਦ ਜਹਾਂ।੧੩।

ਇਕ ਪ੍ਰਲੈਕਾਲ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚੋਂ।

ਚੁ ਸੂਰੇ ਸਰਾਫੀਲ ਦਮ ਮੇ ਜ਼ਦਹਾ।

ਜੈਸੇ ਸੂਰ ਸਰਾਫੀਲ ਨੇ ਬਜਾਇਆ ਹੈ।(ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰ ਸਿੰਙ ਦਾ ਵਾਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸਰਾਫੀਲ ਬਜਾਊਗਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਲੈ ਹੋਊਗੀ

ਕਿ ਰੋਜ਼ੇ ਕਿਆਮਤ ਬਹਮ ਮੇਜ਼ਦਹਾ।੧੪।

ਜੋ ਦਿਨ ਪ੍ਰਲੈਕਾਲ ਦਾ ਅਜ ਕਠਾ ਹੋਰਿਆ ਹੈ।

ਗੁਰੇਜ਼ਸ ਦਰਾਮਦ ਬ ਅਰਬੀ ਸਿਪਾਹ।

ਭਾਜ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਅਰਬ ਦੀ ਫੌਜ

ਬ ਗਾਲਬ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਗਾਰਬ ਸਾਹ।੧੫।

ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਇਆ ਓਹੀ ਉੜਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ।

ਕਿ ਤਨਹਾ ਬਿਮਾਂਦਹ ਅਸਤ ਸ਼ਾਹੇ ਅਰਬ।

ਜੋ ਕੱਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਰਬ ਦਾ

ਬ ਵਕਤੇ ਚੁ ਪੇਸ਼ੀਨ ਸ਼ਮਸ਼ ਚੂੰ ਗਰਬ।੧੬।

ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਸੂਰਜ ਜੈਸੇ ਛੈਂਦਾ ਹੈ।

ਚੁ ਤਾਬਸ ਨਮਾਨਦ ਸ਼ਵਦ ਦਸਤਗੀਰ।

ਸ਼ੋਰੇ ਤੇਜ ਉਸ ਮੇ ਨਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੈਦੀ

ਚੁ ਦੁਜ਼ਦੇ ਸ਼ਵਦ ਵਕਤ ਸ਼ਬ ਰਾ ਅਸੀਰ।੧੭।

ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਦੇ ਕੈਦ

ਬ ਬਸਤੰਦ ਬੁਰਦੰਦ ਸ਼ਹਨਿਸ਼ਦ ਸ਼ਾਹ।

ਬੰਨਿਆ ਅਤੇ ਲੈ ਗਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ।

ਚੁ ਮਾਹ ਅਫਕਨੇ ਹਮਚੁ ਬੁਰਦੰਦ ਮਾਹ।੧੮।

ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲਾ ਰਾਹੁ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਪਾਸ

ਬਖਾਨਹ ਖਬਰ ਆਮਦਹ ਸਾਹ ਬਸਤ॥
ਵਿਚ ਘਰਦੇ ਖਬਰ ਆਈ ਜੋ ਬੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ॥

ਹਮਹ ਕਾਰ ਦੁਜਦੀ ਵ ਮਰਦੀ ਗੁਜਸਤ॥੧੯॥
ਤਮਾਮ ਕੰਮ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਸੂਰਮਤਦੇ ਹੋਚੁਕੇ ਕੋਈ ਪੇਸ ਨਾ ਗਈ॥

ਨਸਸਤੰਦ ਬਮਜਲਸ ਜਿ ਦਾਨਾਇ ਦਿਲਾ॥
ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਸਭਾਦੇ ਸਿਆਣੇ ਚਿਤਾਵਾਲੇ॥

ਸੁਖਨ ਰਾਂਦ ਪਿਨਹਾਂ ਵਜਾ ਸਾਹ ਖਿਜਲਾ॥੨੦॥
ਗਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਚੋਰੀਂ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਬਾਦਸਾਹੀ ਝੂਠੇ-ਸਰਮਿੰਦੇ

ਚੁ ਬਿਸੁਨੀਦ ਈ ਖਬਰ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰ॥
ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਏਹ ਖਬਰ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀਨੇ॥

ਬਬਸਤੰਦ ਸਮਸੇਰ ਜੁਸਤੰਦ ਤੀਰ॥੨੧॥
ਬੰਨੀ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਅਰ ਢੂੰਡੇ ਤੀਰ

ਬਪੋਸੀਦ ਜਰ ਬਫਤ ਰੂਮੀ ਕਬਾਇ॥
ਪੈਹਨੀ ਸੁਨੈਰੀ ਬਣੀਹੋਈ ਰੂਮਦੀ ਪੁਸਾਕ॥

ਬਜੀ ਬਰਨਸਸਤੋ ਬਿਆਮਦ ਬਜਾਇ॥੨੨॥
ਉਪਰ ਘੋੜੇਦੀ ਜੀਨਦੇ ਬੈਠੀ ਤੇ ਆਈ ਵਿਚ ਜਾਗਾਦੇ॥

ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਬਸੂਏ ਸਾਹ ਮਗਰਬ ਚੁ ਬਾਦ॥
ਤੁਰਪਈ ਤਰਫ ਬਾਦਸਾਹ ਏਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਪਵਣਦੀ ਛੇਤੀ॥

ਕਮਾਨੇ ਕਿਆਨੀ ਬਤਰਕਸ ਨਿਹਾਦ॥੨੩॥
ਕੁਨਸੇ ਫਲਕ ਕੈਆਂਵਾਲੇਦੇ ਚਿਲੌਂ ਤੀਹ ਰਖਿਆ॥

ਬਪੇਸੇ ਸਹੇ ਮਗਰਬ ਆਮਦ ਦਲੇਰ॥
ਅਗੇ ਬਾਦਸਾਹ ਲੈਂਦੇਦੇ ਆਈ ਸੂਰਮਤ ਨਾਲ

ਚੁ ਗਰਰੀਦ ਹ ਅਬਰੋ ਚੁ ਦਰਰੀਦ ਹ ਸੇਰ॥੨੪॥
ਜੈਸੇ ਗਜਣੇਵਾਲਾ ਬਦਲ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਬਡਣੇਵਾਲਾ ਸਿੰਘ

ਦੁਆ ਕਰਦ ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਆਜਾਦ ਬਖਤ॥
ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਐ ਬਾਦਸਾਹ ਗਿਰਾਲੇ ਭਾਗਾਂਵਾਲੇ॥

ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਵੇਹੀਮੁ ਸਾਇਆਨ ਤਖ਼ਤਾ ॥੨੫॥
ਲਾਇਕ ਮੁਕਟ ਦੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੀ ਹੈ।

ਮਰਾ ਕਾਹਿਜ਼ਾਂ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਬਹਰ ਕਾਹ।
ਮੇਰੇ ਕਈ ਆਏਹਾ ਵਾਸਤੇ ਘਾਹ ਦੇ।

ਦੁਸੇ ਸਦ ਸਵਾਰੇ ਯਕ ਅਜ਼ ਸ਼ਕਲ ਸ਼ਾਹ ॥੨੬॥
ਦੋ ਤਿਨ ਸੌ ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਬਿਹਤਰ ਹੁਮਾਂ ਨਸਤ ਆਰਾ ਬਿਦਿਹ।
ਜੋ ਭਲਾਈ ਏਹੋ ਹੈ ਉਨਾਕੇ ਤਾਈ ਤੂ ਮੇਰੀ ਤਾਬੀ ਦੇਵੇਂ।

ਵਗਰਨਹ ਖ਼ੁਦਸ ਮੌਤ ਬਰ ਸਰ ਬਿਨਹ ॥੨੭॥
ਜੇਕਰ ਨਹੀ ਦਿਵਾਤਾ ਤਾ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਸਿਰ ਊਪਰ ਰਖਲੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖ਼ਨ ਸ਼ਾਹ ਪੌਲਾਦ ਤਨ।
ਸੁਣੀ ਜਦ ਏਹ ਬਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਾਰ· ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਸੇ।

ਬ ਲਰਜ਼ੀਦ ਬਰ ਖ਼ੁਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਸਮਨ ॥੨੮॥
ਕੰਬਿਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਜੈਸੇ ਕਣੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਜ਼ਿ ਮਨ ਸ਼ਾਹ ਗਰ ਈਂ ਸੁਖ਼ਨ।
ਸੁਣੀ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਕਿਤਾ।

ਹੁਮਾਨਾ ਤੁਰਾ ਬੇਖ਼ ਬਰਕੰਦ ਬੁਨ ॥੨੯॥
ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਜੜ ਅਤੇ ਮੂਲ ਪਟੇਗਾ।

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਈਂ ਕਾਹੀਯਾਂ।
ਐਗਰ ਬਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੋਚਾ) ਐਸਾ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਨਾ ਘੁਸਿਆਰਾਨੇ।

ਨ ਦਾਨਮ ਮਗਰ ਸ਼ਾਹ ਬਾਸ਼ਦ ਜ਼ੀਆਂ ॥੩੦॥
ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸਾਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏਤੂ ਭੀ ਡਾਢਾ ਹੋ।

ਨ ਦਾਨਮ ਕਸੇ ਸ਼ਾਹ ਹਸਤਸ ਜ਼ੁਵਾਂ।
ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਮੈ ਜੋ ਕੋਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਹੋਏ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਗੀਰ ਦ ਨਿਸ਼ਾਂਦ ਦਰਾਂ ॥੩੧॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ ਮਹੀਂਦ੍ਰਾਂ ਜੋ।

ਜ਼ਿਪੇਸੀਨਹ ਏ ਸ਼ਹ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਬੁਖਾਂਦਾ।
ਆਗੇ ਵਜ਼ੀਰਕੇ ਭਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹਨੇ ਬੁਲਾਇਆ

ਸੁਖ਼ਨ ਹਾਇ ਪੋਸੀਦ ਬਾਓ ਬਰਾਂਦਾ। ੩੨॥
ਬਾਤਾਂ ਛਿਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਓਨਾਂਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ।

ਤੁ ਦੀਦੀ ਚੁਨਾਂ ਕਾਹੀਆਂ ਜੰਗ ਕਰਦਾ।
ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਐਸਾ ਜੁਧ ਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਮੁਲਕ ਪਜਵਾਂ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦਾ। ੩੩॥
ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਮੈਸਾਰ ਵਿਚੋਂ ਧੂੜ ਉਡਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ।

ਮਬਾਦਾ ਕੁਨਦ ਤਾਖ਼ਤ ਬਰ ਮੁਲਕ ਸਖ਼ਤਾ।
ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੋੜਣਾ ਕਰੇ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਡਾਢੀ ਤਰਾਂ।

ਦਿਹਮ ਕਾਹੀਯਾਂ ਰਾ ਅਜਾਂ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤਾ। ੩੪॥
ਤਾਤੇ ਦੇਵਾਂ ਮੈ ਪਾਹੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਇਸ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ

ਹੁਮਾਂ ਸ਼ਾਹ ਮਹਬੂਸੀਆਂ ਪੇਸ਼ਖਾਂਦਾ।
ਉਸੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਗੇ ਆਪਣੇ ਸਦਿਆ

ਹਵਾਲਹ ਨਮੂਦਸ਼ ਕਿ ਓਰਾ ਨਿਸਾਂਦਾ। ੩੫॥
ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਾਲ ਕੇ

ਤੁ ਆਜ਼ਾਦ ਗਸ਼ਤੀ ਅਜ਼ੀ ਸਹਲ ਚੀਜ਼ਾ।
ਤੂੰ ਛੁਟ ਗਿਆ ਇਸ ਚੀਜ ਸੇ ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ।

ਬਗੀਰ ਏ ਬਿਰਾਦਰ ਤੁ ਅਜ਼ ਜਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾ। ੩੬॥
ਪਕੜ ਐ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾ ਜਾਨ ਤੋਂ ਭੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ।

ਜ਼ਨੇ ਪੇਚ ਦਸਤਾਰ ਰਾ ਤਾ ਬਦਾਦਾ।
ਇਸ ਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪਗੜੀ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਟ ਕੇ ਬੰਨਿਆ

ਦਿਗਰ ਦਸਤ ਬਰ ਮੁਸ਼ਤ ਤੇਗਸ਼ ਨਿਹਾਦਾ। ੩੭॥
ਦੂਜਾ ਹਾਥ ਉਪਰ ਕਬਜੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਰਖਿਆ

ਬਿਜ਼ਦ ਤਾਜ਼ੀਆਨਹ ਬਹਰਿ ਚਾਰ ਚਾਰ।
ਮਾਰੇ ਕੋਰੜੇ ਤਰ ਇਕ ਨੂੰ ਚਾਰ ਚਾਰ

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਏ ਬੇਖਬਰ ਬੇਮੁਹਾਰਾ ॥੩੮॥
ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐ ਬੇਖ਼ਬਰੋ ਅਤੇ ਬੇਮੁਹਾਰੋ।
ਕਿ ਆਮਦ ਦਰੀਂ ਜਾਂ ਦਰ ਜਾਂ ਕਾਹ ਨੇਸਤ।
ਕਿਉਂ ਆਏ ਏਥੇ ਤੂੰ ਬਰੀ ਜਗਾਹ ਘਾਹ ਨਹੀਂ ਥਾ।
ਕਿ ਏਜਦ ਗੁਵਾਹ ਅਸਤ ਯਜਦਾਂ ਯਕੇਸਤ ॥੩੯
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਹੈ।
ਦਰੋਗੇ ਮਰਾ ਬਰ ਗੁਫ਼ਤਰ ਗਵਾਹ ਸਤ।
ਝੂਠ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।
ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਮਾਰਾ ਪਨਾਹੇ ਖੁਦਾ ਸਤ ॥੪੦॥
ਅਤੇ ਕਹੀਂਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ
ਰਿਹਾਈ ਦਿਹਦ ਖੁਦ ਖੁਦਾਵੰਦ ਤਖਤ।
ਛੁਡਾਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਆਪ ਅੱਪਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇਨੂੰ।
ਵਿਦਾ ਗਸ਼ਤ ਜੋ ਮੰਜਲੇ ਜਾਇ ਸਖਤ ॥੪੧॥
ਤੁਰ ਪਈ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕਠਨ ਅਤੇ ਜਾਗਾ ਕਠਨ ਥੀ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਪਾਨ।
ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ) ਸੁਖਨਿਧਾਨ
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸਰੂਰ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਨ ॥੪੨॥
ਜੋ ਮਾਲਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਜਾਮ ਫੀਰੋਜ਼ਾ ਰੰਗ।
ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।
ਕਿ ਦਰ ਵਕਤਿ ਸੁਬਹੂੰ ਖੁਸ਼ੇ ਰੋਜ਼ ਜੰਗ ॥੪੩
ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਰਾਤ੍ਰ ਦੇ ਸੁੱਤ੍ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਲਾ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁੱਧ ਦੇ। (ਅਰਥਾਤ)
ਹੇ ਐ ਸਿੰਘ ਹਾਜ਼ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਅਕਲ ਲੜਕੀ ਵਿ
ਚ ਪਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਲਿਆਵੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਿਸੀ ਨੂੰ
ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਪਰ
ਪੜਦਾ ਆ ਗਯਾ ਹੈ ਪਾਪਾ ਦਾ ਸਤੁ ਸਿੰਘ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਚਲੀ ੧ ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹ ॥

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਏ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
ਕਿ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਦਿਯਾਰ ॥੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਸਾਰਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ॥
ਤੁ ਸ਼ੀਅਤ ਬਹਾਲ ਅਸਤ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ॥
ਸਰੂਪ ਉਸ ਦਾ ਬਰ ਕਰਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥
ਚੁ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਫ਼ਜ਼ੀਲਤ ਕਮਾਲ ॥੨॥
ਕਿਆਹੀ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਖ਼ੂਬੀਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰਣ ਹੈ ॥
ਕਿ ਅਸਫ਼ੰਦਯਾਰ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ ਰਖ਼ਤ ਬੁਰਦ ॥
ਜਦੋਂ ਇਸਫ਼ੰਦਯਾਰ ਅਸਬਾਬ ਸੰਸਾਰ ਥੀਂ ਲੈ ਗਿਆ (ਅਰਥਾਤ ਜਦੋਂ ਇਸਫ਼ੰਦ ਯਾਰ ਮਰ ਗਿਆ)
ਨਸਬ ਨਾਮਹ ਏ ਖ਼ੁਦ ਬ ਬਹਮਨ ਸਪੁਰਦ ॥੩॥
ਅਪਨੀ ਬੰਸਾਵਲੀ ਬਹਮਨ ਕੋ ਸੌਂਪ ਗਿਆ ॥
ਅਜ਼ਾਂ ਦੁਖ਼ਤਰੇ ਹਮਚੂ ਪਰੀ ਹੁਮਾਇ ॥ ਪਰੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ
ਉਸ ਬਹਮਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਕ ਲੜਕੀ ਸੀ ਮਾਨਿੰਦ ਉੜਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁਮਾ
ਚੁ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਦੌਲਤ ਫ਼ਿਜ਼ਾਇ ॥੪॥
ਕਿਆ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਧਨ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲੀ ॥
ਚੁ ਬਹਮਨ ਸਫ਼ਰ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ ਬੁਰਦ ਰਖ਼ਤ ॥
ਜਦੋਂ ਬਹਮਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਹਾਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਥੀਂ ਅਸਬਾਬ ਲੈ ਜਾਣੇ ਦਾ ਨਾਮ ਅਰਥਾਤ ਜਦੋਂ ਬਹਮਨ ਮਰ ਗਿਆ
ਬਦੁਖ਼ਤਰ ਸਪੁਰਦੰਦ ਆਂ ਤਾਜੋ ਤਖ਼ਤ ॥੫॥ ਉਸਨੇ
ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ ਉਹ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ॥
ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰ ਤਖ਼ਤ ਰੂਮੀ ਹੁਮਾਇ ॥
ਬੈਠੀ ਉਪਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਰੂਮ ਦੇ ਓਹ ਹੁਮਾਂ ਜੈਸੀ ਸੁੰਦਰ ॥
ਕਿ ਬਸਤਾਂ ਬਹਾਰ ਅਸਤ ਨੁਸਰਤ ਫ਼ਿਜ਼ਾਇ ॥੬॥
ਜੋ ਬਾਗ਼ ਬਹਾਰ ਦੀ ਰੌਨਕ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਚੂ ਬਰਾਮਸਤ ਬਰਵੈ ਜ਼ਿ ਦਹ ਸਾਲ ਚਾਰਾ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਚੌਦਾਂ ਬਰਸ ਹੋਏ
ਕਿ ਪੈਦਾ ਸੁਦਹ ਸਬਜ਼ ਰੌਨੇ ਬਹਾਰਾ।੭॥
ਜੋ ਜਮਪਈ ਹੈ ਹਰਿਆਈ ਨਵੀਨ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਸਨੂੰ
ਬਹਾਰੇ ਜੁਆਨੀ ਬਨੌਬਤ ਰਸੀਦਾ।
ਮੌਸਮ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਜਦੋਂ ਵਾਰੀ ਪਹੁਚੀ
ਚੂ ਬਸਤਾਂ ਗੁਲੇ ਸੁਰਖ ਬੇਰੂੰ ਕਸੀਦਾ।੮॥
ਅਨਿੰਦ ਬਾਗ ਦੇ ਫੁਲ ਦੀ ਲਾਲੀ ਬਾਹਰ ਕਢੀ
ਬਹੁਸਨ ਆਮਦਸ ਤੂਤੀਏ ਨੌ ਬਹਾਰਾ।
ਸਾਬ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਆਈਆਂ ਸਗੂਫਾ ਨਵੀਨ (ਅ) ਫੁਲ
ਚੁ ਮਾਹੇ ਕਿ ਬਰਖ਼ੁਦ ਕੁਨਦ ਨੌ ਬਹਾਰਾ।੯॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਪ੍ਰ ਆਪਣੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਵੀਨ ਰੌਣਕ
ਮਿਜਾਜ਼ਸ ਜ਼ਿ ਤਿਫਲੀ ਬਰੂੰ ਦਰ ਰਸੀਦਾ।
ਸੁਭਾਉ ਲੜਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਉਸਥੀ ਬਾਹਰ ਗਿਆ
ਜੁਵਾਨੀ ਜ਼ਿ ਆਗਾਜ਼ ਬਰਵੈ ਕਸੀਦਾ।੧੦॥
ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਉਸ ਉਪ੍ਰ ਆਵਣਾ ਕੀਤਾ
ਫ਼ਿਦਾ ਸੁਦ ਅਜ਼ੋ ਹਾਲ ਤਿਫਲੀ ਮਿਜਾਜ਼ਾ।
ਰਸੀ ਗਈ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਹਾਲਤ ਲੜਕੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਉ ਦੀ।
ਬਹਾਰੇ ਜੁਆਨੀ ਦਰਆਮਦ ਬ ਬਾਜ਼ਾ।੧੧॥
ਰੁਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਆਈ ਫੇਰ ਉਸ ਉਪ੍ਰ
ਕਿ ਬਿਨਸਸਤ ਬਰ ਤਖ਼ਤਿ ਸਾਹਨ ਸਹੀ।
ਜੋ ਬੈਠ ਗਈ ਉਪ੍ਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਨਸਾਹੀ ਦੇ
ਬ ਕਲਮ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖ਼ਤ ਕਾਗਜ਼ ਮਹੀ।੧੨॥
ਵਿਚ ਕਲਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਂਦਾ ਕਾਗਜ਼ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਬਚਹ ਸੌਹਰ ਨਿਗਾਰਾ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਉਪ੍ਰ ਬੇਟੇ ਜੁਆਹਰੀ ਦੇ

ਕਿ ਬੁਰਦ ਅੰਦਰੂਨਸ਼ ਬਵਕਤੇ ਗੁਬਾਰਾ॥੧੩॥
ਜੋ ਲੈ ਗਈ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਧੌਲਗਾਹ ਦੇ ਵਕਤ ਰਾਤ ਦੇ

ਬਿਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਓ ਦੂ ਸੇ ਚਾਰ ਮਾਹਾ।
ਲਿਪਟੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ

ਕਿ ਸ਼ਿਕਮਸ਼ ਫਰੇਮਾਦ ਅਜ਼ ਤੁਖ਼ਮਿ ਸ਼ਾਹਾ॥੧੪॥
ਜੋ ਗਰਭ ਠੈਹਰਿਆ ਹੁਆ ਨੂੰ ਬੀਰਜ ਜੋਹਰੀ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੇ

ਚੁ ਨਹ ਮਾਹ ਗਸ਼ਤਹ ਬਆਂ ਬਿਸਤਨੀ।
ਜਦੋਂ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਹੈ ਗਰਭ ਹੋਏ ਨੂੰ

ਬਕੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਫਰੇ ਖ਼ਸਤਨੀ॥੧੫॥
ਵਿਚ ਖਿਚਣੇ ਦੇ ਆਈਆ ਨਾੜੀ ਛੱਲੇ ਤਨ ਵਾਲੀ ਦੀਆ

ਤਵੱਲਦ ਸ਼ੁਦਹ ਕੋਦਕੇ ਸ਼ੀਰ ਖ਼ਾਰ।
ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਲੜਕਾ ਦੂਧ ਦੇ ਪੀਵਣੇ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਖ਼ੁਦ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਅਫ਼ਕਨੋ ਨਾਮ ਦਾਰ॥੧੬॥
ਜੋ ਆਪ ਸਾਹ ਥਾ ਅਤੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਥਾ

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਨ ਕਰਦੰਦ ਸਿਰਰੇ ਜਹਾਂ।
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਭੇਦ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ

ਬਸੰਦੂਕ ਓਰਾ ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਆਂ॥੧੭॥
ਵਿਚ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਬੈਠਾਇਆ

ਜ਼ਿ ਮੁਸ਼ਕੋ ਫ਼ਿਤਰ ਅੰਬਰ ਆਵੇਖ਼ਤੰਦ।
ਜੋ ਮੁਸ਼ਕ ਅਤੇ ਇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕੰਬਰ ਉਸ ਉਪਰ ਛਿੜਕਿਆ

ਬਰੇ ਊਦ ਅਜ਼ ਜ਼ਾਫ਼ਰਾਂ ਰੇਖ਼ਤੰਦ॥੧੮॥
ਫੇਰ ਉਸ ਉਪਰ ਮੁਸ਼ਕ ਊਦ ਅਤੇ ਕੇਸਰ ਪਾਇਆ।

ਬਦਸਤ ਅੰਦਰੂ ਦਾਸ਼ਤ ਓਰਾ ਅਕੀਕ।
ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਹਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਕੀਕ ਸੁਚਾ ਰਖਿਆ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕ॥੧੯॥
ਤੋਰ ਦਿਤਾ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਵਿਚੋਂ ਦਰਿਆ ਭਾਰੀ ਦੇ॥

ਚੁ ਤੂੰ ਕਰਦ ਓਹਦਾ ਸ਼ਕਨਦ ਜਾਮਹ ਚਾਕ।
ਤੋੜਕੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਤਾਂਈ ਤੂੰਹੇਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈਂ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ (ਅ) ਪਾੜ ਦੇਂਦਾ

ਨ ਜੁਫਤਹ ਅਸਤ ਬਰ ਸੁਬਹਿ ਅਜਦਾਂ ਨਿ ਪਾਕ।
ਨਹਿ ਨਜ਼ਰ ਕਰੀ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਕਾਲੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇ

ਨਸਿਸਤੰਦ ਬਰ ਰੋਦ ਲਬ ਗਾਜ਼ਿਰਾਂ।
ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੇ ਉੱਪਰ ਕਿਨਾਰੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਧੋਬੀ ਸੇ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰੀਆਂ ਰਵਾਂ। ੨੧॥
ਦੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਤਾਂਈ ਜਾਂਦਾ ਦਰਿਯਾ ਵਿਚ।

ਹਮੀ ਖ੍ਵਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਬਦਸਤ ਆਵਰੰਦ।
ਏਹੁ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਤਾਈ ਵਿਚ ਹਥਾਂ ਦੇ ਲੈ ਆਈਏ।

ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬਸਤਹ ਸਿਕਸਤ ਆਵਰੰਦ। ੨੨॥
ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਦੇ ਤਾਂਈ ਤੋੜਨੇ ਵਿਚ ਲਿਆਈਏ।

ਚੁ ਬਾਜ਼ੂ ਬਕੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ।
ਜਦੋਂ ਸਾਥ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਪੁਜੇ।

ਬਦਸਤ ਦਰਾਮਦ ਮਤਾਏ ਗਿਰਾਂ। ੨੩॥
ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ ਆਈ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ। (ਅਰਥਾਤ) ਸੰਦੂਕ।

ਸਿਕਸਤੰਦ ਮੁਹਰਸ ਬਰਾਏ ਮਤਾਇ।
ਭੰਨੀ ਮੋਹਰ ਵਾਸਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ।

ਪਦੀਦ ਆਮਦਹ ਜਾਂਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹ। ੨੪
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦਰਾਂ ਗਾਜ਼ਿਰਾਂ ਖਾਨਹ ਫਰਜ਼ੰਦ ਨੇਸਤ।
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਖੁਦਾ ਮਨ ਪਿਸਰ ਦਾਦ ਈਂ ਹਮ ਬਸੇਸਤ। ੨੫॥
ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੇਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਏਹ ਬਹੁਤ ਭੁਲਾ ਹੈ।

ਕਿ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਦ ਓਰਾ ਗਿਰਿਫ਼ਤੰਦ ਅਜ਼ ਸ਼ੁਕ੍ਰ।
ਲੀਆਂ ਦਾ ਉਸ [illegible] ਦੇ ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਲਿਆ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਤਾਈਂ।

ਸੁਕਰ ਕਰਦ ਅਜ਼ਦਾਂ ਨਿਯਾਜ਼ਮ ਅਸੀਰ ॥੨੬
ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨ ਬਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਹੈ।

ਕੁਨਦ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਰਾ ਚੁ ਪਿਸਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼।
ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਾਲਣਾ ਉਸ ਕੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਜੈਸੇ ਬੇਟਾ ਆਪਣਾ ਅਜ਼ੀਜ਼।

ਬ ਯਾਦੇ ਖੁਦਾ ਕਿਬਲਾ ਕਾਬਾ ਕਰੀਮ ॥੨੭॥
ਸਾਥ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਬਲਾ ਕਾਬੇ ਵਾਲੇ ਦਾਤੇ ਦੇ।

ਚੁ ਬੁਗਜ਼ਸ਼ਤ ਬਰੀਂ ਦੁ ਸੇ ਸਾਲ ਮਾਹ।
ਜਦੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਉਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਵਰ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮਹੀਨੇ।

ਕਿ ਜ਼ੋ ਦੁਖਤਰੇ ਖਾਨਾ ਆਵਰਦ ਸ਼ਾਹ ॥੨੮॥
ਧੋਬੀਆਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਈ ਲੜਕੇ ਨੂੰ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਵੈ ਹੁਮਾਏ ਅਜ਼ੀਜ਼।
ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਉੱਪਰ ਉਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਹੁਮਾ ਵਰਗੀ ਨੇ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ

ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਪਿਸਰ ਗਾਜ਼ਰ ਕਰੀਮ ॥੨੯॥
ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦੇ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਧੋਬੀ ਕਰੀਮ ਦਾ।

ਬ ਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਜ਼ਨ।
ਪੁੱਛਿਆ ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਜੋ ਐ ਭਲੀਏ ਇਸਤ੍ਰੀਏ।

ਕੁਜਾਂ ਯਾਫ਼ਤੀ ਪਿਸਰ ਖੁਸ਼ ਬੋਇ ਤਨ ॥੩੦॥
ਕਿਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਬੇਟਾ ਭੁੱਲੇ ਸੁਭਾਉ ਤੇ ਸੁਭ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ।

ਬਿਦਾਨੇਮ ਖਾਨੇਮ ਸ਼ਨਾਸੇਮ ਮਨ।
(ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਿਹਾ) ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ।

ਯਕੇ ਮਨ ਸ਼ਨਾਸੇਮ ਨ ਦੀਗਰ ਸੁਖਨ ॥੩੧॥
ਇਕ ਮੈਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਏਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਵ ਦੀਦੰਦ ਮਰਦਾਮ ਖਿਆਹਿਦ ਕਜ਼ੋ।
ਦੇਖੇ ਆਦਮੀ ਚਾਹਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿਸ ਘਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਹੈ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਖਾਨਏ ਗਾਜ਼ਰਾਂ ਅਸਤ ਓ ॥੩੨॥
ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹੈ ਲੜਕੀ ਜੋ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਸਾਥ ਲਿਆਈ ਸੀ

ਬੁਖਾਂਦ ਓਰਾ ਬਬਸਤੰਦ ਸਖਤਾ।
ਸਦਿਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਬੰਨਿਆ ਕਰੜਾ ਕਰਕੇ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖਤਾ। ੩੩॥
ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਦੇ ਤਾਈ ਜੋ ਐ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂਵਾਲੇ

ਬਗੋਯਮ ਤੁਰਾ ਹਮ ਚੁਨੀ ਯਾਫਤੇਮਾ।
ਧੋਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਕਹਾਂ ਮੈਂ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਲਾਲ ਇਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ

ਨੁਮਾਯਮ ਬਤੋ ਹਾਲ ਚੂੰ ਸਾਖਤੇਮਾ। ੩੪॥ ਆਖਾਂ
ਦਿਖਲਾਵਾਂ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨੇ

ਕਿ ਸਾਲੇ ਫਲਾਂ ਮਾਹ ਦਰ ਵਕਤ ਸਾਂਮਾ।
ਜੋ ਫਲਾਣੇ ਵਰ੍ਹੇ ਅਤੇ ਫਲਾਣੇ ਮਹੀਨੇ ਸੀਧਿਆ ਦੇ ਸਮੇ

ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਰਾ ਕਰਦਹ ਆਮਦ ਤਮਾਮਾ। ੩੫॥
ਜੋ ਮੈਂ ਏਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਹਾ ਸੀ।

ਗਿਰਫਤੇਮ ਸੰਦੂਕ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕਾ।
ਫੜਿਆ ਮੈਂ ਨੇ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਡੂੰਘੇ ਵਿਚੋਂ

ਯਕੇ ਦਸਤ ਜ਼ੋ ਯਾਫਤਮ ਈਂ ਅਕੀਕਾ। ੩੬॥
ਇਕੁ ਇਸ ਦੇ ਹਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਮੈਨੂੰ ਹਕੀਕ

ਬਦੀਦੰਦ ਗੌਹਰ ਗਿਰਿਫਤੰਦ ਜਾਂ।
ਵੇਖਿਆ ਮੋਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਧੋਬੀ ਸੇ ਲੈ ਕੇ

ਸਨਾਸੰਦ ਕਿ ਈਂ ਪਿਸਰ ਹਸਤ ਆਂ ਹੁਮਾਂ। ੩੭॥
ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਉਹੋ ਮੇਰਾ ਹੈ ਹੁਮਾ ਦੇ

ਬਰੋ ਤਾਜ਼ਹ ਸ਼ੁਦ ਸ਼ੀਰ ਪਿਸਤਾਨ ਅਜ਼ੋ।
ਉਸ ਦੇ ਜਿੰਮਿਆਂ ਆਇਆ ਦੁਧ ਥਣਿਆਂ ਵਿਚੋਂ

ਬਿਜ਼ਦ ਸੀਨਹ ਖ਼ੁਦ ਹਰਦੋ ਦਸਤਾਂ ਅਜ਼ੋ। ੩੮
ਮਾਰੇ ਛਾਤੀ ਆਪਣੀ ਉਪ੍ਰ ਦੋਨੋ ਹਥ ਹੁਮਾਂ ਨੇ

ਸਨਾਸੰਦ ਅਜ਼ੋ ਹਰਦੋ ਲਬਬਰ ਕੁਸ਼ਾਦਾ।
ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਦੋਨੋ ਹੋਠ ਖੁਲੇ ਗਏ ਹੈ

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਨ ਕਰਦਸ਼ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦਾ। ਤ੍ਰੈਦੀ।।

ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਏਹ ਭੇਦ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੀ ਰਖਿਆ

ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਰਫਤੰਦ ਜ਼ੈਂ ਜਾਹ ਫੀਲਾਂ।

ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਗਈ ਇਸਦੀ ਪੌੜੀ ਫੀਲਾਨੇ ਦੀ।

ਮਰਾ ਖ੍ਵਾਬ ਦਾਦਹ ਬਜ਼ਰਗੇ ਹੁਮਾ।। ੪੦।।

ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬੁਜ਼ਰਗ ਉਸ ਵਡੇ ਨੇ

ਤੁਰਾ ਮਨ ਕਿ ਫਰਜ਼ੰਦ ਬਖਸ਼ੀਦਹ ਆਮ।

ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਬੇਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ

ਚਰਾਗੇ ਕਿ ਆਂਰਾ ਦਰਖਸ਼ੀਦਹ ਆਮ।। ੪੧।।

ਦੀਵਾ ਕੈ ਆਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕੈ ਆਦਾ ਏਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ

ਜਿ ਗੰਜੇ ਜ਼ਰੋ ਜ਼ੌਹਰੋ ਤਖਤ ਦਾਦਾ।

ਖਜ਼ਾਨੇ ਸੇ ਅਤੇ ਜ਼ੇਵਰਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਸੇ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ

ਵਜ਼ਾਂ ਪਿਸਰ ਰਾ ਖ਼ਾਨਏ ਖ਼ੁਦ ਨਿਹਾਦਾ।। ੪੨।।

ਅਤੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਖਿਆ

ਬਗੁਫਤਸ਼ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਜ਼ਿ ਦਰਯਾਫਤਮਾ।

ਬਯਾਨ ਕਿਹਾ ਸੋ ਇਸ ਲੜਕੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮੈਨੇ ਦਰਿਆ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ

ਕਿ ਦਾਰਾ ਬਨਾਮਸ਼ ਅਜ਼ੋ ਸਾਖਤਮਾ।। ੪੩।।

ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਦਾਰਾਬ ਰਖਿਆ

ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਜਹਾਂ ਰਾ ਬਦੋ ਮੇ ਦਿਹੀਮਾ।

ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮੈ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿਵਾਤਾਂ

ਵਜ਼ਾਂ ਤਾਜ ਇਕਬਾਲ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹੀਮਾ।। ੪੪।।

ਅਤੇ ਮੁਕਟ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਇਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪ ਰਖਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ

ਮਰਾ ਖੁਸ਼ ਤਰ ਆਮਦ ਅਜ਼ਾਂ ਸੂਰਤਸ਼ਾ।

ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਲੀ ਪਸੰਦ ਆਈ ਹੈ ਸੂਰਤ ਇਸ ਦੀ

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਖੁਸ਼ ਸੂਰਤਸ਼ਾ।। ੪੫।।

ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਇਸਦੀ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਓ ਚੂੰ ਖ਼ਬਰ ਯਾਫ਼ਤਮ ਸ਼ਾ।
ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜੋਰੋਂ ਖਬਰ ਪਾਈ।

ਕਿ ਦਾਰਾ ਬਨਾਮਸ਼ ਮੁਕੱਰਰਾਂ ਸ਼ੁਦਨਾ।੪੬।
ਜੋ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਮੁਕਰਰ ਹੋਇਆ।

ਅਜ਼ਾਂ ਸ਼ੇਰ ਮਰਦ ਸ਼ਾਹ ਦਾਰਾਇ ਦੀਨਾਂ।
ਉਸੀ ਸ਼ੇਰਦੀ ਉਲਾਦ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਾਰਾ ਧਰਮ ਵਾਲਾ (ਅਰਥ) ਦਾਰਾ ਜੋ ਫਰਜ਼ੰਦ
ਸ਼ਾਹਜਹਾਂ ਹੈ ਗੁਣ ਦੇਤੇ ਇਸੀਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ।

ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸ ਅਸਤ ਐਨਲ ਯਕੀਨਾ।੪੭।
ਹਕੀਕਤਾਂ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਪੱਰਤੀਤ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸੁਰਖ਼ ਫ਼ਾਮਾ।
ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਵਕਤੇ ਮੁਦਾਮਾ।੪੮।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਰ ਵੇਲੇ।

ਬਿਦਿਹ ਪਿਆਲਹ ਫ਼ੇਰੋਜ਼ਹ ਰੰਗੀਨ ਰੰਗਾ।
ਦੇਹ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਖ਼ੁਸ਼ ਆਮਦ ਬਸੇ ਵਕਤ ਜੰਗਾ।੪੯।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਭੁਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਕੇ ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ। (ਹੇ ਔਰੰਗੇ)
ਤੂੰ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਤੁਸੀਂ ਕੀਦੀ ਉਲਾਦ ਹੋ ਫੇਰ ਐਡਾ ਗਰਬ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਗਾ ਪਿਛਾ
ਦੇਖੋ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ ਵੀਰਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬੇਟੀ ਨਾਲ ਬੀ ਸ਼ਾਦੀ
ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ - ਜਿਸਨੂੰ ਭੁੱਖ ਹੋਵੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਤਵਾਰੀਖ ਦੇਖ ਲਵੋ।

ਹਿਕਾਯਤ ਅਠਵੀਂ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹ।

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਏ ਦਿਲ ਕਰਾਰ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਨਉ ਬਹਾਰ।੧।
ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ਕ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਨਵੀਨ
ਬਹਾਰ ਦੀ।

ਕਿ ਮੀਰ ਅਸਤ ਪੀਰ ਅਸਤ ਹਰਦੋ ਜਹਾਂ। ਬ੍ਰਿਧ ਸੇ ਬ੍ਰਿਧ ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਾਦਸਾਹ ਹੈ ਤੇ ਪੀਰਾਂ ਦੀਨਾਂ (ਅ:) ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ।

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦਹ ਹਰ ਜਕ ਅਮਾਂ। ੨।।

(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਸਾਹਿਬ ਬਖਸੀਸ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸਾਹੇ ਅਜੀਮਾ।

(ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਅਜ਼ੀਮ ਦੀ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਕਰੀਮਾ। ੩

ਜੋ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤ ਦਾ ਹੈ। (ਅ:) ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸੀਸ ਦਾ।

ਕਿ ਸੂਰਤ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਹੁਸਨਲ ਤਮਾਮਾ।

ਜੋ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ।

ਹਮੋ ਹਰੋਜ ਅਸਾਇਸੇ ਰੋਦ ਜਾਮਾ। ੪।।

ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣੇਵਾਲਾ ਰਾਗ ਅਤੇ ਪਿਆਲੇ ਸੇ।

ਕਿ ਸਰਹੰਗ ਦਾਨਸ ਜਿ ਫਰਜਾਨਗੀ।

ਜੋ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਅਕਲ ਸੇ ਅਤੇ ਬੁਧੀ ਸੇ।

ਕਿ ਅਜ ਮਸਲਹਤ ਮੌਜ ਮਰਦਾਨਗੀ। ੫।।

ਜੋ ਭਲਿਆਈ ਸੇ ਲਹਿਰਾਂ ਸੂਰਮਤ ਦੀਆਂ ਮਾਰਦਾ ਸੀ।

ਵਜਾਂ ਬਾਨੂਏ ਹਮਚੁ ਮਾਹੇ ਜਵਾਂ।

ਉਸਦੀ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ਜੈਸਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਕੁਰਬਾਂ ਸਵਦ ਹਰ ਕਸੇ ਨਾਜਦਾਂ। ੬।।

ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਉਪਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਖੁਸ ਰੰਗ ਖੁਸ ਖੋਇ ਓ ਖੁਸ ਜਮਾਲਾ।

ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਲਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਭਲਾ ਸੁਭਾਉ ਉਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਲਾ ਰੂਪ।

ਖੁਸ ਆਵਾਜ ਖੁਸ ਖਾਰਗੀ ਖੁਸ ਖਿਆਲਾ। ੭।।

ਭਲੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਭਲੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਭਲਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਉਸਦਾ।

ਬਦੀਦਨ ਕਿ ਖੁਸ ਖੋਇ ਖੂਬੀ ਜਹਾਂ।

ਸਕਲ ਵੇਖਣੇ ਦੇ ਜੋ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਵਾਲੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਬੀ

ਜਿ ਹਰਫਤ ਕਰਦਨ ਖੁਸੋਖੁਸ ਜਬਾਂ ।੮॥
ਜੋਦੇ ਬੋਲਣਾ ਕਰਦੀਸੀ ਸੁਭਰੀ ਸੁਭ ਬੋਲਦੀਸੀ ਰਸਨਾ

ਦੁਪਿਸਰਸ ਅਜਾਂ ਬੁਦ ਚੋਂ ਸਮਸੁਮਾਹਾ ।
ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਉਸਦੇ ਬੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹੈ

ਕਿ ਰੌਸਨ ਤਬੀਯਤ ਹਕੀਕਤ ਗਵਾਹਾ ।੯॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਦਿਲ ਬਾ ਉਨਕਾ ਅਤੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ

ਕਿ ਗੁਸਤਾਖ ਦਸਤ ਅਸਤ ਚਾਲਾਕ ਜੰਗਾ ।
ਜੋ ਹਥਦੇ ਦਲੇਰ ਹੈਸਨ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਹੈਸਨ ਜੁਧ ਵਿਚ

ਬਵਕਤੇ ਤਰਦੁੱਦ ਚੁ ਸੇਰੇ ਨਿਹੰਗਾ ।੧੦॥
ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸੇਰ ਅਤੇ ਸੀਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇ

ਦੁ ਪੀਲ ਅਫਕਨੇ ਹਮ ਚੁ ਸੇਰ ਅਫਕਨ ਅਸਤਾ ।
ਦੋਨੋ ਹੀ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਸੇਰ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲੇ

ਬਵਕਤੇ ਵਗਾਂ ਜੋਰ ਰੋਈ ਤਨ ਅਸਤਾ ।੧੧॥ ਦੋਨੋ
ਵੇਲੇ ਜੁਧਦੇ ਜੋਰ ਫੁਲਾਦੀ ਜੰਜੀਰ ਵਾਲੇ ਹੈਸਾ।

ਯਕੇ ਖੂਬਰੋ ਓ ਦਿਗਰ ਤਨ ਚੁ ਸੀਮਾ ।
ਇਕ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ

ਦੁ ਸੂਰਤ ਸਜਾਵਾਰ ਆਜਮ ਅਜੀਮਾ ।੧੨॥
ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖਣੇ ਜੋਗ ਅਤੇ ਵਡੇ ਤੇ ਵਡੇ

ਵਜਾਂ ਮਾਦਰੇ ਬਰਕਸ ਆਸੁਫਤਹ ਗਸਤਾ ।
ਉਨਾਦੀ ਮਾਈ ਉਪਰ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੋਹਤੀ ਹੋਗਈ

ਚੁ ਮਰਦ ਅਸਤ ਗੁਲ ਹਮ ਚੁਨੀ ਗੁਲ ਪਰਸਤਾ ।੧੩॥ ਕੋਈ
ਓਹ ਪੁਰਖ ਭੀ ਕਿਆ ਫੁਲ ਜੈਸਾ ਜਿਦ੍ਹੋਂ ਐਸੇ ਨੂੰ ਫੁਲ ਭੀ ਪੂਜਦੇ ਹੈ

ਸਬੀ ਗਾਹ ਦਰ ਖਾਬ ਗਾਹ ਆਮਦੀਦਾ ।
ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਸੌਣੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਲੰਘਾਂ ਉਪਰ ਆਏ

ਕਿ ਜੋਰਾ ਆਵਰਾਂ ਦਰ ਨਿਗਾਹ ਆਮਦੀਦਾ ।੧੪॥
ਜੋ ਬਲਵਾਨ ਵਿਚ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਆਏ

ਖੁਖਾਂਦੀਂਦ ਪਸ ਪੇਸ ਖ਼ੁਰਦੇ ਕਲਾਂ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਦੋਨਾਂ ਬੇਟਿਆਂ ਨੂੰ

ਓਰੋ ਦਰਾ ਮਸ ਬਿਰਾਂ ਰਾਹੁ ਮਾਂ।੧੫।।
ਰਾਬ ਅਤੇ ਗਾਗ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨਕੇ ਤਾਈ ਮਸਤ ਕੀਤਾ

ਦਾਨਿਸਤ ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਤੀ ਅਸ ਮਸਤ ਗਸਤਾ।
ਜਾਣਿਆ ਉਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਜੋ ਮਸਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਸੇ ਓਹ ਮਸਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ।

ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ ਖੁਦ ਦਸਤ ਹਰਦੋ ਸਿਕਸਤਾ।੧੬।।
ਉਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਸਿਟਿਆ

ਬਿਜ਼ਦ ਹਰਦੋ ਦਸਤਸ ਸਰੇ ਖੇਸ ਜੋਰਾ।
ਅਤੇ ਫੇਰ ਮਾਰੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਜੋਰ ਨਾਲ

ਬਜੁੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਬੁਕਰਦੀਂਦ ਸੋਰਾ।੧੭।।
ਟਪਣ ਲਗੀ ਅਤੇ ਰੌਲ਼ਾ ਪਾਕੇ ਸ਼ੋਰ ਕੀਤਾ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨਪਾਕਾ।
ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਅਪਾਵਿਤ੍ਰੋ

ਚਿਰਾ ਚੂੰ ਕਿ ਕੁਸਤੀ ਅਜ਼ੀ ਜਾਮਹ ਚਾਕਾ।੧੮।।
ਕਿਆ ਹੂਆ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਰੇ ਇਨਾ ਦੇ ਕਪੜੇ ਫਾਟੇ ਕਹੁ ਤੂੰ

ਬਖੁਰਦੀਂਦ ਮੈ ਹਰਦੋਆਂ ਗਸਤ ਮਸਤਾ।
ਪੀਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਮਸਤੇ ਹੋਏ

ਗਿਰਫਤੀਦ ਸਮਸੇਰ ਪੋਲਾਦ ਦਸਤਾ।੧੯।।
ਫੜੀ ਫੁਲਾਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚ ਹਥਦੇ

ਕਿ ਈਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਆਂ ਬਈਹਾਂ ਜ਼ਦੀਂਦਾ।
ਜੋ ਇਸਨੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ

ਬਦੀਦਹ ਮਰਾ ਹਰਦੁ ਈ ਕੁਸਤਹ ਅੰਦਾ।੨੦।।
ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਏਹ ਦੋਨੋ ਹੀ ਮੋਏ ਹੈ

ਦਰੇਗਾ ਮਰਾ ਜਾਂ ਜ਼ਿਮੀ ਹਮ ਨਦਾਦਾ।
ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੇ ਭੀ ਵੇਲ ਨਹੀ ਦਿਤਾ

ਨ ਦਹਲੀਜ ਦੋਜਖ ਮਰਾ ਰਾਹ ਕੁਸਾਦ॥ ੨੧॥
ਨਾ ਨਰਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇਨੇ ਮੇਰੇਤਾਈ ਰਸਤਾ ਦਿਤਾ।

ਦੂ ਚਸਮੇ ਮਰਾ ਬੀ ਚਿ ਗਰਦੀਦ ਈਂ।
ਦੋਹਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾ ਮੇਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਕਿ ਈ ਦੀਦਹ ਖੂੰਨ ਈ ਦੀਦਈਂ॥ ੨੨॥
ਜੋ ਇਨਾ ਨੇਤ੍ਰਾ ਨੇ ਏਹ ਖੂੰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

ਬਿਹਜ ਮਨ ਤਨੇ ਤਰਕ ਦੁਨੀਆ ਕਨਮ।
ਭਲੀ ਹੈ ਏ ਬਾਤ ਮੈਨੂੰ ਛਡਣਾ ਦੁਨੀਆ ਦਾਰੀ ਦਾ ਕਰਾਮੈ।

ਫਕੀਰੇ ਸੁਵਮ ਮੁਲਕ ਚੀਂ ਮੇਰਵਮ॥ ੨੩॥
ਅਤੀਤ ਹੋਵਾਂਮੈਂ ਅਤੇ ਚੀਨ ਦੇ ਮੁਲਖ ਨੂੰ ਤੁਰ ਜਾਵਾਂਮੈ।

ਬਗੁਫਤ ਈ ਸੁਖਨ ਰਾ ਕੁਨਦ ਜਾਮਹ ਚਾਕ।
ਕਹਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਫਾੜਦੀ ਹੈ।

ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਸੂਏ ਦਸਤ ਖਤ ਚਾਕ ਚਾਕ॥ ੨੪॥
ਤੁਰ ਗਈ ਤਰਫ ਬਣਦੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਘਾਉ ਕੀਤੇ ਬਾਉ ਬਾਉ।

ਕਿ ਓ ਜਾ ਬਦੀਦ ਖੁਸ ਖਾਬ ਗਾਹ।
ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਭਲੀ ਸੁੰਦਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਿਆ।

ਨਸਸਤਹ ਅਸਤ ਬਰ ਗਾਉ ਬਾਜਨ ਚਮਾਹ।
ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਪਰ ਬੈਲ ਦੇ ਸਿਵਜੀ ਸਾਥ ਪਾਰਬਤੀ ਦੇ ... ੨੫

ਬਪੁਰਸੀਦ ਓ ਰਾ ਕਿਏ ਨੇਕ ਜਨ। ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਮਸਤਕ
ਸਿਵਜੀਨੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏ ਭਲੀ ਸੋਲੋਕੋ।

ਹੁਮਾਯੂੰ ਦਰਖਤੇ ਚ ਸਰਵੇ ਚਮਨ॥ ੨੬॥
ਸੁੰਦਰ ਬਿਰਛ ਕੀ ਮਾਨਿੰਦ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਮੈ ਸੁੰਦਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੋਭ

ਕਿ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਤੋ ਚੂ ਨੂਰੇ ਜਹਾਂ। ਤੂੰ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ।
ਕਿਆ ਤੂੰ ਅਪਛਰਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪਰੀ ਹੈਂ ਕਿਆ ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ

ਕਿ ਮਾਹੇ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਾਂ॥ ੨੭॥
ਕਿਆ ਤੂੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਕਾਸ ਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਹੂਰੋ ਪਰੀ ਅਮ ਨ ਨੂਰੇ ਜਹਾਂ।
ਨਾਮੈਂ ਅਪਛਰਾਂ ਹਾਂ ਨਾਮੈ ਪਰੀ ਹਾਂ ਨਾਮੈ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ।

ਮਨ ਲਮ ਦੁਖਤਰੇ ਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਬਿਲਾਸਿਤਾ। ੨੯॥
ਮੈਂ ਹਾਂ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਲਖ ਬਤਾਨ ਵਾਲੇ ਦੀ।

ਬ ਪੁਰਸਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਪਰਸਤਸ ਨਮੂਦਾ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁਛਕੇ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ

ਬ ਨਿਜ਼ਦਸ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ ਰਾ ਬ ਫੁਰਸਤ ਕਸ਼ੂਦਾ। ੨੯॥
ਪਾਸ ਜਾਕੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਬ ਦੀਦਨ ਤੁਰਾ ਮਨ ਬਸ ਆਜ਼ੁਰਦਹ ਅਮ।
ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇਖਕੇ ਮੈਂ ਅਤ ਸੋਕ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹਾਂ

ਬਗੋਈ ਤੁ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਖਸ਼ੀਦਹ ਅਮ। ੩੦॥
ਤੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕਹੇਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ।

ਬ ਹੰਗਾਮ ਪੀਰੀ ਜਵਾਂ ਮੇ ਸ਼ਵਮ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਬੁਢੀ ਸੇ ਜਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂ।

ਬ ਮੁਲਕੇ ਹਮਾਂ ਯਾਦ ਮਨ ਮੇ ਰਵਮ। ੩੧॥
ਵਿਚ ਮੁਲਕ ਉਸੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਣੇ ਦੇ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ।

ਬ ਦਾਨਸਤ ਦਾਨੀ ਵ ਗਰ ਈਂ ਵਫ਼ਾ।
ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਤੂੰ ਜਾਣ ਜੇ ਕਰ ਏਹੋ ਭਲਿਆਈ।

ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਬਦ ਤਰੀ ਬੇਵਫ਼ਾ। ੩੨॥
ਵਿਚ ਯਾਦ ਗੀਰੀ ਤੇਰੀ ਦੇ ਆਇਆ ਬਹੁਤ ਬੇਵਫਾਈ ਕੀਆ।

ਦਰਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਬਗਿਰਦੇ ਚੁਹਾ।
ਉਥੇ ਵਰ ਲੈਕੇ ਆਈ ਜਦੋਂ ਖੂਹੇ ਪਾਸ।

ਕਜਾਂ ਜਾ ਅਜ਼ੋ ਬੂਦਨ ਖਚੀਰ ਗਾਹਾ। ੩੩॥
ਉਥਾ ਉਸਦੇ ਯਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਾਰ ਗਾਹ ਥੀ।

ਬ ਸੈਰੇ ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਸ਼ਿਕਾਰ।
ਵਾਸਤੇ ਸੈਲ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਯਾਰ ਆਇਆ।

ਚੂੰ ਮਿਨਕਾਲ ਅਜ਼ ਬਾਸਏ ਨੌ ਬਹਾਰ। ੩੪॥
ਜੈਸੇ ਲਾਲ ਚੁੰਜਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਸੇ ਨਵੀਨ ਬਹਾਰ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਪੇਸ਼ਸ ਗਰਾਂ ਜ਼ੂਨੇ ਅਜ਼ੀਮ।
ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਗੋਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿੰਙਾਂ ਭਾਰੀ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅਸਪਸ਼ ਚੁ ਬਾਦੇ ਨਸੀਮ। ੩੫॥
ਛਡਿਆ ਘੋੜਾ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਜੈਸੇ ਪਉਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਸੇ ਦੂਰ ਗਸ਼ਤਸ ਨ ਮਾਂਦਹ ਦਿਗਰ।
ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਪਾਸ ਨਾ ਰਹਾ।

ਨ ਆਬੋ ਨ ਤੋਸ਼ਹ ਨ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ਬਰ। ੩੬॥
ਨਾ ਉਸ ਪਾਸ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਨਾ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਆਪਣੀ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਰਹੀ।

ਵਜ਼ਾਂ ਓ ਸਵਦ ਬਾਤਨੇ ਨਉ ਜਵਾਂ।
ਬੀਚ ਓਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਰਹਦੀ ਹੈ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ ਨਵੀਨ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਨ ਹੂਰੋ ਪਰੀ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਜਹਾਂ। ੩੭॥
ਨਾ ਐਸੀ ਅਪਛਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਸੂਰਜ ਐਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਦੀਦਨ ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹ ਆਸ਼ੁਫ਼ਤਹ ਗਸ਼ਤ।
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਉਸ ਕੇ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ਬਰ ਰਫ਼ਤ ਵ ਅਜ਼ ਹੋਸ਼ ਦਸਤ। ੩੮॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਪ ਹੋਸ਼ ਸੇ ਖ਼ਬਰ ਨਾ ਰਹੀ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਹਥ ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।

ਕਿ ਕਸਮੇ ਖ਼ੁਦਾ ਮਨ ਤੁਰਾ ਮੇ ਕੁਨਮ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈ ਸੁਗੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਰਹੁ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਤੁ ਬਰਤਰ ਕੁਨਮ। ੩੯॥
ਜੋ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਤੈ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਪਟਰਾਣੀ ਕਰੂੰਗਾ।

ਉਜ਼ਰ ਕਰਦ ਓ ਚੂੰ ਦੁਸੇ ਚਾਰ ਬਾਰ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਵੇਰੀ ਸੋਚ ਕੀਤਾ।

ਹਮ ਆਖ਼ਰ ਬਗੁਫ਼ਤਨ ਵਜ਼ਾਂ ਕਰਦ ਕਾਰ। ੪੦॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਾਥ ਕਹਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਓਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਬਬੀਂ ਗਰਦਸੇ ਬੇਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਨਾ।

ਵੇਖ ਫਿਰਨਾ ਬੇਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਨੂੰ

ਕਿ ਖ਼ੂੰਨੇ ਇਸਤਾਦਸ ਨਮਾਂਦਸ ਨਿਸ਼ਾਨਾ। ੪੧॥

ਜੋ ਖ਼ੂੰਨ ਉਸ ਊਪਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਨਸਾਨੀ ਨਾ ਰਹੀ।

ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਕੈਖ਼ਸਰਵੇ ਜਾਮ ਜਮਾ।

ਕਿਥੇ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਕੈਖਿਸਰੋ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਜਮਸੇਦ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਸੁਲੇਮਾਨ

ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਅਹਮਦ ਮੁਹਮਦ ਖ਼ਤਮਾ। ੪੨॥

ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਹਮਦ ਸਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਮਹਮਦ ਸਭ ਮਰ ਮੁਕੇ

ਫਰੇਦੋਂ ਕੁਜਾ ਬਹਮਨ ਇਸਫੰਦ ਯਾਰ।

ਫਰੇਦੂੰ ਕਿਥੇ ਗਯਾ ਬਹਮਨ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਸਫੰਦ ਯਾਰ ਕਿਥੇ ਹੈ

ਨ ਦਾਰਾਬ ਦਾਰਾ ਦਰਾਮਦ ਸੁਮਾਰਾ। ੪੩॥

ਨ ਦਾਰਾਬ ਰਿਹਾ ਨਾ ਦਾਰਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਕਿਸੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ

ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਅਸਕੰਦਰੋ ਸੇਰ ਸਾਹ।

ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਸਾਹ ਸਿਕੰਦ੍ਰ ਅਤੇ ਸੇਰ ਸਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ।

ਕਿ ਯਕ ਹਮ ਨਮਾਂਦ ਅਸਤ ਜ਼ਿੰਦਹ ਬਜਾਹ। ੪੪

ਜੋ ਇਕ ਭੀ ਜੀਵਦਾ ਨਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਊਪਰ ਅਸਥਿਰ

ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਤੈਮੂਰ ਬਾਬਰ ਕੁਜਾ ਸਤ।

ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੈਮੂਰ ਸਾਹ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਕਿਥੇ ਹੈ।

ਹੁਮਾਂਯੂ ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਅਕਬਰ ਕੁਜਾ ਸਤ। ੪੫॥

ਹੁਮਾਯੂ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਕਬਰ ਸਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ॥ (ਤਾਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਰਹੇਗਾ ਧਰਮ ਰਖ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜਾਵੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸੁਰਖ਼ ਰੰਗੇ ਫਰੰਗਾ।

ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਫਿਰੰਗ ਵਾਲਾ।

ਖ਼ੁਸ਼ ਆਮਦ ਮਰਾ ਵਕਤ ਜਦ ਤੇਗ਼ ਜੰਗਾ। ੪੬॥

ਖ਼ੁਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਵਕਤ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨੇ ਜੁੱਧ ਦੇ।

ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਖ਼ੁਦ ਰਾ ਪਜ਼ੋਹਸ਼ ਕੁਨਮਾ।

ਸਾਕੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਤਾਈ ਢੂਡਣਾ ਕਰਾਮੈ।

ਬਤੇਗ ਆਜ਼ਮਾਈ ਜੋ ਕੋਹ ਸ਼ੁਕਨਮਾ। ੪੭॥
ਸਾਥ ਤਲਵਾਰ ਪਰਤਾਉਣੇ ਦੇ ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਕਰਾਂਗੇ। (ਅ:) ਨਾਮਰੂਪੀ
ਪਿਆਲਾ ਪੀਕੇ ਸਭਨਾ ਉੱਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰੀਏ। ਤੇ ਔਰੰਗੇ ਦੇਖ ਜਦ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿ-
ਪਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਹੀ ਕੰਮ ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਝਦਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਦਾ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ
ਦੂਸਨ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਬੀ ਉਸਨੇ ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਤੌਂ ਮੰਗਿਆ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਬਾਦਸਾਹ ਹੋਕੇ
ਖੋਟੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹੈ ਦੇਖ ਤੈ ਬਾਪ ਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ

ਹਿਕਾਯਤ ਨਾਵੀ ਚਲੀ

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਕਮਾਲਸ ਕਰਾਮਾਤ ਆਜ਼ਮ ਕਰੀਮਾ।
ਸੰਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਅਤੇ ਸਭ ਥੀ ਵਡਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਤਾ ਹੈ।
ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹਾਕੋ ਰਹੀਮਾ। ੧॥
ਭਾਣੇ ਦੇ ਬਖਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਖੁਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਬ ਸ਼ਾਕਰ ਦਿਹੰਦਈ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਨਾ।
ਸਾਥ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਇਦਾਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਹੁ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼
ਮਲੂਕੋ ਮਲਾਯਕ ਹਮਹ ਆਂ ਜਹਾਂਨਾ। ੨॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਹੈ) ਬਾਦਸਾਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਦਾ।
ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਫਿਰੰਗ।
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫਿਰੰਗ ਦੀ।
ਕਿ ਬਾ ਜ਼ਨ ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰ ਪੁਸ਼ਤ ਪਲੰਗ। ੩॥
ਜੋ ਸਾਥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉੱਪਰ ਮੰਜੇ ਦੇ
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਬੱਚਹ ਗੌਹਰ ਨਿਗਾਰ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉੱਪਰ ਬੇਟੇ ਜੋਹਰੀ ਦੇ।
ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਜਵਾਂ ਉਸਤਵਾਰ। ੪॥
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਸੁਭ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਟ ਪੁਸ਼ਟ
ਬਵਕਤੇ ਸ਼ਬ ਓਰਾ ਬਖਾਂਦੰਦ ਪੇਸ਼।
ਵਿਚ ਵਖਤ ਰਾਤ ਦੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਬੁਲਾਇਆ ਆਪਣੇ ਪਾਸ।

ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਬੁਬਾਲਾਇ ਬੇਸਾ॥੫॥
ਸਾਬ ਵੇਖਣੇ ਸੁਭ ਅਤੇ ਵਡਾ ਸੁੰਦ੍ਰਾ॥

ਬਿਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਓ ਹਮਾਹ ਯਕ ਦਿਗਰ॥
ਲਪਟੀ ਸਾਬ ਓਸਦੇ ਤਮਾਮ ਤਰਾਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ॥

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਸਵਦ ਹੋਸ਼ ਹੈਬਤ ਹੁਨਰ॥੬॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਜਾਏ ਅਕਲ ਅਤੇ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦਾਨਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ॥

ਯਕੇ ਮੂਇ ਚੀਰਾ ਬੁਖ਼ਾਂਦ ਦ ਪੇਸ਼॥
ਇਕ ਨਾਂਈ ਕੇਤਾਈ ਸਦਿਆ ਆਪਣੇ ਪਾਸ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਮੂਇ ਚੀਨੀ ਬਰਾਵਰ ਦਰੇਸ਼॥੭॥
ਜੋ ਮੋਚਨੇ ਨਾਲੋਂ ਇਸਦੇ ਸਭ ਰੋਮ ਉਸਨੇ ਪਟ ਲਿਏ॥

ਬਰੇਹਰ ਕਿ ਬੀਨਦ ਨ ਦਾਨਦ ਸੁਖ਼ਨ॥
ਉਪਰ ਉਸ੍ਰਦੇ ਜੋ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਰਤਾ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਰੋਇ ਮਰਦੇ ਸੁਦਹ ਸਕਲ ਜ਼ਨ॥੮॥
ਜੋ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥

ਬਿਦੀਦੰ ਹਰਕਸ ਕਿ ਈਂ ਹਮ ਜ਼ਨ ਅਸਤ॥
ਜਾਣ ਲਿਆ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਏਹ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ॥

ਕਿ ਦਰ ਪੈਕਰੇ ਚੂੰ ਪਰੀ ਰੌਸ਼ਨ ਅਸਤ॥੯॥
ਜੋ ਵਿਚ ਸੂਰਤ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਪਰੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਹੈ॥

ਬਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹ॥
ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਮਰਦ ਕੇ ਤਾਈ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ॥

ਕਿ ਮਕਬੂਲ ਸੂਰਤ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹ॥੧੦॥
ਜੋ ਪ੍ਰਵਾਣੀਕ ਸੂਰਤ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ॥

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਐ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਏ॥

ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਸ਼ਾਹ ਅਸਤ ਸ਼ਾਯਾਨ ਤਖ਼ਤ॥੧੧॥
ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ॥

ਕਿ ਜ਼ਨੇ ਤੋ ਕੂ ਦਾਮੀ ਕਿਰਾ ਦੁਖ਼ਤਰੀ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਤੂੰ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈਂ।

ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਕਿ ਰਾਂਤੋ ਕਿਰਾ ਖ਼ਾਹਰੀ॥੧੨॥
ਜੋ ਕੇਹੜੇ ਮੁਲਕ ਦੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਤੂੰ ਭੈਣ ਹੈਂ।

ਬਨਜ਼ਰ ਅੰਦਰੂ ਬਹਰ ਹਮੰਦ ਆਮਦਸ਼॥
ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਤੂੰ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਵਿਖਾਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਬਦੀਦਨ ਸ਼ਹੇ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਆਮਦਸ਼॥੧੩॥
ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੀ ਹੈਂ।

ਸ਼ਬੰਗਾਹ ਬੁਰਦਸ਼ ਦਰੂੰ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੇਸ਼॥
ਰਾਤ ਦੇ ਵਕਤ ਲੈ ਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ।

ਕਨੀਜ਼ਕ ਯਕੇ ਰਾ ਬਖ਼ਾਂਦ ਪੇਸ਼॥੧੪॥
ਇਕ ਟੈਹਲਣ ਕੇ ਤਾਈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਸਦਿਆ।

ਬਿਗੁਫ਼ਤਹ ਕਿ ਏ ਸਰਵ ਕਦ ਸੀਮ ਤਨ॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਏ ਸਰੂ ਜੈਸੇ ਕਦ ਵਾਲੀਏ ਅਤੇ ਪਾਰੇ ਜੈਸੇ ਤਨ ਵਾਲੀਏ

ਚਰਾਗ਼ੇ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਯਮਨ॥੧੫॥
ਦੀਵਾ ਅਕਾਸ ਦੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦੀ ਹੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖ ਆਇਆ।

ਵਜ਼ਾਂ ਬਹਰ ਮਾਰਾ ਬਿਤਪੀਦ ਦਿਲ॥
ਉਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤਪਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਮਾਹੀ ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਅਜ਼ ਆਬ ਗਿਲ॥੧੬॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਛੀ ਪਾਣੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਬਰੋ ਏ ਸਬਾ ਪੈਕ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਮਾ॥
ਜਾਹ ਤੂੰ ਏ ਪਵਣ ਜੈਸੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀਏ ਫੁਲਵਾੜੀ ਮੇਰੀ ਨੂੰ।

ਕਿ ਦਰ ਪੇਸ਼ ਯਾਰੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਾ॥੧੭॥
ਜੋ ਅਗੇ ਪਿਆਰੀ ਨਫ਼ਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਮੇਰੀ ਦੇ।

ਤੁ ਗਰ ਪੇਸ਼ ਓਰਾ ਬਿਯਾਰੀ ਮਰਾ॥
ਏ ਦੂਤੀ ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਵੇਂ।

ਕਿਬਖਸ਼ਮ ਸਰੇਬਸਤਹ ਗੀਜੇ ਤੁਰਾ॥੧੮॥
ਜੋ ਬਖਸ਼ੌਸ ਕਰਾਂਮੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖਜਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਰਵਾਂ ਸ਼ਦ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸੁਨੀਦ ਈ ਸੁਖਨ॥
ਤੁਰਪਈ ਦਾਸੀ ਜਦੋ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ

ਬਗੋਯਦ ਸੁਖਨ ਰਾ ਜਿ ਸਰ ਤਾ ਬੁਨ॥੧੯॥
ਕੈਂਹਦੀ ਹੈ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈ ਬਾਤ ਆਦ ਸੇ ਅੰਤ ਤੋੜੀ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਈ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨ॥
ਦਾਸੀ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਜਦ ਸੁਣੀ ਏ ਬਾਤ ਉਸਨੇ॥

ਬਿਪੇਚੀਦ ਬਰਖ਼ੁਦ ਜ਼ਿ ਪੋਸ਼ਾਕ ਜ਼ਨ॥੨੦॥
ਵਟ ਖਾਧਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਥੇ॥

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਕੁਨਾਨੀਦ ਅਸਬਾਬ ਖ਼ੇਸ਼॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ ਅਸਬਾਬ ਮੇਰਾ (ਅ:) ਮੇਰਾ ਪਹਰਾਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ

ਕਿ ਦੀਦਨ ਜ਼ਹਾਰਾ ਬਕਿਰਦਾਰ ਖ਼ੇਸ਼॥੨੧॥
ਜੋ ਦੇਖੇਗਾ ਜਹਾਨ ਕਰਤਬ ਮੇਰਾ॥ (ਅ:) ਮੇਰਾ ਫਰੇਬ ਮਾਲੂਮ ਹੋ ਜਾਊਗਾ॥

ਬਖ਼ਾਹਦ ਮਰਾ ਸ਼ਾਹ ਏ ਯਾਰਮਾ॥
ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏ ਪਿਆਰੀਏ॥

ਮਰਾ ਮਸਲਹਤ ਦਿਹ ਵਫ਼ਾ ਦਾਰਮਾ॥੨੨॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸਲਾਹ ਦਸ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੀਏ ਮੇਰੀਏ॥

ਤੁਰੋ ਈ ਮਨ ਈਜਾ ਗੁਰੇਜ਼ਾਂ ਸ਼ਵਮ॥
ਤੂੰ ਕਹੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਥੋਂ ਭਜ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ॥

ਕਿ ਈਮਾਨੇ ਜਾਨ ਅਜ਼ ਜਾਇ ਖ਼ੇਜ਼ਾਂ ਸ਼ਵਮ॥੨੩॥
ਜੋ ਅਪਨੀ ਇਸ ਜਗਾ ਸੇ ਉਠ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ॥

ਨ ਤਰਸੀ ਇਲਾਜੇ ਤੁਰਾ ਮਨ ਕੁਨਮ॥
ਨਹੀਂ ਡਰ ਤੂੰ ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਡਰ ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਦਾਤਾ॥

ਬਦੀਦਨ ਦਿਹਾਂ ਚਾਰ ਮਾਹੇ ਕਿਰਮ॥੨੪॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੇਖ ਦੇਖੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਰਹੂੰਗੀ ਮੈਂ॥

ਦੁ ਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾਇ ਦੀ ਬੇਖਬਰ।
ਜੋਵੇਂ ਸੁੱਤੀਆਂ ਇਕ ਜਾਗਾ ਬੇਖਬਰ ਹੋਕੇ।

ਖਬਰ ਗਸ਼ਤਹ ਸ਼ਦ ਸ਼ਾਹ ਉ ਸ਼ੇਰ ਨਰ।੨੫॥
ਖਬਰ ਕਰਨੇ ਗਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ਼ੇਰ ਨਰ ਨੂੰ।

ਦਹਾਨੇ ਸ਼ੁਨੀਦ ਈ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸੁਖਨ।
ਲੌਂਡੀ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ

ਬਜ਼ੇਬਸ ਬਲਰਜ਼ੀਦ ਸਰਤਾਬ ਬੁਨ।੨੬॥
ਸਾਥ ਗੈਜ ਦੇ ਕੰਬਿਆ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ।

ਬਿਆਮਦ ਕਜ਼ੋ ਜਾਇ ਓ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਇਆ ਜਿਥੇ ਓਹ ਦੋਨੋ ਸੁੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਥੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਉਸਨੂੰ।

ਜ਼ਿ ਸਰ ਤਾਂ ਕਦਮ ਹਮ ਚੁ ਮਿਹਰ ਜ਼ ਤਪੀਦ।੨੭॥
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪ ਗਿਆ।

ਬਿਦਾਨਦ ਕਿ ਈਰਾ ਖਬਰਦਾਰ ਸ਼ੁਦ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਖਬਰ ਹੋਗਈ।

ਬਰੋਜ਼ੇ ਅਜ਼ਾਂ ਈ ਖਬਰਦਾਰ ਸ਼ੁਦ।੨੮॥
ਉਸੀ ਦਿਨ ਤੇ ਏ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਗਈ।(ਅ:) ਲੌਂਡੀ ਦੇ ਕਹਣੇ ਪਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਗਈ।

ਬਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾ ਯਕੇ ਖਾਬਗਾਹ।
ਸੁੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕ ਜਾਗਾ ਇਕ ਪਲੰਘ ਊਪਰ।

ਮਰਾ ਦਾਵ ਅਫਤਦ ਨਯਜ਼ਦਾਂ ਗਵਾਹ।੨੯॥
ਮੇਰਾ ਦਾਉ ਨਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ੁਦਾ ਗਰ ਬਬੀਨਮ ਅਜ਼ੀ ਖਾਬਗਾਹ।
ਇਕਲੀ ਜੇਕਰ ਦੇਖਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਉਂਦੀ ਜਾਗਾ ਥੋਂ।

ਯਕੇ ਜੁਫਤ ਬਾਸ਼ਮ ਚੁ ਖੁਰਸ਼ੇਦ ਮਾਹ।੩੦॥
ਇਕੇ ਵਾਰੀ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵਾਂ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ।

ਚੁ ਰੋਜ਼ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤੋ ਬਿਆਮਦ ਦਿਗਰ।
ਜਿਹ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ।

ਹਮਾਂ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦੰਦ ਯਕ ਜਾ ਬਬਰ॥ ੩੧॥
ਉਸੀ ਢੰਗ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਦੇਖੀ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਉਪਰ ਜਾਗਾ ਦੇ॥

ਦਰੇਗਾ ਅਜ਼ੀਂ ਗਾਰ ਜੁਦਾ ਯਾਫਤੇਮ॥
(ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਅਫਸੋਸ ਇਸ ਸੇ ਜੇਕਰ ਜੁਦੀ ਪਾਉਂਦਾ ਮੈਂ॥

ਯਕੇ ਹਮਲਹ ਚੂੰ ਸ਼ੇਰ ਨਰ ਸਾਖਤੇਮ॥ ੩੨॥
ਇਕੋ ਹਲਾ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਨਰ ਦੀ ਕਰਦਾ ਮੈਂ॥

ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਰਫਤਸ ਸਿਯਮ ਆਮਦਸ॥
ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਗਿਆ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ॥

ਬਦੀਦੰਦ ਯਕ ਜਾਇ ਬਰ ਤਾਫਤਸ॥ ੩੩॥
ਦੇਖਿਆ ਇਕੇ ਜਾਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦੀ ਆਂ ਤੋਂ॥ (ਅਰਥਾਤ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਚੋਰ ਹਰੀ
ਦਾ ਬੇਟਾ ਇਕ ਪਲੰਘ ਪਰ ਸੁਤੇ ਹੋ॥

ਬਰੋਜ਼ੇ ਚਹਾਰਮ ਬਦੀਦੰਦ ਜੁਫਤ॥
ਚੌਥਾ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨਾਂ ਕੋ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ॥

ਬ ਹੈਰਤ ਫਰੋ ਰਫਤ ਵ ਬਾਦਿਲ ਬਗੁਫਤ॥ ੩੪॥
ਵਿਚ ਅਫਸੋਸ ਦੇ ਡੁਬਿਆ ਅਤੇ ਸਾਥ ਦਿਲ ਦੇ ਕਿਹਾ॥

ਕਿ ਹੈਫ ਅਸਤ ਆਰਾ ਜੁਦਾ ਯਾਫਤੇਮ॥
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਕਲੀ ਪਾਉਂਦਾ ਮੈਂ॥

ਕਿ ਤੀਰੋ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਸਾਖਤੇਮ॥ ੩੫॥
ਜੋ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਦਾ ਮੈਂ॥ (ਅਰਥਾਤ) ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਵਾਂਗੂੰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ
ਕਰਦਾ॥

ਨ ਦੀਦੇਮ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਿ ਦੇ ਜ਼ਮ ਬਤੀਰ॥
ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਕੋ ਮੈਂਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਫੇਰਤਾ ਸਾਥ ਤੀਰ ਦੇ॥

ਨ ਕੁਸ਼ਤਮ ਅਦੂਰਾ ਨ ਕਰਦਮ ਅਸੀਰ॥ ੩੬॥
ਨ ਮਾਰਿਆ ਮੈਂਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਂਨੇ ਕੈਦੀ ਕੀਤਾ॥

ਸ਼ਸ਼ਮ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਬਦੀਦਹ ਦੁਜਾਂ॥
ਛੀਵਾਂ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ॥

ਬ ਪੇਰਨ ਦਰਾਵੇਖਤ ਗੁਫਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ॥ ੩੭॥
ਵਿਚੋਂ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗਸਨਾ ਬੀ ਕਿਤਾ॥

ਨਦੀਦੇਮ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਿ ਰੋਜ਼ੇਮ ਖ਼ੂੰ॥
ਨਹੀ ਵੇਖਿਆ ਮੈਨੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਕੇ ਅਤੇ ਨਹੀ ਉਸਦਾ ਡੁਲਿਆ ਲਹੂ॥

ਦਰੇਗ਼ਾ ਨ ਕੈਬਰ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ॥ ੩੮॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਤੀਰ ਅੰਦਰ ਕਮਾਣ ਦੇ॥

ਦਰੇਗਾ ਜ਼ਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਰਾਂਵੇਖਤਮ॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਸੱਬ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਦੇ ਨਾ ਲਿਪਟਿਆ ਮੈ॥

ਦਰੇਗਾ ਨ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਰੇਖਤਮ॥ ੩੯॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਾ ਸਾਬ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਵੀਇਆ ਮੈ॥ (ਅਥਵਾ) ਮੈਨੇ ਭੇਗਾਨ ਕੀਤਾ॥

ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸਦ ਨ ਹਾਲੇ ਦਿਗਰ॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਕੀਕਤ ਨਹੀ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਨਹੀ ਪੁਛਦਾ ਜੋ ਕੀ ਭੇਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਣ ਹੈ

ਕਿ ਮਾਇਲ ਬਸੇ ਗਸ਼ਤ ਓ ਤਾ ਬਸਰ॥ ੪੦॥
ਜੋ ਮਸਤ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਓਹ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ॥

ਬਬੀਂ ਬੇਖਬਰ ਰਾ ਚਿਕਾਰੇ ਕੁਨਦ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਦੇਖ ਤੂੰ ਉਸ ਬੇਅਕਲ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜੋ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਕਾਰੇ ਬਦਾਂ ਇਖਤਿਯਾਰੇ ਕੁਨਦ॥ ੪੧॥
ਜੋ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਬਬੀਂ ਬੇਖਰਦ ਬਦ ਖਰਾਸ਼ੀ ਕੁਨਦ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਦੇਖ ਤੂੰ ਬੇ ਸਮਝ ਬਦ ਛਿਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਬੇਆਬ ਸਰ ਖ਼ੁਦ ਤਰਾਸ਼ੀ ਕੁਨਦ॥ ੪੨॥
ਜੋ ਬਿਨਾ ਪਾਣੀ ਬੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਜਾਮ ਸਬਜ਼ੇ ਮਰਾ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ॥

ਕਿ ਸਰ ਬਸਤਹ ਮਨ ਰੀਜ਼ ਬਖ਼ਸ਼ਮ ਤੁਰਾ॥ ੪੩॥
ਜੋ ਤਾਰਿਆਂ ਹੋਇਆ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਮੈ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕਰਾਂਗਾ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ॥

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਫ਼ਾਮ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗਵਾਲਾ॥

ਕਿ ਖਸ੍ਮ ਅਫਕਨੀ ਵਕਤ ਹਸਤ ਸਬਕਾਮਾ॥੪੪॥

ਜੋ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਸਿਟਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪੁੱਉਸ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਮੇਰੇ ਤਾਈ

(ਤੈਂ ਔਰੰਗਜੇਬ) ਜੈਸੇ ਇਸ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਖਿਲਾਸ ਮਬ੍ਰਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਇਸੀ ਤ੍ਰ

ਤੂੰ ਭੀ ਬੇਸ ਆਸ਼ੀ ਸੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦੇਖਤੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਭੀ ਬੁਰਾ ਫਲ ਮਿਲੂਗਾ

ਹਿਕਾਯਤ ਦਸਵੀਂ ਚਲੀ ੧੦

ਕਥਾ

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਗਫੂਰੇ ਗੁਨਹ ਬਖਸ ਗਾਫਲ ਕੁਸ ਅਸਤ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਜਹਾਂਰਾ ਤੁਈ ਬਸਤ ਹਈ ਬੰਦੂ ਬਸਤ॥੧॥

ਜਹਾਨ ਦਾ ਤੈਂ ਹੀ ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਕੀਤਿਆ ਹੈ॥

ਨ ਪਿਸਰੋ ਨ ਮਾਦਰ ਬਰਾਦਰ ਪਦਰ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਦਾ ਨਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਨਾਂ ਮਾਤਾ ਹੈ ਨਾ ਭਾਈ ਹੈ ਨਾ ਪਿਤਾ ਹੈ

ਨ ਦਾਮਾਦ ਦੁਸਮਨ ਨ ਯਾਰੇ ਦਿਗਰ॥੨॥

ਨਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜੁਆਈ ਹੈ ਨਾ ਸਤ੍ਰੂ ਹੈ ਨਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਯਾਰ ਹੀ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦਮ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਮਯੰਦਰ॥

ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਯੰਦ੍ਰਾ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਜੋ ਹਮਨੇ ਮਾਯੰਦ੍ਰਾ ਦੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੀ ਗਲ ਸੁਣੀ

ਕਿ ਰੋਸਨ ਦਿਲੋ ਨਾਮ ਬਰਦਸ ਜੁਬਾਂ॥੩॥ ਪੁੱਤੇ ਔਰੰਗਜੇਬ

ਜੋ ਰੌਸਨ ਦਿਲ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਅੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾ ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਦੇ

ਕਿ ਨਾਮਸ ਵਜੀਰ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ॥

ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਜੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ ਸੀ॥

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਮਾਗ ਅਸਤ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ॥੪॥

ਜੋ ਮਾਲਕ ਮਗਜ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ

ਕਿ ਪਿਸਰੇ ਅਜਾਂ ਬੂਦ ਰੋਸਨ ਜਮੀਰ॥

ਜੋ ਬੇਟਾ ਉਸ ਦਾ ਥਾ ਰੋਸਨ ਦਿਲ

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਅਮੀਰਾ। ੫॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਲੇ ਸਰੂਪਵਾਲਾ ਹੈਸੀ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਸੀ

ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲੋ ਸ਼ਾਹ ਓ ਨਾਮ ਬੂਦ।
ਜੋ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ

ਅਦੂਰਾ ਜ਼ਿ ਮਰਦੀ ਬਰਾ ਵੁਰਦ ਦੂਦ। ੬॥
ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਕੋ ਭਾਈ ਸੂਰਮਤਾਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਹੋਇਆ॥ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਉਣ ਧੂੰਏਂ ਨੂੰ

ਵਜ਼ੀਰੇ ਯਕੇ ਬੂਦੋ ਜ਼ੋ ਹੋਸ਼ਮੰਦ। ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਹ ਨੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਮਾਰੇ ਥੇ॥
ਵਜ਼ੀਰ ਇਕ ਉਸਦਾ ਥੌਂ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਹੋਸ਼ਮੰਦ ਥਾ

ਰਈਯਤ ਨਿਵਾਜ਼ ਅਸਤ ਦੁਸ਼ਮਨ ਗਜ਼ੰਦ। ੭॥
ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਦਇਆ ਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਮੌਰਨੇ ਵਾਲਾ

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਹਸਤ ਰੌਸ਼ਨ ਚਰਾਗ।
ਉਸ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ਾਮਾਂ ਦੀ

ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ਾਂ ਬੂਦ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਮਾਗ। ੮॥
ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਮਾਗ

ਬਮਕਤਬ ਸਪਰਦੰਦ ਹਰਦੋ ਤਿਫਲ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਬੇਟੀ ਪੜ੍ਹਨੇ ਭੇਜੇ ਮਦ੍ਰਸੇ

ਕਿ ਤਿਫਲਾਂ ਬਸੇ ਰੋਜ਼ ਗਸ਼ਤੰਦ ਖਿਜਲ। ੯॥
ਜੋ ਬਾਲਕ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖਰਾਬ

ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਦਾਨਾਇ ਮੌਲਾਇ ਰੂਮ।
ਇਕ ਦਿਨ ਬੈਠਾ ਦਾਨਾ ਮੁਲਾਣਾ ਰੂਮ ਦਾ

ਕਿ ਦਿਰਮਸ ਬਬਖਸ਼ੀਦ ਆਂ ਮਰਜ਼ ਬੂਮ। ੧੦॥
ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਲਾਇਤ ਸੇ ਜ਼ਿਮੀਨਾਂ ਦਿਤੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ

ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਦਰਾਂ ਜਾਇ ਤਿਫਲੇ ਬਸੇ।
ਬੈਠੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਲੜਕੇ ਬਹੁਤ

ਬਖਾਂਦੇ ਸੁਖਨ ਅਜ਼ ਕਿਤਾਬ ਹਰ ਕਸੇ। ੧੧॥
ਪੜ੍ਹਦੇ ਥੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਭ ਕਤਾਬਾਂ ਸੇ

ਬਗਲ ਅੰਦਰ ਆਰੰਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬਾ।
ਵਿਚ ਬਗਲਾਂ ਦੇ ਲਿਆਂਵਦੇ ਹੈਨ ਸਭ ਕਿਤਾਬਾਂ।

ਜੋ ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲੁ ਵ ਜ਼ਹੇ ਅਦਾਬਾ।੧੨।
ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਅਤੇ ਵਾਸਤੇ ਆਦਾਬ ਸਿਖਣੇ ਕੇ ਹੋਰ ਭੀ ਕਿਤਾਬ।

ਦਮਕਤਬ ਕੁਨੰਦ ਹਫਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਵਿਚ ਮਦ੍ਰਸੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸੇ ਸਭ ਦਲਾ ਇਛਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ੁਬਾਨਾਂ ਦੇ

ਯਕੇ ਮਰਦ ਖ਼ਾਂਦੰਦ ਦੀਗਰ ਜ਼ਨਾਂ।੧੩।
ਇਕ ਵਿਚ ਲੜਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਦੂਸਰੇ ਵਿਚ ਲੜਕੀਆਂ

ਕਿ ਤਿਫਲਾਂ ਬਖਾਂਦੰਦ ਮੁਲਾਂ ਖ਼ੁਸ਼ਸਨਾ।
ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ ਮੁਲਾਂ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ

ਜ਼ਨਾਂ ਰਾ ਬਖਾਨਦ ਜ਼ਨੇ ਫਾਜ਼ਲਾ।੧੪।
ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ ਉਸ ਵਿਚ ਦਾਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ

ਵਜ਼ੀ ਦਰਮਿਆਂ ਬੂਦ ਦੇਵਾ ਰਜ਼ੀ।
ਉਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੰਧ ਸੀ ਇਕ

ਯਕੇ ਤਰਫ ਆਂ ਬੂਦ ਯਕੇ ਤਰਫ ਈਂ।੧੫।
ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਹ ਥੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਏਹ ਥੀ

ਸਬਕ ਬਰਦ ਹਰ ਦੋ ਜ਼ਿਹਰ ਯਕ ਫੁਨਾ।
ਸੇ ਚਾਲੀ ਦੇਸੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਸਬਕ ਵਿਦਿਆ ਦੇ

ਇਲਮ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਕਰਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ।੧੬।
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ

ਸੁਖ਼ਨ ਹਰ ਯਕੇ ਰਾਂਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬਾ।
ਬਾਤ ਸਭ ਕੋਈ ਚਲਾਂਵਦਾ ਸੀ ਹਰ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਦੀ

ਜ਼ੁਬਾਂ ਫਾਰਸ ਅਰਬੀ ਬਗੋਯਦ ਜਵਾਬਾ।੧੭।
ਬੋਲੀ ਫਾਰਸੀ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ ਉਤਰ

ਇਲਮ ਰਾ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾਂਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ।
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦੇ ਥੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ।

ਜਿ ਕਾਮਲ ਜ਼ਿ ਜਾਹਿਲ ਜ਼ਿ ਨਾ ਦਰ ਜ਼ਿ ਅਗਰਾ॥੧੮

ਕਾਮਲ ਸੇ ਜਾਹਿਲ ਸੇ ਉਮੰਦਾ ਸੇ ਕਵੀਸ ਸੇ ਅਥਾਤ ਕਾਮਲ ਜਾਹਲ ਉਮਦੇ ਕਵੀਸ ਸਭ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸੁਣਦੇ ਸੇ

ਕਿ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਇਲਮੋ ਅਲਮ ਬਰ ਕਸੀਦਾ।

ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਨੂੰ ਖਿਚ ਕਰਕੇ ਕਢਿਆ

ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਬਹਾਰੇ ਰਸੀਦਾ॥੧੯॥

ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਦੇਹ ਉਪਰ ਪਹੁੰਚੀ

ਬਹਾਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ।

ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਆਈ ਫੁਲ ਬਾਗ ਵਿਚ ਆਨੂ ਅਰਥਾਤ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੀ ਹੋਈ

ਬਜ਼ੂਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਸ਼ਹੇ ਚੀਸਤਾਂ।੨੦॥

ਵਿਚ ਹੌਸ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੀਸਤਾਨ ਦਾ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਕਾਮਦੇਵ ਕਾਮ ਕੀਆ।

ਬਰਖਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਚੀਨਾ।

ਵਿਚ ਸੈਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਾਹ ਚੀਨ ਦਾ

ਬਖੂਬੀ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਨਾਜ਼ਨੀਨਾ।੨੧॥

ਵਿਚ ਖੂਬੀ ਦੇ ਆਇਆ ਤਨ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ

ਬਖੂਬੀ ਦਰਾਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ।

ਵਿਚ ਖੂਬੀ ਦੇ ਆਇਆ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾ

ਬਐਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦਿਲੇ ਦੋਸਤਾਂ।੨੨॥

ਵਿਚ ਐਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਦਿਲ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਾ।

ਜ਼ਿ ਦੀਵਾਰ ਜੋ ਅੰਦਰੂੰ ਮੂਸ਼ ਹਸਤਾ।

ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਚੂਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਰਹਿੰਦਾ

ਜ਼ਿ ਦੀਵਾਰ ਓ ਹਮ ਚੁ ਸੂਰਾਖ ਗਸ਼ਤਾ।੨੩॥

ਕੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਸੇ ਐਸੇ ਹੀ ਛੇਕ ਸਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਬਦੀਦੇ ਅਜ਼ਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਹਰ ਦੋ ਤਨਾ।

ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਦੋਨੋਂ ਤਨ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਦੇਖਣਾ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨਾ।੨੪॥

ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ

ਚੂੰ ਇਸ਼ਕ ਆਵੇਖ਼ਤ ਹਰਦੋ ਨਿਹਾਂ।
ਆਸ਼ੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਿਚ ਲਟਕੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਚੁਪ ਕੇ ਚੁਪ ਕੇ

ਇਲਮ ਅਜ਼ ਰਫ਼ਤ ਦਸਤ ਹੋਸ਼ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ ॥੨੫॥
ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਹਥੋਂ ਜੇ ਗਈ ਅਤੇ ਅਕਲ ਜਗਤ ਦੀ ਭੁਲ ਗਈਆਂ। ਅਰਥਾਤ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ

ਚੁਨਾ ਹਰਦੋ ਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਹਮ ਫ਼ਰੇਬ।
ਐਸੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਲਟਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ

ਕਿ ਦਸਤ ਅਜ਼ ਇਨਾਰ ਫ਼ਤ ਪਾ ਅਜ਼ ਰਕੇਬ ॥੨੬॥
ਜੋ ਹਥ ਸੇਵਾਂ ਗਾ ਛੁਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਪੈਰ ਗਾਤੇ ਰਕਾਬਾਨੋ ਕਲ ਗਈਆਂ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਹਰਦੋ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਖ਼ੋਇ।
ਪੁਛਿਆ ਹਰਦੋ ਨੂੰ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਿਓ ਮੁਲਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀਨੇ

ਕਿ ਏ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਜਹਾ ਮਾਹ ਰੋਇ ॥੨੭॥
ਜੋ ਏ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਤੇ ਏ ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀਏ

ਕਿ ਈਂ ਹਾਲ ਗੁਜ਼ਰਦ ਬਿ ਆਂ ਹਰਦੋ ਤਨ।
ਜੋ ਏਹ ਹਾਲ ਗੁਜਰਦਾ ਹੈ ਉਪ੍ਰਿ ਇਨਾ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਅਖ਼ਵੰਦ ਅਖ਼ਵੰਦ ਜ਼ਨ ॥੨੮॥
ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮੁਲਾਣੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ।

ਚਰਾਗੇ ਫ਼ਲਕ ਅਫ਼ਤਾਬੇ ਜਹਾਂ।
ਦੀਵੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ॥

ਚਿਰਾ ਲਾਗਰੇ ਗਸ਼ਤ ਵਜਹੇ ਤੁਮਾਂ ॥੨੯॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਸਬਬ ਬਾਕਿਆਂ ਹੈ

ਚਿ ਆਜ਼ਾਰ ਦਾਸ਼ਤਹ ਬਿਗੋ ਜਾਨਮਾ।
ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਕਹੁ ਏ ਮੇਰੀ ਜਾਨਾ

ਕਿ ਲਾਗਰ ਚਿਰਾ ਗਸ਼ਤਈਏ ਜਾਨਮਾਂ ॥੩੦॥
ਜੋ ਮਾੜ੍ਹੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਏ ਹੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇਓ।

ਅਜ਼ਾਰੇ ਬਿਗੋ ਤਾ ਇਲਾਜ਼ੇ ਕੁਨਮ।
ਦੁਖ ਦਸੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰਾਂ।

ਕਿ ਰੋਗੇ ਜ਼ੁਮਾਰਾ ਖ਼ਰਾਜ਼ੇ ਕਨੁਮਾ ॥ ੩੧ ॥
ਦੁਖ ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਖਾਰਜ ਕਰਾਮੈਂ

ਸ਼ੁਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਨ ਦਾਦਸ਼ ਜਵਾਬ ॥
ਲੜਕੇ ਨੇ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਅਤੇ ਕੁਛ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ

ਫ਼ਰੋ ਬੁਰਦ ਹਰਦੋ ਤਨੇ ਇਸ਼ਕ ਤਾਬ ॥ ੩੨ ॥
ਨੀਚੇ ਲੈ ਗਏ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮੁਹਬਤ ਦੇ ਚਮਕਾਰੇ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਲੜਕਾ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਗਏ ਉਸ ਤਲਾਉ ਦੇ ਤਾਈਂ

ਬਰੂੰ ਜੁਸਤੀਦ ਬਰਵੈ ਦੁ ਸੇ ਚਾਰ ਰੋਜ਼ ॥
ਜਦੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਉਸ ਨਾਲ ਨੂੰ ਦੋ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਦਿਨ ॥

ਬਰਾਮਦ ਦੋ ਤਨ ਅਜ਼ ਹੁਰੋਤੀ ਫਰੋਜ਼ ॥ ੩੩ ॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਦੋਨੋਂ ਤਨ ਨਦੀ ਸਿਆਗਦੇ ਖੇਪੀ ਤੀ ਅਰਥਾਤ ਉਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈ

ਬਰੋ ਦੂਰ ਗਸ਼ਤੰਦ ਤਿਫ਼ਲੀ ਖੁਦਾਵ ॥
ਉਨਾਉ ਪਰ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕਾਂ ਦਾ ਨਾ ਸੁਭਾਵ

ਕਿ ਮੁਹਰਸ ਬਰਾਵਰਦ ਚੂੰ ਨਉਬਹਾਰ ॥ ੩੪ ॥
ਜੋ ਪਿਆਰੀ ਅਦਬਖ਼ਾਉ ਉਨਾਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਨਵੀਂ ਬਹਾਰ ਦੀ

ਵਜ਼ਾਂ ਫ਼ਸਲਸ ਬੂਦ ਦੁਖ਼ਤਰ ਯਕੇ ॥
ਉਸ ਮੁਲਕ ਦੀ ਇਕ ਬੇਟੀ ਥੀ

ਕਿ ਸੂਰਤ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਵ ਦਾਨਸ਼ ਬਸੇ ॥ ੩੫ ॥
ਜੋ ਸੂਰਤ ਸੁਪਰੀ ਤੇ ਅਤੇ ਵਡੀ ਬੁਧਵਾਨ ਸੀ

ਸ਼ਨਾਸੀਦ ਓਰਾ ਜਿ ਹਾਲਤ ਵਜ਼ਾਂ ॥
ਪਛਾਨੀ ਉਨਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਅਤੇ ਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੋ ਪਛਾਣੀ ॥

ਬਗੁਫ਼ਤਸ਼ ਦਰੂੰ ਖ਼ਲਵਤਸ਼ ਖ਼ੁਸ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ ॥ ੩੬ ॥
ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਭਲੀ ਰਸਨਾ ਥੀ ॥

ਕਿ ਐ ਸਰਵ ਕਦ ਮਾਹ ਰੋ ਸੀਮ ਤਨ ॥
ਜੋ ਏ ਸਰੂ ਜੈਸੇ ਕਦ ਵਾਲੀ ਦੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁਖੀ ਏ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ ॥

ਚਰਾਗ਼ੇ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਯਮਨ ॥ ੩੭ ॥
ਦੀਵਾ ਆਕਾਸ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਦੀ ਤੂੰ ॥

ਜੁਦਾਈ ਮਰਾ ਅਜ਼ ਤੁਰਾ ਕਤਰਹ ਨੇਸਤ॥
ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਰੇਰਕ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਬਦੀਦਨ ਨ ਕੂਕਾਲਬ ਬਗੁਫ਼ਤਨ ਸ਼ਕੇਸਤ॥੩੮
ਸਾਬਤ ਦੇਖਣੇ ਤੋਂ ਦੋਸਤੀ ਅਤੇ ਵਿਚ ਕਹਿਣੇ ਦੇ ਇਕ ਹੈ

ਬਮਨ ਹਾਲ ਗੋਤ੍ਰਾ ਕਿ ਗੁਰਜ਼ਦ ਤੁਰਾ॥
ਸਾਡੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਕਹੋ ਜੋ ਕਿਆ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈ

ਕਿ ਸੋਜ਼ਦ ਹਮਹ ਜਾਨ ਜਿਗਰੇ ਮਰਾ॥੩੯॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਲਦਾ ਹੈ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਾਨ ਅਤੇ ਜਿਗਰ ਮੇਰਾ

ਕਿ ਪਿਨਹਾਂ ਸੁਖ਼ਨ ਕਰਦ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤ॥
ਜੋ ਪੜਦਾ ਬਾਤ ਦਾ ਕਰਨਾ ਯਾਰਾਂ ਸੇ ਅਉਗਣ ਹੈ॥

ਅਗਰ ਰਾਸਤ ਗੋਈ ਤੂ ਬਰ ਮਨ ਰਵਾ ਅਸਤ॥੪੦
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੇਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਹੈ॥

ਕਿ ਦੀਗਰ ਬਗੋਯਮ ਮਰਾ ਰਾਸਤ ਗੋ॥
ਜੋ ਦੂਜੇ ਪਾਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹੂੰਗੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੋ

ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ੂਨ ਜਿਗਰੇ ਮਰਾ ਤੋ ਬਿਸ਼ੋ॥੪੧॥
ਜੋ ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਦਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤੂੰ ਧੋਈ ਦੇ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਜਿਗਰ ਦੀ ਗਲ ਦਸ ਮੈਨੂੰ॥

ਸੁਖ਼ਨ ਦਰ ਜ਼ਦਨ ਕੀ ਕਰਦ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤ॥
ਬਾਤ ਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨੀ ਯਾਰਾਂ ਸੇ ਭੂਲ ਹੈ

ਅਮੀਰਾਨ ਦਰਜ਼ਦੀ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤ॥੪੨॥
ਸਰਦਾਰ ਜੇਕਰ ਪੜਦਾ ਬਾਤ ਦਾ ਵਜੀਰਾਂ ਤੇ ਰਖੇ ਓਹ ਭੁਲਣਹਾਰ ਹੈ

ਸੁਖ਼ਨ ਗੁਫ਼ਤਨੇ ਰਾਸਤ ਗੁਫ਼ਤਨ ਖ਼ੁਸ਼ ਅਸਤ॥
ਬਾਤ ਦੀ ਹੀਰ ਕਰਨੀ ਏਹ ਬੋਲ ਨਾਭੀ ਭੁਲਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਹਕ ਗੁਫ਼ਤਨੇ ਹਮਚੁ ਸਾਫ਼ੀ ਦਿਲ ਅਸਤ॥੪੩
ਜੋ ਸਚ ਕਹਣੇ ਵਾਲਾ ਆਦਿ ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਦਾ ਹੈ॥

ਬਸੇ ਬਾਰ ਗੁਫ਼ਤਸ ਜਵਾਬੇ ਨਦਾਦ॥
ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਕਿਹਾ ਕੁਝ ਉਤਰ ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਦਿਤਾ ਮੁਲ ਵਾਣੇ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੇ

ਜਵਾਬੇ ਜ਼ੁਬਾਂ ਸੁਖ਼ਨ ਸੀਗੀ ਕੁਸਾਦਾ ॥੪੪॥
ਜੁਵਾਬ ਰਸਨਾ ਮਿਠੀਥੀ ਮਿਠੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨੀ ਕੂ ਛਨਾ ਦਸਿਆ।
ਯਕੇ ਮਜਲਸ ਆਰਾਸਤ ਬੋਰੇਦ ਜਾਮਾ।
ਇਕ ਮੇਲਾ ਕੀਤਾ ਲੜਕਿਆਂ ਦਾਂ ਸਾਥ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਗਵਈ ਇਕਠੇ ਕੀਤੇ ਅਰਥਾਤ ਮੁਲਾ ਦੀਲ ਕੁਕਨੇ ਇਕ ਮਜਲਸ ਰਾਗੀਆਂ ਨਾ [illegible] ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਸਜਾਈ।
ਕਿ ਹਮ ਮਸਤ ਸੁਦ ਮਜਲਸੇ ਉਤਮਾਮਾ ॥੪੫॥
ਸੋ ਤਮਾਮ ਬੇਸੁਧ ਹੋ ਗਏ ਮਜਲਸ ਵਾਲੇ।
ਬਕੈਫਸ ਹਮਾ ਹਮ ਚੁਨਾ ਵੇਖਤੰਦਾ।
ਸਾਥ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਐਸੇ ਪੀਕੇ ਬੇਸੁਧ ਹੋਇ ਗਏ।
ਕਿ ਜਖਮੇ ਜਿਗਾਰ ਬਾਜੁਬਾ ਰੇਖਤੰਦ ॥੪੬॥
ਜੋ ਅੰਦਰ ਦਾ ਦੁਖ ਸਾਥ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨ ਦੇ ਕਿਹਾ
ਸੁਖਨ ਬਾਂ ਜੁਬਾਂ ਹਮ ਚੁ ਗੋਯਦ ਖੁਦਾਮਾ।
ਸਾਥ ਰਸਨਾ ਦੇ ਐਸੇ ਕੈਹਦੇ ਹੈ ਹਮੇਸ਼ਾ।
ਨ ਗੋਯਦ ਬਜੁਜ਼ ਸੁਖਨ ਮਹਬੂਬ ਨਾਮਾ ॥੪੭॥
ਨਹੀ ਕੈਹਦੇ ਹੈ ਸਿਵਾਂ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ
ਦਿਗਰ ਮਜਲਸ ਆਰਾਸਤ ਬਾਰੇਦ ਚੰਗ।
ਦੂਸਰੀ ਮਜਲਸ ਬਣਾਈ ਸਾਥ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਰਾਗ ਦੇ।
ਜਵਾਨਾ ਨ ਸਾਇਸਤ ਹੇ ਖੂਬ ਰੰਗ ॥੪੮॥
ਗਭਰੂ ਲਾਇਕ ਅਤੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਿਆਂ ਆਦੀ।
ਹਮਾ ਮਸਤ ਬੇਸੁਦ ਹਮਾ ਖੂਬ ਮਸਤਾ।
ਤਮਾਮ ਮਸਤ ਸੁਭਾਉ ਹੈਂਦੇ ਸਭ ਮਸਤੀ ਸੇ ਭਰਪੂਰ
ਇਨਕੇ ਫਜੀਲਤ ਬਰੂੰ ਸੁਦ ਜ਼ਿਦਸਤਾ ॥੪੯॥
ਲਾਗਾਮ ਦਾਨਾਈ ਦੀ ਬਾਹਰ ਹੋਈ ਹਥ ਸੇ
ਹਰ ਕਸ ਕਿ ਅਜ਼ ਇਲਮ ਸੁਖਨਸ ਬਰਾਦਾ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀਨੇ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਾਤ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਚਲਾਈ ਸਾਹ ਜਾਦੇ ਨਾਲ
ਕਿ ਅਜ਼ ਬੇਖੁਦੀ ਨਾਮ ਹਰਦੋ ਬਖਾਦਾ ॥੫੦॥
ਜੋ ਮਸਤੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਯਾਰ ਦਾ ਭੁਲ ਦੇਸੋ।

ਰੁਖ਼ਿਲ਼ਮੋ ਫਜੀਲਤ ਫਰਾਮੋਸ ਗਸਤ।
ਜੋੜ ਵਿਦਿਆ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਭੁਲਗਈ।

ਬਖਾਂਦੀਦ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਨਾਮ ਮਸਤ।੫੧।
ਸਦਦੇਸੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਮਸਤ ਹੋਏ ਹੋਏ।

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਦੇਰੀ ਨਹਏ ਰਾਸਤ ਦੋਸਤ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਦਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਹੈ।

ਜੁ ਬਾਂ ਖੁਦ ਕੁਸਾਇੰਦਹ ਅਜ ਨਾਮ ਓਸਤ।੫੨।
ਆਪਣੀ ਰਸਨਾ ਥੀਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਨਾਮ ਉਸਦਾ।

ਸਨਾਸਦ ਕਸੀ ਗੁਲ ਸੁਖਨ ਆਸਕ ਅਸਤ।
ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ ਗੱਲ ਸੁਖਣ ਮੋਹਤ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਅ.) ਅਲਫ ਵਰੇ ਦੀ
ਲੜਕੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ

ਬਗੁਫਤਨ ਹਮਾਯੂ ਸਬਕਤ ਨਖਸ ਅਸਤ।੫੩।
ਸਾਥ ਕਹਣੇ ਦੇ ਮੁਬਾਰਕ ਅਤੇ ਨਾਜਕ ਤਨ ਵਾਲੇ ਭੁਲੇ ਹੈਂ।

ਕਿ ਮਸ ਅਸਤ ਆਸਕ ਅਜ ਮਸਤ ਕਦ ਅਜ ਖੁਮਾਰ ਖੂੰ।
ਜੋ ਇਸਕ ਸੇ ਅਤੇ ਅਕ੍ਲ ਸੇ ਅਤੇ ਸਰਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਖੂੰਨ ਕੀਤੇ ਓਂ।

ਕਿ ਪਿੰਨਹਾਂ ਨ ਮਾਂਦ ਅਸਤ ਆਮਦ ਬਰੂੰ।੫੪।
ਜੋ ਛਿਪਿਆ ਨਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਤੇ ਏਹੁ ਸਭ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਸਹਰ ਅੰਦਰੂੰ ਗਸਤ ਸੁਹਰਤ ਪਦੀਦ।
ਵਿਚ ਸਹਰ ਦੇ ਹੋਈ ਏ ਚਰਚਾ ਪ੍ਰਗਟ।

ਕਿ ਆਂ ਜਾਦਹੇ ਸਾਹ ਵ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰ।੫੫।
ਜੋ ਸਾਹਜਾਦਾਹ ਅਜਾਦ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਸਕ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਦੁਰ ਕਿਸਤੀ ਬੁਖਾਂਦ।
ਸੁਣਕੇ ਏ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇੜੀਆਂ ਮੰਗਾਈਆਂ।

ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਹਰ ਦੋ ਕਿਸਤੀ ਨਿਸਾਂਦ।੫੬।
ਇਕਲੇ ਇਕਲੇ ਦੋਹਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਉਪਰ ਬੈਠਾਲ ਦਿਤਾ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਓਰਾ ਬਦਰੀਆਏ ਅਜੀਮ।
ਰਵਾਨਹ ਕੀਤਾ ਉਸਾ ਬੇੜੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਵਡੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ।

ਦੂ ਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਸੁਦ ਹਮਹ ਮੌਜ ਬੀਮਾ ।੫੭।।
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਇਕਥਾ ਕਠੀਆਂ ਹੋਗਈਆਂ ਤਮਾਮ ਲੈਂਹਾਂ ਸੇ।।

ਦੂ ਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਗਸਤ ਹੁਕਮੇ ਅਲਾਹਾ।
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਇਕਠੀਆਂ ਹੋਵੀਆਂ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ।।

ਬਯਕ ਜਾ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਸਮਸ ਮਾਹਾ ।੫੮।।
ਵਿਚ ਇਕ ਜਾਗਾ ਦੇ ਆਏ ਓਹ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ (ਅ:) ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਤੇ ਵਜ ... ਦੀ ਬੇਟੀ।

ਬਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਕਿਰਦਗਾਰੇ ਅਲਾਹਾ।
(ਤੇਐਂਰਗੀ) ਵੇਖਣੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਾਰਸਾਜ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ।।

ਦੂਤਨ ਰਾ ਯਕੇ ਕਰਦ ਅਜ ਹੁਕਮ ਸਾਹਾ ।੫੯।।
ਦੋਨੋ ਸਰੀਰਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਇਕਥਾ ਕੀਤਾ ਹੁੱਕਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ।

ਦੁ ਕਿਸਤੀ ਦਰਾਮਦ ਬਯਕ ਜਾ ਦੂਤਨਾ।
ਦੋਹਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਵਿਚ ਆਏ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨਾ ।੬੦।।
ਮਸਾਲ ਅਰਬ ਦੇਸ ਦੀ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ।

ਬਰਫਤੰਦ ਕਿਸਤੀ ਬਦਰਯਾਇ ਗਾਰਾ।
ਫੇਰ ਗਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਦਰਿਆ ਡੂੰਗੇ ਦੇ।

ਬਮੌਜ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਬਹਾਰਾ ।੬੧।।
ਵਿਹ ਲੈਹਰਾਂ ਦੇ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਪਤੇ ਬਹਾਰ ਦੇ ਦੀ।

ਯਕੇ ਅਯਦਹਾ ਬੂਦ ਆਜਾ ਨਿਸਸਤਾ।
ਇਕ ਭਾਰੀ ਸਰਪ ਥਾ ਉਥੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ।

ਬਖੁਰਦਨ ਦਰਾਮਦ ਵਜਾਂ ਕਰਦ ਜੁਸਤਾ ।੬੨।।
ਵਾਸਤੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਓਥੋਂ ਹੀ ਛਾਲ ਮਾਰੀ

ਦਿਗਰ ਪੇਸਤਰ ਬੂਦ ਕਾਹਿਰੇ ਬਲਾ।
ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਅਗੇ ਭਾਰੀ ਥੀ ਕਹਰ ਰੂਪ ਬਲਾ।

ਦੁ ਦਸਤਸ ਸਤੂ ਕਰਦ ਪਏ ਸਰ ਹੁਮਾਹਾ ।੬੩।।
ਦੋਨੋ ਹਥ ਉਸਨੇ ਥੰਮਾਂ ਵਾਗੂੰ ਖੜੇ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਹੁਮਾਂ ਦੇ।

ਮਿਯਾਂ ਰਫਤ ਸੂਦ ਕਿਸ਼ਤੀਏ ਹਰਦੋ ਦਸਤ।
ਵਿਚ ਦੇ ਲੰਘ ਗਈ ਬੇੜੀ ਓਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹਥਾਂ ਦੇ।
ਬਨੇਸ਼ੇ ਦਾਮਾਂਨਦ ਅਜ਼ੋ ਮਾਰ ਮਸਤ।੬੪।।
ਤੰਗ ਸਰਪ ਸੇ ਦੋਨੋ ਬਚ ਗਏ।
ਗਿਰਫਤੰਦ ਓਰਾ ਬਦਸਤੇ ਅੰਦਰੂੰ।
ਬਲਾ ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਉਸ ਸਰਪ ਕੇ ਤਾਈਂ।
ਬਬਖਸ਼ੀਦ ਓਰਾ ਬਖੁਰਦੰਦ ਖੂੰਨ।੬੫।।
ਬਖਸ਼ਿਆ ਉਨ ਕੇ ਤਾਈਂ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ਖੂੰਨ (ਅ:) ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬਚ ਗਈ।
ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਸ਼ੁਦ ਅਯਦਹਾ ਬਾ ਬਲਾ।
ਐਸਾ ਜੁਧ ਹੋਇਆ ਸਰਪ ਦਾ ਸਾਂਥ ਬਲਾ ਦੇ।
ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਆਮਦ ਬਹੁਕਮੇ ਖੁਦਾ।੬੬।।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਉਨਾ ਵਿਚੋ ਕੋਈ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਰਬ ਦੇ।
ਚੁਨਾਂ ਮੌਜ ਖੇਜ਼ਦ ਜ਼ਿ ਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮ।
ਐਸੀਆਂ ਲਹਿਰਾ ਉਠਦੀਆਂ ਹੈ ਭਾਰੀ ਦਰਿਆ ਸੇ।
ਕਿ ਦੀਗਰ ਨ ਦਾਨਸਤ ਜੁਜ਼ ਜ਼ਫ ਕਰੀਮ।੬੭।।
ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸਿਵਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸੇ।
ਰਵਾਂ ਗਸ਼ਤ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਮੌਜੇ ਬਲਾ।
ਤੁਰ ਪਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲਹਿਰਾ ਬਲਾ ਜੇਸੀਆ ਦੇ।
ਬਰਾਹੇ ਖਲਾਸੀ ਜ਼ਿ ਰਹਮਤ ਖੁਦਾ।੬੮।।
ਵਿਚ ਰਸਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ।
ਬਆਖ਼ਰ ਹਮਆਜ਼ ਹੁਕਮ ਪਰਵਰਦਗਾਰ।
ਓੜਕ ਨੂੰ ਭੀ ਹੁਕਮ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਬਿਅੰਤ ਕੇ ਸੇ।
ਕਿ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਕਿਨਾਰ।੬੯।।
ਜੋ ਬੇੜੀ ਆਈ ਊਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ।
ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ ਹਰਦੋ ਤਨ।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਆਏ ਬੇੜੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ।

ਨਿਸ਼ਸਤਹ ਲਬੇ ਆਬ ਦਰਯਾ ਯਮਨਾ ।੭੦॥
ਬੈਠੇਹੈਂ ਕੰਢੇ ਉਸੀ ਦਰਿਆ ਯਮਨ (ਆ:) ਉਸੀ ਥਾਂ।
ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਸ਼ੇਰ ਵੀਦਨ ਸ਼ਿਤਾਬ।
ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜੰਗਲ ਸੇ ਇਕ ਸ਼ੇਰ ਦੇਖਕੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ।
ਬਖ਼ੁਰਦਨ ਅਜ਼ਾਹਰ ਦੂ ਤਨ ਰਾ ਕਬਾਬ ।੭੧॥
ਵਾਸਤੇ ਖਾਣੇ ਉਨਾ ਦੋਹਾ ਤਨਾ ਦੇ ਕਬਾਬ ਦੇ।
ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮਗਾਰੇ ਅਜ਼ੀਮ।
ਦਰਿਆ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਭਾਰੀ
ਖ਼ੁਰਮ ਅਜ਼ ਹਰਦੋ ਤਨ ਰਾ ਬਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ ।੭੨॥
ਖਾਵਾਂ ਮੈਂ ਹਰਦੋ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਾਂਈਂ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਸਖੀ ਦੇ।
ਬਜਾਇਸ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਤਾਬ।
ਉਚ ਉਸੀ ਥਾਂਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿਤਾਬੀ ਸੇ।
ਜ਼ਹੰਦਸ਼ ਹਮੀ ਬੁਰਦ ਬਰ ਰੋਦ ਆਬ ।੭੩॥
ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਸ਼ੇਰ ਨੇ ਉਪਰ ਕੰਢੇ ਦਰਿਆ ਦੇ।
ਬਪੇਚੀਦ ਸਰ ਰਾ ਖ਼ਤਾ ਗਸ਼ਤ ਸ਼ੇਰ।
ਉਸ ਦੁਹਾ ਨੇ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਝਪਟ ਖਾਲੀ ਗਈ।
ਬਦਹਾਨੇ ਦਿਗਰ ਦੁਸ਼ਮਨ ਅਫ਼ਤਾਦ ਦਲੇਰ।੭੪
ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਜਾ ਪਿਆ (ਅ:) ਸ਼ੇਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਾ ਪਿਆ।
ਬਿਗੀਰਦ ਮਗਰ ਦਸਤ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਿਤਾਬ।
ਪਕੜ ਲਿਆ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾ ਅਤੇ ਸਿਰ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਛੇਤੀ ਨਾਲ।
ਬਬੁਰਦੰਦ ਓ ਰਾ ਕਸ਼ੀਦਹ ਦਰ ਆਬ ।੭੫॥
ਲੈ ਗਿਆ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਘਸੀਟ ਕੇ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ।
ਬਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਕਿਰਦਗਾਰੇ ਜਹਾਂ।
(ਤੇ ਐ ਮੋਨੋ) ਦੇਖਣ ਕੁਦਰਤ ਕਾਰਸਾਜ਼ ਸੰਸਾਰ ਦੀ।
ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਬਿਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਕੁਸ਼ਤਸ਼ ਆਂ ।੭੬॥
ਇਨਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਅਤੇ ਉਨਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਮਾਰਿਆ।

ਬਿਰਫਤੰਦ ਹਰਦੋ ਬਹੁਕਮੇ ਅਮੀਰਾ।
ਗਏ ਦੋਨੋਹੀ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਅਮੀਰ ਦੇ। (ਅ:) ਰਬਦੇ।
ਯਕੇ ਸਾਹਜ਼ਾਦਹ ਵ ਦੁਖ਼ਤਰ ਵਜ਼ੀਰਾ। ੭੭॥
ਇਕ ਸਾਹਜ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ।
ਬਿ ਉਫਤਾਦ ਹਰਦੋ ਬਦਸਤੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਪੈਗਏ ਦੋਨੋਹੀ ਵਿਚ ਹਸਤ ਜੰਗਲ ਭਾਰੀ ਦੇ।
ਨ ਸਾਯਦ ਦਿਗਰਦੀਦ ਸੂਜਯ ਕਰੀਮਾ। ੭੮॥
ਨਹੀਂ ਸਾਯਦ ਦੂਸਰਾ ਦੇਖਣੇਵਾਲਾ ਜਿਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ।
ਬਮੁਲਕੇ ਹਬਸ਼ ਆਮਦ ਆਂ ਨੇਕਖੋਇ।
ਵਿਚ ਮੁਲਕ ਹਬਸ਼ੀ ਆਦੇ ਆਏ ਓਹ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉਵਾਲੇ।
ਯਕੇ ਸਾਹਜ਼ਾਦਹ ਦਿਗਰ ਖ਼ੂਬਰੋਇ। ੭੯॥
ਇਕ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾਹ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਖ਼ੂਬ ਰੂਇ ਵਾਲੀ
ਦਰਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਕਿ ਬਿਨਸਸਤਹ ਸ਼ਾਹਾ।
ਵਿਚ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਆਏ ਜੋ ਜਿਥੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੈਠਾ ਹੈ।
ਨਿਸਸਤੰਦ ਸ਼ਬਰੰਗ ਜ਼ਰਰੀ ਕੁਲਾਹਾ। ੮੦॥
ਬੈਠਾ ਹੈ ਸਿਆਮ ਸੂਰਤ ਸੁਨੈਰੀ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ।
ਬਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਬਖ਼ਾਂਦੰਦ ਪੇਸ਼ਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹਨੇ ਉਨਕੇ ਤਾਈਂ ਦੇਖਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇਆ।
ਬਿਗੁਫਤੰਦ ਐ ਸ਼ੇਰ ਆਜ਼ਾਦ ਕੇਸ਼ਾ। ੮੧॥
ਕਹਾ ਜੋ ਐ ਸ਼ੇਰ ਜੁਦੇ ਮਗ਼ਜ਼ ਵਾਲੇ।
ਜਿ ਮੁਲਕੇ ਕੁਦਾਮੀ ਤੁਈ ਸ਼ੁਦ ਬਿਗੋ।
ਕਿਸ ਮੁਲਕਸੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਕਹੁ।
ਚਿ ਨਾਮੇ ਕਿਰਾ ਤੇ ਬਈ ਤਰਫ ਜੋ। ੮੨॥
ਕੀ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਕਿਸਦਾ ਤੂੰ ਬੇਟਾ ਹੈਂ ਏਧਰ ਕੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕੀ ਢੂੰਡਦਾ ਹੈਂ
ਅਗਰ ਨਾਮ ਨਹ ਮਰਾ ਤੋ ਨ ਗੋਈ ਦੁਰਾਸਤਾ।
ਅਰ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਕਹੇਂਗਾ ਐਸਾ ਸਚੁ।

ਕਿ ਮੁਰਦਨ ਸਤਾਬ ਅਸਤ ਵੇ ਸਦ ਗਵਾਹਸਤ।
ਜੋ ਮੌਤ ਤੇਰੀ ਛੇਤੀ ਹੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ੮੩॥

ਸੁਹਨਸ਼ਾਹ ਪਿਸਰੇ ਮਆਂਦਰਾ।
(ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹ ਮਾਂਦਰਾ ਦਾ ਮੈਂ ਬੇਟਾ ਹਾਂ।

ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ ਅਸਤ ਵੇ ਨਉਜਵਾਂ। ੮੪॥
ਏਹੁ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਹੈ ਵੇ ਨਵੀਨ ਜੁਵਾਨੀ ਵਾਲੀ

ਹਕੀਕਤ ਬਗੁਫਤਸ਼ ਜ਼ਿ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਹਾਲਾ।
(ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ) ਹਕੀਕਤ ਕਹੀ ਅਗਲੇ ਹਾਲ ਦੀ।

ਕਿ ਬਰਵੈ ਚੁ ਬਗੁਜ਼ਸਤ ਚੰਦੀਂ ਜਵਾਲਾ। ੮੫॥
ਜਿਸੜਾ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਗੁਜਰੀ ਇਤਨੀ ਕੌਮੀ

ਬਮਿਹਰਸ਼ ਦਰਾਂਮਦ ਬਗੁਫਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਿਰਪਾਲਗੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਸੌਂ ਕਿਹਾ।

ਸਰਾ ਜਾਇਗਾਹੇ ਜ਼ਿ ਖੁਦ ਖਾਨਹ ਦਾਂ। ੮੬॥
ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜੇ ਜਾਣਾ।

ਵਜ਼ਾਰਤ ਖੁਦ ਸਰਾ ਤੁਰਾ ਮੇ ਦਿਹਮਾ।
ਵਜ਼ੀਰੀ ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਾਈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਕੁਲਾਹੇ ਮੁਮਾਲਕ ਤੁ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹਮਾ। ੮੭॥
ਛੱਤ੍ਰ ਮੁਲਕ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਬਗੁਫਤੰਦ ਈਰਾ ਵ ਕਰਦੰਦ ਵਜ਼ੀਰ।
ਕਿਹਾ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਵਜ਼ੀਰ।

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵੁਜ਼ੀ ਬੁਦ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ। ੮੮॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।

ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ਨਾਸਦ ਅਜ਼ੀਮ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਪਛਾਣਿਆ ਵਡਾ

ਦਵੀਦੰਦ ਬਰਵੈ ਬਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ। ੮੯॥
ਦੌੜਿਆ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ।

ਕਿ ਖੂੰਨਸ਼ ਬਰੇਜੀਦ ਵ ਕਰਦੰਦ ਜ਼ੇਰ।
ਜੋ ਖੂੰਨ ਉਸਦਾ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਵਿਚ।
ਦਿਗਰ ਜਾ ਸ਼ੁਨੀਦੇ ਦਵੀਦੇ ਦਲੇਰ। ੯੦॥
ਦੂਸਰੀ ਜਾਗਾ ਸੁਣਿਦਾ ਦਉੜਿਆ ਦਲੇਰ ਹੋਕੇ।
ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਤਰਕਸ਼ ਬਰੇਜੰਦ ਤੀਰ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਤੀਰ ਤਰਕਸ਼ ਸੇ ਮਾਰਿਆ।
ਬਕੁਸ਼ਤੇ ਅਦੂਰਾ ਬਕਰਦੇ ਅਸੀਰ। ੯੧॥
ਮਾਰਤਾ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰਦਾ ਕੈਦੀ
ਬਮੁੱਦਤ ਯਕੇ ਸਾਲ ਤਾ ਚਾਰ ਮਾਹ।
ਵਿਚ ਅਰਸੇ ਇਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ।
ਦਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਆਮਦ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਮਾਹ। ੯੨॥
ਚਮਕਣ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।
ਬਦੋਜ਼ੰਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਬਸੋਜ਼ੰਦ ਤਨ।
ਪਰੋਤਾ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਲਾਇਆ ਉਨਾ ਦਾ ਸਰੀਰ।
ਬਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਰੋਜ਼ਗਾਰੇ ਕੁਹਨ। ੯੩॥
ਵਿਚ ਯਾਦਗੀਰੀ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਪਿਛਲਾ
ਬਗੁਫ਼ਤਸ਼ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਦੁਖ਼ਤਰ ਵਜ਼ੀਰ।
ਕਿਹਾ ਇਕ ਦਿਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ।
ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ। ੯੪॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।
ਬਯਕ ਬਾਰ ਮੁਲਕਤ ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼ ਗਸ਼ਤ।
ਇਕ ਬਾਰਹੀ ਮੁਲਕ ਆਪਣਾ ਤੈ ਭੁਲਾ ਦਿਤਾ
ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਤ ਮਸਤੀ ਹਮਹ ਹੋਸ਼ ਗਸ਼ਤ। ੯੫॥
ਜੋ ਰਾਜ ਦੀ ਮਸਤੀ ਸੇ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਸਭ ਅਕਲ ਭੁਲਾ ਦਿਤੀ ਤੈ।
ਬਆਂ ਮੁਲਕ ਪੇਸ਼ੀਨ ਹਰਾ ਯਾਦ ਕੁਨ।
ਤੂੰ ਉਸ ਮੁਲਕ ਅਗਲੇ ਆਪਣੇ ਕੰ ਤਾਈ ਯਾਦ ਕਰ।

ਕਿ ਸ਼ਹਰੇ ਪਦਰ ਰਾ ਤੂ ਆਬਾਦ ਕੁਨਾ।੯੬॥
ਜੋ ਸਹਰ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਦਾ ਤੂੰ ਆਬਾਦ ਕਰ

ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਅਜ਼ ਫੌਜੋ ਲਸਕਰ ਤਮਾਮਾ।
ਨਿਗਾਹ ਰਖਿਆ ਫੌਜ ਅਤੇ ਸੁਪਾਹ ਕੇ ਸਭ ਤ੍ਰਾਂ।

ਬਸੇ ਗੰਜ ਬਖਸੀਦ ਬਰਵੇ ਮੁਦਾਮਾ।੯੭॥
ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੇ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਉਸਿ ਊਪਰ ਸਦੀਵ ਕਾਲ

ਯਕੇ ਲਸਕਰ ਆਰਾਸਤ ਚੂੰਨੇ ਬਹਾਰ।
ਇਕ ਲਸਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਮਾਨਿੰਦ ਨਵੀਨ ਬਸੰਤ ਰੁਤਸੀ

ਜ਼ਿ ਖੰਜਰ ਵ ਗੁਰਜ਼ੋ ਵ ਬਖ਼ਤਰ ਹਜ਼ਾਰਾ।੯੮॥
ਤਲਵਾਰਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਗੁਰਜਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਸੰਜੋਆਂ ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਬਣਾਈ।

ਜ਼ਿਰਹ ਖੋਦ ਖ਼ਿਫਤਾਂ ਵ ਬਰਗਿਸਤਵਾਂ।
ਝਿਲੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਟੋਪ ਕੁੜਤੀਆਂ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਰਦਣੀ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦੀ ਹੈ

ਜ਼ਿ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਹਿੰਦੀ ਗਿਰਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਾਂ।੯੯॥
ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੀ ਦੀਆਂ ਭਾਰੀ ਭਾਰੀ ਮੁਲ ਦੀਆਂ।

ਜ਼ਿ ਬੰਦੂਕ ਮਸਹਦ ਵ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ।
ਬੰਦੂਕਾਂ ਸ਼ਹਰ ਮਸਹਦ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਾਨਾਂ ਚੀਨ ਦੀਆਂ

ਜ਼ਿਰਹ ਰੂਮ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ।੧੦੦॥
ਸੰਜੋਆਂ ਰੂਮ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਖਰੀਦੀਆਂ।

ਚਿ ਅਜ਼ ਤਾਜ਼ੀ ਅਸਪਾਨੇ ਫੌਲਾਦ ਨਾਲਾ।
ਕਿਆ ਘੋੜੇ ਤਾਜ਼ੀ ਫੁਲਾਦ ਦੀ ਨਾਲ ਜਿਨਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੈ।

ਹਮਹ ਖ਼ਿਦਰ ਫੀਲਾਨ ਅਜ਼ ਸ਼ਬ ਮਿਸਾਲਾ।੧੦੧॥
ਸਭ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਮਾਨਿੰਦ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਦੇ।

ਹਮਹ ਸ਼ੇਰ ਮਰਦਾਂ ਵ ਜ਼ੋਰਾਂਵਰਾ।
ਸਭ ਸੂਰਮੇ ਮਰਦ ਅਤੇ ਅਤ ਸੇ ਜੋਰ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਸ਼ੇਰ ਅਫਕਨਾਂ ਰਾ ਬਸਫ ਅਫਕਨਾ।੧੦੨॥
ਜੋ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਪਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਗਿਰਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇ ਕਠੇ ਕੀਤੇ।

ਬਰਜਾਮਅੰਦਰੂੰ ਹਮਚੂੰ ਫੀਲਅਫਕਨਅਸਤ॥
ਵਿਚ ਜੁਧਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਹਾਥੀ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੇਦੀ ਹੈ।
ਬ ਬਜਮ ਅੰਦਰੂੰ ਚਰਬ ਚਾਲਾਕ ਦਸਤ॥੧੦੩॥
ਵਿਚ ਸਭਾਦੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਹਥਾਂ ਵਾਲੇ ਹੈਨ
ਨਿਸ਼ਾਂ ਮੇ ਦਿਹਦ ਨੇਜ਼ ਜੰਬਾਂ ਨੇਕ ਖੂੰ॥
ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹੈਨ ਨੇਜ਼ਾ ਹਕੇਤਾ ਈ ਠੇਕ ਖ਼ੂੰਨਦੇ
ਕਸ਼ੀਦੰਦ ਅਜ਼ ਤੇਗ ਜ਼ਹਰਾਬ ਗੂੰ॥੧੦੪॥
ਖਿਚੀਆਂ ਤਲਵਾਰ ਜ਼ਹਰਦੀ ਆਬਵਾਲੀ
ਯਕੇ ਫੌਜ ਆਰਾਸਤਹ ਹਮਚੂੰ ਕੋਹ॥
ਇਕ ਫੌਜ ਸਵਾਰੀਆਂ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜਦੀ॥
ਜਵਾਨਾਂ ਨੁਮਾਇਸਤ ਹਾਏ ਯਕ ਗਰੋਹ॥੧੦੫॥
ਸੂਰਮੇ ਲਾਇਕਾਂਦੀ ਇਕ ਤੁਮਣ
ਬਿਪੋਸ਼ੀਦ ਦਸਤਾਰ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ॥
ਪਾਈ ਪਗੜੀ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰਦੀ ਨੇ ਅਰਥਾਤ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਸ ਕੀਤਾ॥
ਬਿਬਸਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਜੁਸਤੰਦ ਤੀਰ॥੧੦੬॥
ਬੰਨੀਆਂ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਜੁਣ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤੀਰ
ਬ ਸਰਦਾਰੀਏ ਕਰਦ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਫੌਜ॥
ਸਰਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਫੌਜਦੀ
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਦਰੀਆਇ ਮੌਜ॥੧੦੭॥
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੀ ਫੌਜ ਮਾਨਿੰਦ ਲਹਿਰ ਦਰੀਆਇਦੀ
ਯਕੇ ਗੋਲ ਬਸਤਹ ਚੁ ਅਬਰੇ ਸਿਆਹ॥
ਇਕ ਤੁਮਣ ਬਣਾਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਘਟਾ ਕਾਲੀ ਦੀ
ਬਿਲਰਜ਼ੀਦ ਬੂਮੋ ਬਲਰਜ਼ੀਦ ਮਾਹ॥੧੦੮॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੰਬੀ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹਿਲਿਆ
ਬਿਆਵੁਰਦ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਬਰ ਵੈਹ ਹਜੂਦ॥
ਲਿਆਈ ਫੌਜ ਕੇਤਾਈ ਜੋਰੇ ਉਪ੍ਰਾਂਵਦੇ

ਸਲਾਹੇ ਦਿਗਰ ਤੀਰ ਤੋਰੋ ਨਮੂਦਾ ॥੧੦੯॥
ਸਲਾਹ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤੀਰ ਤੇ ਖਿਨਾ ਭੂਮੀ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਅਥਵਾ ਤੀਰ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਭੋਰੋ ਗਲ ਨਹੀ ਕਰਨੀ

ਖਿਆਰਾਸਤ ਲਸਕਰ ਬਸਾਜੇ ਤਮਾਮਾ ॥
ਬਣਾਇਆ ਫੌਜ ਨੂੰ ਸਾਥ ਸਬ ਅਸਬਾਬ ਦੇ ਪੂਰਣ

ਹਮਹ ਖੰਜਰੋ ਗੁਰਜ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮਾ ॥੧੧੦॥
ਤਮਾਮ ਤਲਵਾਰੀ ਅਤੇ ਗੁਰਜੀ ਅਤੇ ਗੋਪੀਆ ਕੇ ਨਾਲ

ਬਬੁਰਦੰਦ ਅਕਲੀਮ ਤਾਰਾਜ ਸਖਤਾ ॥
ਲੈ ਗਈ ਵਲਾਇਤ ਕੋ ਲੁਟ ਨਾਲ ਸਖਤ ਅਥਵਾ ਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲੁਟਿਆ।

ਬਿਬੁਰਦੰਦ ਸ਼ਹੇ ਬਾਦ ਪਾਯਾਨ ਰਖਤਾਂ ॥੧੧੧॥
ਲੈ ਗਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਘੋੜੇ ਪਵਣ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅਸਬਾਬ ਉਨਾਦਾ

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਅਜ਼ਾਂ ਮੁਲਕ ਰਾ ॥
ਐਸਾ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਉਸ ਮੁਲਕ ਕੇ ਤਾਈ

ਚੁ ਬਰਗੇ ਦਰਖਤਾਂ ਜਿ ਬਾਦੇ ਸਬਾਂ ॥੧੧੨॥
ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਦਰਖਤਾਂ ਦੇ ਝੜ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ਸੁਬੇਰੇ ਪਵਣ ਨਾਲ

ਬਿਕੁਸਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕੁਸਾਇਦ ਬਪੇਸਾ ॥
ਸਾਥ ਮਾਰਣੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਖੋਲੀਆਂ ਅਪਣੇ ਅਗੇ ਕੇ

ਬਬੇਰੂੰ ਜਿ ਮੁਲਕ ਸ਼ਹਿ ਮਾਹਿਰੂ ਹਰੇਸਾ ॥੧੧੩॥
ਬਾਹਰ ਗਲੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਕ ਜੋ ਤਮਾਮ ਤਾਈ ਪਾਇਲ ਅਥਵਾ ਸਭ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਪਾਇਲ ਕੀਤਾ

ਪਰੀ ਚਿਹਰਹ ਏ ਹਮਚੁ ਸੇਰੇ ਨਿਯਾਦਾ ॥
ਪਰੀ ਜੈਸਾ ਮੂੰਹ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ਿਪਦੀ ਬੇਟੀ ਦੀ (ਫੜ ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਜੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ)

ਬਿਕੁਸਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕਿ ਖੰਜਰ ਕੁਸਾਦਾ ॥੧੧੪॥
ਵਾਸਤੇ ਮਾਰਨੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਖੋਲੀ ਹੈ

ਬਹਰ ਜਾ ਦਵੀਦੇ ਬਿ ਕੁਸਤੇ ਅਜਾਂ ॥
ਵੀਚ ਹਰ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਦੌੜ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਉਥੇ ਹੀ ਮਾਰਦੀ

ਬਹਰ ਜਾ ਰਸੀਦੇ ਬਿ ਬਸਤੇ ਅਜਾਂ ॥੧੧੫॥
ਬੀਚ ਹਰ ਜਿਸ ਜਗਾ ਦੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆਉਂਦੀ ਉਥੋਂ ਹੀ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ।

ਸੁਐ ਦੱਖਿਆਜਾਂ ਸਾਹ ਮਾਯੀਂਦਰਾਂ।
ਸੁਣੀਇਹਹਕੀਕਤ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਯੀਂ ਦ੍ਵਾਰੇਨੇ।

ਬਤੁੰਦੀ ਦਰਾਮਦ ਬਜਾਇਸ ਹੁਮਾਂ।੧੧੬॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸੀ ਜਾਗਾਤੇ

ਬਰਾ ਰਾਸਤਹ ਫਊਜ ਚੂੰ ਨਉਬਹਾਰਾ।
ਬਨਾਈ ਫਉਜ ਮਾਨਿੰਦ ਨਾਵੀਂਨ ਰੁੱਤਤੀ

ਜਿ ਤੋਪੋ ਤੁਪਕ ਖੰਜਿਰੋ ਆਬਦਾਰਾ।੧੧੭॥
ਤੋਪਾ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾ ਆਬਦਾਰਲਈ ਆਸਾਬ

ਬਪੇਸੇ ਸਫਾਮਦ ਚੂ ਦਰਯਾਅਮੀਕਾ।
ਅਗੇ ਜੁਧਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਭਾਰੀ ਹੋਤਾਹੈ

ਜਿ ਸਿਰ ਤਾ ਕਦਮ ਹਮਚ ਆਹਨ ਗਰੀਕਾ।੧੧੮
ਸਿਰਸੇ ਪੈਰਾਤੇੜੀ ਜੈਸੇ ਲੋਹੇ ਸੇ ਮਾਨਿੰ ਔਹੁੰਦਾਹੈ

ਬਅਵਾਜ ਤੋਪੋ ਤਮਾਚਹ ਤੁਫੰਗਾ।
ਸਾਥ ਆਵਾਜਾ ਤੋਪਾ ਅਤੇ ਤਮੰਚੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਦੇ॥

ਜਿਮੀ ਗਸਤ ਹਮਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗਾ।੧੧੯॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੋਈ ਥੀ ਮਾਨਿੰਦ ਗੁਲ ਲਾਲੇਦੀ ਲਾਲ

ਬਮੈਦਾਂ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰਾ।
ਵਿਚ ਜੁਧਦੇ ਆਈ ਜੋ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰਦੀ ਸੀ

ਬਯਕ ਦਸਤ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ ਦਸਤ ਤੀਰਾ।੧੨੦॥
ਵਿਚ ਇਕ ਹਥਦੇ ਕਮਾਣ ਚੀਨ ਦੀ ਦੂਸਰੇ ਹਥ ਵਿਚ ਤੀਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ

ਬਹਰ ਜਾਕਿ ਪਰਾਂ ਸਵਦ ਤੀਰ ਦਸਤਾ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾਦੇ ਜੋ ਉਡਤੀ ਤੀਰ ਉਸਦੇ ਹਥ ਸੇ

ਬਸਦ ਪਾਹਿਲਵੇ ਪੀਲ ਮਰਦਾਂ ਗੁਜਸਤਾ।੧੨੧॥
ਵਿਚ ਸੈਂਕੜੇ ਪਸਲੀਆ ਹਾਥੀ ਜੈਸੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਨਿਕਲ ਪਾਰ ਪਏ

ਚੁਨਾਂ ਮਉਜ ਖੇਜਦ ਜਿ ਦਰੀਆ ਬ ਸੀਂਗਾ।
ਜੈਸੇ ਲਹਿਰਾਂ ਉਠਦੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਪਥਰ ਸੇ ਖਹਿ ਕੇ ਤੂਫਾਨ

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਸੁਅੰਦਰਾਮਦ ਚੁ ਤੇਗ਼ੇ ਨਿਹੰਗ ॥੧੨੨॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿ ਪਾਣਿ ਚਿਰ ਜੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਤੈਸੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ
ਆਤਸ਼ ਵਾਰਾਂ ਕਰੀਆਂ

ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਫ਼ਲਕੇ ਤਾਬਨਾਕ ॥
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨੀ ਸਾਰੇ

ਬਰਖ਼ਸ਼ੀ ਦਰਾਮਦ ਫ਼ਲਕੇ ਖ਼ੂਨਿ ਖ਼ਾਕ ॥੧੨੩॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਮਿਟੀ ਲਹੂ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਮਿਟੀ ਖ਼ੂਨ ਦੇ ਰੰਗ ਹੋ ਗਈ

ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਹਮਹ ਹਿੰਦ ਤੇਗ਼ ॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਸਭ ਹਿੰਦੀ ਤਲਵਾਰਾਂ

ਬਗ਼ੁਰੀਦ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਦਰੀਆਇ ਮੇਗ਼ ॥੧੨੪॥
ਵਿਚ ਗਜਣ ਦੇ ਆਇਆ ਲਸ਼ਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਦਰੀਆ ਦੀ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੀ

ਬ ਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਬ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ ॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਚੀਨ ਦੀਆਂ ਕਮਾਣਾ ॥

ਬਤਾਬ ਆਮਦਸ਼ ਤੇਗ਼ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ ॥੧੨੫॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ

ਗ਼ਰੇਵਹ ਬਰਾਵੁਰਦ ਚੰਦੀਂ ਕਰੋਹ ॥
ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਣਾਂ ਦਾ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਕਈ ਕੋਸਾਂ ਤਕ

ਬਗ਼ੁਰੀਦ ਦਰੀਯਾ ਬਜ਼ੁਰੀਦ ਕੋਹ ॥੧੨੬॥
ਵਿਚ ਕੰਬਣ ਦੇ ਆਇਆ ਦਰੀਆ ਅਤੇ ਪਾਟੇ ਪਹਾੜ

ਬਰਖ਼ਸ਼ੀ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ॥
ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਆਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮਾਨਾ ॥

ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਤੇਗ਼ੇ ਯਮਾਂ ॥੧੨੭॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤਲਵਾਰ ਯਮਨ ਦੇ ਵਲਾਇਤ ਦੀ

ਬਤੇਜ਼ ਆਮਦੋ ਨੇਜ਼ਹ ਏ ਬਾਸਤੀ ॥
ਵਿਚ ਤੇਜ਼ੀ ਦੇ ਆਇਆ ਨੇਜ਼ਾ ਬਾਸ ਦੇ ਛੋਡੂਵਾਲਾ

ਬਜੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਨਾਜ਼ਨੀ ॥੧੨੮॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ

ਬਸੋਰਸ ਦਰਾਮਦ ਨਫੀਰ ਹਾਇਕਹਰ॥
ਵਿਚਰੌਲੇ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਏ ਨਗਾਰੇ ਕਹਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ॥

ਜ਼ਿ ਤੋਪੋ ਜ਼ਿ ਨੇਜਹ ਬਿਪੋਸੀਦ ਦਹਰ॥੧੨੯॥
ਤੋਪਾ ਅਤੇ ਨੇਜਿਆਂ ਸੇ ਮੈਦਾਨ ਭਰ ਗਈਆ

ਬਜੁੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਕਮਾਨੋ ਕਮੰਦ॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਕਮਾਣਾ ਅਤੇ ਕਮੰਦਾ ਅਰਥਾਤ ਫਾਹੀਆ

ਦਰਖਸ਼ਾ ਸ਼ੁਦਹ ਤੇਗ ਸੀਮਾ ਬਹਿੰਦ॥੧੩੦॥
ਚਮਕਣੇ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾ ਪਾਰੇ ਦੀ ਤਰਾਂ

ਬਜੋਸ਼ ਆਮਦਹ ਖੰਜਰੇ ਖਾਰ ਖੂੰ॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ਲਹੂ ਖਾਣ ਵਾਲੀ

ਜ਼ੁਬਾਂ ਨੇਜਹ ਮਾਰਸ ਬਰਾਮਦ ਬਰੂੰ॥੧੩੧॥
ਜ਼ੁਬਾਨ ਨੇਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪ ਦੀ ਜੀਭ ਦੀ ਤਰਾ ਬਾਹਰ ਆਈ

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਤੁਫੰਗੇ ਤਾਬਨਾਕ॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਅਥਾਤ ਤੋਪਾਂ ਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨੇ
ਯੁਧ ਵਿਚ ਅਗਨੀ ਐਸੀ ਬਰਸਾਈ

ਯਕੇ ਸੁਰਖ ਗੋ ਗਿਰਦ ਸ਼ੁਦ ਗਰਦ ਖਾਕ॥੧੩੨॥
ਇਕ ਗੀਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਗੀਧਕ ਲਾਲ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਥਾਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਐਸੀ ਲਾ
ਲੋਈ ਕੀ ਧਕ ਲਾਲ ਨਾਲ ਐਵੇਂ ਦੀਵਦ ਧੀ ਕੋਈ

ਦਹਾਦਿਹ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਸ਼ਬਦ ਕਰਨ ਵਿਚ ਆਏ ਤੀਰਾ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ

ਹਯਾਹਯ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਹਿੰਗੋ ਨਿਹੰਗ॥੧੩੩॥
ਬਰਖਾ ਬਰਸਾਉਣ ਲਗੇ ਸੂਰਮੇ ਉਪਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ॥

ਚਕਾਚਕ ਬਰਖਾਸਤ ਤੀਰੋ ਕਮਾਂ॥
ਸਬਦ ਹੂਏ ਤੀਰਾ ਅਤੇ ਕਮਾਣਾ ਦੇ॥

ਬਰਾਮਦ ਯਕੇ ਰੁਸਤ ਖੇਜ਼ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ॥੧੩੪॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਪਰਲੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਇਕੋ ਬਾਰ

ਨ ਪੇਇੰਦਰਾ ਬਰ ਜ਼ਿਮੀ ਬੂਦ ਜਾਂ॥
ਨਾ ਤੁਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਥੀ ਉਪ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਜਾਗਾ

ਨ ਪਰਿੰਦਰਾ ਦਰ ਹਵਾ ਸ਼ੁਦ ਰਾਹਾ ।੧੩੫।।
ਨਾ ਉਡਣੇ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਵਿਚ ਪਉਣ ਦੇ ਰਸਤਾ ਰਹਿਆ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ ਬਾਰਦ ਦਮੀ ਆਨੇ ਮਸਾਫ਼ਾ ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਬਰਸੀ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਕੁਸ਼ਤਗਾਂ ਸ਼ੁਦ ਜ਼ਿਮੀ ਕੋਹਕਾਫ਼ਾ ।੧੩੬।
ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਹਾੜ ਕਾਫ ਜੈਸੀ ਕੋਹਕਾਫ ਪਹਾੜ ਹੈ ਤੁਰਕਾਂ ਵਿਚ

ਕਿ ਪਾਓ ਸਰੀ ਬੋਹਰੇ ਦਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ।
ਜੋ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਇਤਨਾ ਹੋਇਆ

ਕਿ ਮੈਦਾਂ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਗੋਇ ਚਉਗਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ।੧੩੭।।
ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਭਰ ਗਿਆ ਖੁਦੋ ਅਤੇ ਖੂੰਡੀਆਂ ਸੇ

ਤਰੱਕਾ ਤਰੱਕ ਦਰਾਮਦ ਬਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗਾ ।
ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਨੇ ਵਿਚ ਆਏ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ

ਕਿ ਪਾਰਹ ਸ਼ੁਦਹ ਖ਼ੋਦ ਖ਼ਿਫ਼ਤਾਂਨ ਜੰਗਾ ।੧੩੮।।
ਜੋ ਪਾਟ ਗਏ ਟੋਪ ਅਤੇ ਜਿਲਤੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ।।

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਤਾਬਸ ਤਪੀਦ ਆਫ਼ਤਾਬਾ ।
ਐਸੇ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਏ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਤਪ ਗਿਆ ।

ਦਰਖ਼ਤਾਂਨ ਸ਼ੁਦਹ ਖ਼ੁਸ਼ਕ ਦਰਯਾਇ ਆਬਾ ।੧੩੯।
ਦਰਖਤ ਸੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸੁਕ ਗਿਆ ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਹਮਚੁ ਬਰਕਾ ।
ਐਸੀ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਦੀ ਹੈ

ਬਿ ਅਫ਼ਤਾਦ ਸ਼ੁਦ ਫ਼ੀਲ ਚੂੰ ਫ਼ਰਕ ਫ਼ਰਕਾ ।੧੪੦।।
ਡੁਬ ਗਏ ਹਾਥੀ ਵਿਚ ਲਹੂ ਦੇ ਚੋਟੀ ਚੋਟੀ ਤਕ

ਬ ਹਰ ਸੂ ਦਰਾਮਦ ਵਜ਼ੀਰੇ ਚੁ ਬਾਦਾ ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਵਜ਼ੀਰ ਜੈਸੇ ਪਵਣ ਆਂਵਦੀ ਹੈ ।

ਯਕੇ ਤੇਗ਼ ਆਈਦ ਦਰ ਨੀ ਕੁਸ਼ਾਦਾ ।੧੪੧।।
ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਆਈ ਜ਼ਾਦਾ ਦਾ ਲੀ ਖੋਲੀ ਹੋਈ ਗਬਾ ਵਿਚ

ਦਿਗਰ ਤਰਫ ਆਮਦ ਬਦੂਖਤਰ ਅਜਾਂ॥
ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਆਈ ਵਜੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ

ਬਰਹਨਹ ਯਕੇ ਤੇਗ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥੧੪੨॥
ਨੰਗੀ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨੀ ਹਥਾਂ ਵਿਚ

ਦਰਖਸ਼ਾਂਦਹ ਹਮਚੂੰਨਾ ਤੇਗ ਤੇਜ਼॥
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਤ੍ਰਿਖੀ

ਅਦੂਰਾ ਅਜ਼ੋ ਦਿਲ ਸ਼ਵਦ ਰੇਜ਼ ਰੇਜ਼॥੧੪੩॥
ਸਤ੍ਰੂ ਦਾ ਉਸ ਸੇ ਦਿਲ ਹੋਂਦੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ

ਯਕੇ ਤੇਗ ਜਦ ਬਰ ਸ਼ਰੇ ਓਸਮੰਦਾ॥
ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਹੋਸ਼ਮੰਦ ਵਜੀਰ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ

ਜ਼ਿਮੀਨਸ ਦਰਾਮਦ ਚੋਕੋਹੇ ਬੁਲੰਦਾ॥੧੪੪॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ਓਹ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਪਹਾੜ ਭਾਰੀ ਗਿਰਦਾ ਹੈ॥

ਦਿਗਰ ਤੇਗ ਓਰਾ ਬਿਜਦ ਕਰਦ ਨੀਮਾ॥
ਦੂਸਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰ ਕੇ ਕੀਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ॥

ਬਿਉਫਤਾਦ ਬੂਮ ਸਚੁ ਕਰਖੇ ਅਜੀਮਾ॥੧੪੫॥
ਡਿਗ ਪਿਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪ੍ਰ ਓਹ ਜੈਸੇ ਚੁਬਾਰਾ ਭਾਰੀ ਡਿਗਦਾ ਹੈ

ਦਿਗਰ ਮਰਦ ਆਮਦ ਚੁ ਪਰਰਾ ਉਕਾਬ॥
ਦੂਸਰਾ ਮਰਦ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਉਡਣੇ ਵਾਲਾ ਉਕਾਬ ਪੰਛੀ ਆਂਵਦਾ ਹੈ॥

ਬਿਜਦ ਤੇਗ ਓਰਾ ਬਕਰਦਸ ਖਰਾਬ॥੧੪੬॥
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰਾਬ

ਚੁਕਾਰੇ ਵਜੀਰਸ ਬਰਾਹਤ ਰਸੀਦਾ॥
ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਵਜੀਰ ਦਾ ਸਾਥ ਅਗਾਂਹ ਦੇ ਪਹੁਚਿਆ ਅਰਥਾਤ ਵਜੀਰ ਜਦੋਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ

ਦਿਗਰ ਮਿਹਨਤੇ ਸਿਯਮ ਆਮਦ ਪਦੀਦਾ॥੧੪੭
ਦੂਸਰਾ ਮਾਰਿਆ ਤੀਜਰਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਕੇ.

ਸਿਯਮ ਦੇਵ ਆਮਦ ਬਗਲਤੀਦ ਖ਼ੂੰ॥
ਤੀਸਰਾ ਦੇਵ ਆਯਾ ਵਿਚ ਲਹੂ ਦੇ ਲਿਬੜ ਗਿਆ ਓਹ ਭੀ॥

ਜਿ ਦਹਲੀਜ਼ ਦੋਜ਼ਖ਼ ਬਰਾਮਦ ਬਰੋ ॥੧੪੮॥
ਦੂਸਰਾ ਜੋ ਨਰਕ ਸੇ ਆਇਆ ਬਾਹਰ ਫੇਰ ਓਥੇ ਹੀ ਗਿਆ।

ਬਿਖ਼ੁਸਤੰਦ ਓਰਾ ਦੁਕਰਦੰਦ ਤਨਾ।
ਮਾਰਿਆ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ।

ਦੁਸੇਰੇ ਸਿਆਹਮ ਚੂ ਸ਼ੇਰੇ ਕੁਹਨਾ ॥੧੪੯॥
ਆਨਿੰਦ ਭਾਰੀ ਸਿਪਾਹੀ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਖੂਨੀ ਪਾੜ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ।

ਚਹਾਰਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਬਜ਼ੀਗ।
ਚੌਥਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਜੁੱਧ ਕੇ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

ਚੁ ਬਰ ਬੱਚਹ ਏ ਸ਼ੇਰ ਗੁਰਰਾਂ ਪਲੰਗ ॥੧੫੦॥
ਜੈਸੇ ਉੱਪਰ ਬੱਚੇ ਸ਼ੇਰ ਖੂਨੇ ਗਜ ਕੇ ਚਿਤ੍ਰਾ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਬਰਫ਼ੇ ਬਿਜ਼ਦ ਨਾਜ਼ਨੀ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਉੱਪਰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ

ਕਿ ਅਜ਼ ਪੁਸ਼ਤ ਅਜ਼ ਪਸ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮੀ ॥੧੫੧॥
ਜੋ ਪਿਠ ਘੋੜੇ ਸੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉੱਪਰ

ਕਿ ਪੰਜੁਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਦੇਵੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਜੋ ਪੰਜਵਾਂ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦੈਂਤ ਭਾਰੀ ਹੋਵੇ

ਯਕੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਅਜ਼ਦ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ ॥੧੫੨॥
ਇਕ ਫਟ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਬਰਫ਼ੇ ਜ਼ਦਹ ਖ਼ੂਬ ਰੰਗ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਉੱਪਰ ਉਸ ਦੇ ਭਲੇ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੀ

ਕਿ ਸਰ ਤਾ ਕਦਮ ਆਮਦਹ ਜ਼ੇਰ ਤੰਗ ॥੧੫੩॥
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਝੱਟ ਕਟ ਕੇ ਆਈ ਹੇਠ ਤੰਗ ਘੋੜੇ ਦੇ ਤਲਵਾਰ।

ਸ਼ਸ਼ਮ ਦੇਵ ਆਮਦ ਚੁ ਅਫ਼ਰੀਤ ਮਸਤ।
ਛੇਵਾਂ ਦੇਵ ਆਇਆ ਸਾਨ੍ਹ ਦੈਂਤ ਮਸਤ ਦੀ

ਕਿ ਤੀਰੇ ਕਮਾਂ ਹਮ ਚੁ ਕਬਜ਼ਹ ਗੁਜ਼ਸਤ ॥੧੫੪॥
ਤੀਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕਮਾਣ ਸੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਕਬਜੇ ਸੇ ਤਲਵਾਰ ਨਿਕਲ ਦੀ ਹੈ।

ਬਿਜਦ ਤੇਗ ਓਰਾ ਕਿ ਓਨੀਮ ਸੁਦਾ।
ਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ।
ਕਿ ਦੀਗਰ ਬਲਾਰਾ ਅਜੋ ਬੀਮ ਸੁਦਾ।੧੫੫
ਜੋ ਦੂਸਰੀਆ ਬਲਾਵਾ ਕੇ ਤਾਈ ਉਸਕੇ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਡਰ ਹੋਇਆ।
ਚੁਨੀ ਤਾਬ ਮਿਕਦਾਰ ਹਫਤਾਦ ਮਰਦਾ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ।
ਬਤੇਗ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖਤ ਖਾਸ ਜਨਬਰਦਾ।੧੫੬
ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਲਟਕਾਏ ਜੁਧ ਵਿਚ (ਅ:) ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰੇ।
ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਤਮੰਨਾਇ ਜੰਗ।
ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਆਈ ਇਛਾ ਜੁਧ ਦੀ।
ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਆਮਦ ਦਿਲਾਵਰ ਨਿਹੰਗ।੧੫੭।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ ਜੁਧ ਨੂੰ।
ਬਹਰ ਬਾਮਦਸ ਸਾਹ ਮਾਯਿੰਦਰਾ।
ਫਿਰ ਜੁਧ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਯਿੰਦ੍ਰਾ ਦਾ।
ਬਤਾਬਸ ਤਪੀਦਨ ਦਿਲੇ ਮਰਦਮਾਂ।੧੫੮।
ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ ਦਿਲ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ।
ਚੂੰ ਅਬਰਸ ਤਰਗ ਅੰਦਾਖਤ ਦੋਰੇ ਯਲਾਂ।
ਮਾਨਿੰਦ ਬਦਲ ਦੀ ਪੈਰਜਿਟੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਝੂਮਣੇ।
ਬਰਖਸੇ ਦਰਾਮਦ ਜਹੇ ਆਸਮਾਂ।੧੫੯।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਕਾਸ਼
ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜਿਮੀਨੋ ਜਮਾਨਾ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ।
ਦਰਖਸਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਤੇਗ ਹਿੰਦੀ ਯਮਾਨਾ।੧੬੦।
ਭਾਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਵਿਚ
ਚਲਾ ਚਲ ਦਰਾਮਦ ਕਮਾਨੋ ਕਮੰਦਾ।
ਚੋਹਾ ਚੋਹ ਦੇ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਕਮਾਣਾ ਅਤੇ ਫਾਹੀਆਂ।

ਹਯਾਹਯ ਦਰਾਮਦ ਬਭੁਰਜੋ ਗ ਜ਼ੀਦਾ।੧੬੧।
ਬਾਰਸ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਸੂਰਮੇ ਸਾਥ ਭੁਰਜਾਂ ਪੀੜਾਂ ਦੇਣੇਵਾਲੀਆਂ ਸੇ

ਚਕਾ ਚਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।
ਸ਼ਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।

ਜ਼ਿਮੀ ਲਾਲ ਸੁਦ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗ।੧੬੨
ਪ੍ਰਿਥੀ ਲਾਲ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਫੂਲ ਗੁਲ ਲਾਲੇ ਦਾ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਹਾ ਹੂ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਪੁਰ ਹਨ ਅੰਦਰੂ।
ਹਾਇ ਹਾਇ ਦੇ ਵਿਚ ਆਏ ਜਦ ਫਟੇ ਹੋਏ ਜੁਧ ਵਿਚ

ਦਹਾ ਦਿਹ ਸੁਦਹ ਖੰਜਰੇ ਖਾਰਹ ਖੂੰ।੧੬੩।
ਦੇਹ ਦੇਹ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਲਹੂ ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਦੀ

ਬਰਖਸੇ ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਤਾਬ ਰੰਗ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਏ ਇਕਹੀ ਰੰਗ ਦੇ ਸੂਰਮੇ।(ਅ:) ਵਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀਆਂ

ਬਰਖ਼ਸੀ ਦਰਾਮਦ ਦੁ ਤਾਲਾਕ ਜੰਗ।੧੬੪।
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਹਾਂ ਤਰਫਾਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਜੁਧ ਵਿਚ।

ਬਸੋਰਸ ਦਰਾਮਦ ਸਰਾਫੀਲ ਸੂਰ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦਾ ਸੰਖ

ਬਰਖਸੇ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਖਾਸ ਹੂਰ।੧੬੫।
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇੰਦ੍ਰਕਰ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ।

ਬਸੋਰਸ ਦਰਾਮਦ ਜਿਤੂੰ ਵਰਖ਼ਰੋਸ਼।
ਵਿਚ ਸ਼ੋਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਸੇ ਸੋਰ (ਅ:) ਗੁੱਸਾ ਸਰੀਰ ਬਾਹਰਿਆ

ਬਬਾਜੂਇ ਮਰਦਾਂ ਬਰਾਵਰਦ ਜੋਸ਼।੧੬੬।
ਬਾਂਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਉਬਾਲਾ

ਯਕੇ ਫ਼ਰਸ ਆਰਾਸਤ ਸੁਰਖ ਅਤਲਸੇ।
ਇਕ ਫਰਸ਼ ਸਵਾਰਿਆ ਲਾਲ ਅਤਲਸ ਦਾ।(ਅ) ਜੁਧ ਭੂਮੀ

ਸ਼ਖਾਂ ਨਦ ਚੁ ਮਕਤਬ ਜ਼ਬਾਂ ਪਹਲੂਏ।੧੬੭
ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਮੇ ਜ਼ਿਦਿਆਂ ਪਾਹਿਲਵੀ।

ਕਿ ਮਰਦ ਮਰਦਨ ਕੁਸਤਹ ਸੁਦ ਕਾਰਜਾਰ॥
ਆਦਮੀ ਇਤਨੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਜੁਧ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ

ਜ਼ਬਾਂ ਦਰ ਭਜਾਰਮ ਨਿਯਾਯਦ ਸੁਮਾਰ॥੧੬੮॥
ਰਸਨਾ ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਤੇ॥

ਗੁਰੇਜ਼ਾ ਸੁਦਹ ਸਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ॥
ਭਜਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਮਯੰਦਰਾਂ ਦਾ

ਸ਼ਿਕਸਤੰਦ ਲਸਕਰ ਗਿਰਾਂ ਤਾ ਗਿਰਾਂ॥੧੬੯॥
ਟੁਟਿਆ ਲਸਕਰ ਭਾਰੀ ਸੇ ਭਾਰੀ (ਅ:) ਬਹੁਤ ਮੋਏ॥

ਕਿ ਪੁਸਤ ਸਬ ਅਫ਼ਤਾਦ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਪਈ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ॥

ਬਿ ਬਸਤੰਦ ਓਰਾ ਵ ਕਰਦੰਦ ਅਸੀਰ॥੧੭੦॥
ਬੰਨਿਆ ਉਸ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰ ਲਿਆ ਕੈਦ॥

ਬਿ ਨਿਜ਼ਦੇ ਬਿਆਵੁਰਦ ਜ਼ੇ ਸਾਹ ਖ਼ੇਸ॥
ਪਾਸ ਲਿਆਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ॥

ਬਿ ਗੁਫ਼ਤਹ ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਸਾਹਾਨ ਵੇਸ॥੧੭੧॥
ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਸਾਹਾਂ ਸਾਹ ਬਤੇ

ਬਿ ਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਮਾਜ਼ਿੰਦਰਾਂ॥
ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਹੁ (ਕੈਦੀ) ਸਾਹਨ ਸਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ ਦਾ ਹੈ॥

ਬਿ ਬਸਤਹ ਬਿਆਵੁਰਦ ਨਿਜ਼ਦੇ ਸੁਮਾਂ॥੧੭੨॥
ਬੰਨਕੇ ਲਿਆਈ ਹਾਂ ਪਾਸ ਤੇਰੇ॥

ਅਗਰ ਤੋ ਬਿਗੋਈ ਬਜ਼ਾਈ ਬਰਮ॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰੂੰ

ਵਗਰ ਤੋ ਬਿਗੋਈ ਬਜ਼ਿੰਦਾਂ ਦਿਹਮ॥੧੭੩॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਦੇਵਾਂ॥

ਬਜ਼ਿੰਦਾਂ ਸਪੁਰਦੰਦ ਓਰਾ ਅਜ਼ੀਮ॥
ਵਿਚ ਕੈਦ ਖਾਨੇ ਵਡੇ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈ॥

ਸਿਤਾਨੰਦ ਅਜ਼ੋ ਤਾਜ ਸ਼ਾਹੀ ਕੁਲਾਹਾ॥੧੧੪॥
ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੋਂ ਛਤ੍ਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਵਲਾਇਤ ਦਾ॥

ਸਹਨ ਸ਼ਾਹ ਗੀ ਯਾਫ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਰਜ਼ਾਕਾ॥
ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ

ਕਸੇ ਦੁਸ਼ਮਨਾ ਰਾ ਕੁਨਦ ਚਾਕ ਚਾਕਾ॥੧੧੫॥
ਜੇਕੋਈ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਕਰੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ

ਚੁਨਾਂ ਕਰਦ ਸੰਦ ਕਸਦ ਮਿਹਨਤ ਕਸੇ॥
ਐਸੀ ਕੀਤੀ ਤੇਹੇ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਿਸੀਨੇ॥

ਕਿ ਰਹਮਤ ਬਿਬਖਸ਼ੀਂਦ ਜੋ ਕਰਾਮਤੋ॥੧੧੬॥
ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾਸ

ਕਿ ਓ ਸਾਹ ਬਾਨੂੰ ਸ਼ਵਦ ਮੁਲਕ ਸ਼ਾਹਾ॥
ਜੋ ਓਹ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਰਾਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਓਹ ਮੁਲਕ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਇਆ

ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਹਮੀ ਯਾਫ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਇਲਾਹਾ॥੧੧੭॥
ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਐਸੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ॥

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਆਬਾ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਸੁਖਨਿਧਾਨ ਦਾ

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਪਰਦਹ ਨਿਕਾਬਾ॥੧੧੮॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਬਾਹਰ ਪਿਆ ਹੈ ਪੜਦਾ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਤੇ॥

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਬਜ਼ ਰੰਗੇ ਫ਼ਿਰੰਗਾ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਫਿਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਫਰੰਗੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾ

ਕਿ ਵਕਤੇ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਅਜ਼ ਰੋਜ਼ ਜੰਗਾ॥੧੧੯॥
ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁੱਧ ਦੇ (ਅ:) ਜੁੱਧ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

(ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਵੇਖ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਨਕੰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਦੇਵੇ ਜੈਸੇ ਇਸ ਹਿਕਾਇਤ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਯਾਰਵੀਂ ਚਲੀ

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹ॥

ਤੁਈ ਦਸਤਗੀਰ ਅਸਤ ਦਰ ਮਾਂਦਗਾਂ॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰਹੀ ਨਬਲਾਂ ਦੇ ਪਕੜਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਮਾਂਦਗੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ॥

ਤੁਈ ਕਾਰ ਸਾਜ ਅਸਤੁ ਬੇਚਾਰਗਾਂ॥੧॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਬੇਚਾਰਿਆਂ ਦਾ॥

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਏ ਬੇ ਨਿਆਜ਼॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਬਖ਼ਸ਼ਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ

ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ਰਾ ਤੁਈ ਕਾਰ ਸਾਜ਼॥੨॥
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦਾ ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥

ਹਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਕਲਿੰਜਰ॥
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਾਲਿੰਜਰ ਦੀ॥

ਕੁਨਾਨੀਦ ਯਕ ਦਰ ਚੁ ਅਜ਼ ਕੋਹ ਮਜ਼ਿਰ॥੩॥
ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਘਰ ਦਾ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੀ ਖਿਚ ਕੇ॥

ਯਕੇ ਪਿਸਰ ਓ ਬੂਦ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ॥
ਇਕ ਬੇਟਾ ਉਸ ਦਾ ਥੀ ਰੂਪ ਦਾ ਸੁੰਦਰ

ਕਿ ਲਾਇਕ ਜਹਾਂ ਬੂਦ ਅਜ਼ ਮੁਲਕ ਮਾਲ॥੪॥
ਜੋ ਲਾਇਕ ਥਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੇ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਜੋਗ ਥਾ

ਯਕੇ ਸ਼ਾਹ ਓ ਜ਼ਾਉ ਦੁਖਤਰ ਅਜ਼ੋ॥
ਇਕ ਸਾਹੂਕਾਰ ਓਥੀ ਜਾਗਾ ਦਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਬੇਟੀ ਸੀ॥

ਕਿ ਦੀਗਰ ਨਜ਼ਨ ਬੂਦ ਸ਼ਾਨ ਬਰਕਨੋ॥੫॥
ਜੋ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਥੀ ਉਸ ਜੈਸੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਕਲੀ ਦੇ ਪਤੇ ਜੈਸੀ॥

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਸ਼ਾਹ ਪਿਸਰੇ ਜ਼ਿ ਸ਼ਾਹ॥
ਉਸ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੇ॥

ਸ਼ੁਦ ਆਸ਼ੁਫ਼ਤਹ ਬਰਵੈ ਚੁ ਬਰ ਸ਼ਮਸ ਮਾਹ॥੬॥
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਉਸ ਉੱਪਰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਉੱਪਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹ ਮਾਰਾ ਬਿਕੁਨ॥
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਬਣਾ ਲੈ

ਕਿ ਦਹਸਤ ਕਸੇ ਮਰਦ ਦੀਗਰ ਮਕੁਨਾ ॥੭॥
ਜੋ ਡਰ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾ ਕਰ

ਸੁਨੀਦਮ ਕਿ ਦਰ ਸਾਹਿ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ।
(ਉੱਤੇ (ਸਾਹਜਾਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਮੈਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚ ਬਾਦਸਾਹੀ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ।

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵਜਾ ਸੇਰ ਸਾਹੇ ਵਜਾਂ ॥੮॥
ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸੇਰ ਸਾਹ ਹੈ ਉਸਤੇ

ਚੁਨਾਨ ਅਸਤ ਦਸਤੂਰ ਮੁਲਕੇ ਖੁਦਾ।
ਐਸਾ ਹੈ ਕਾਨੂਨ ਮੁਲਕ ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ

ਬਯਕ ਦਾਨਾ ਬੇਗਾਨਾ ਰੇਜਦ ਜੁਦਾ ॥੯॥
ਇਕ ਦਾਣਾ ਹੋਵੇ ਕਿਸੀ ਦਾ ਤਾਂ ਦੂਸਰਾ ਜੁਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਬਿਗੀਰੰਦ ਸਾਹੀ ਬਿਅਫਤਾਦ ਤੁਰਗ।
ਪਕੜਦਾ ਹੈ ਸਾਹੀ ਕੀ ਜਾਂ ਡਿਗਿਆ ਘੋੜਾ ਜਿਸਦੇ ਉਪਰ

ਬਪੋਸੇ ਗੁਰੇਜਦ ਚੁ ਅਜ ਬਾਜ ਮੁਰਗ ॥੧੦॥
(ਸਭ ਉਸਦੇ) ਅਗੋਂ ਤੇ ਭਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜ ਤੋਂ ਪੰਛੀ ਭਜਦਾ ਹੈ।

ਬਿਗੀਰਦ ਅਜੋ ਹਰਦੁ ਅਸਪੇ ਕਲਾਂ।
ਖਰੀਦੇ ਹੈ ਉਸਨੇ ਦੋ ਘੋੜੇ ਵਡੇ ਭਾਰੀ

ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਅਰਾਕਸ ਬਿਯਾਮਦ ਅਜਾ ॥੧੧॥
ਜੋ ਮੁਲਕ ਅਰਾਕਸੇ ਆਏ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸ

ਬਿ ਬਖਸੀਦ ਓਰਾ ਬਸੇ ਜਰ ਦੁ ਫੀਲਾ।
ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈ ਉਸ ਲਿਆਉਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਤਾਈਂ ਦੋ ਹਾਥੀ ਦੌਲਤ ਦੇ

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਿਯਾਵਰਦ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲਾ ॥੧੨॥
(ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ) ਜੋ ਓਹ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਦਰਯਾ ਨੀਲ ਤੋਂ।

ਯੇਕੇ ਨਾਮ ਰਾਹੋ ਸੁਰਾਹੇ ਦਿਗਾਰ।
ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਰਾਹ ਹੈ।

ਚੁ ਆਹੂ ਕਲਾਂ ਪਾਇ ਅਜੀਮੇ ਦੁਨਰਾ ॥੧੩॥
ਜੈਸੇ ਹੀਰੇ ਹਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਤੇ ਪੈਰ ਵਡੇ ਵਡੇ ਅਤੇ ਦੋਨੋਹੀ ਨਰ ਹੈ।

ਅਗਰ ਅਸਪ ਹਰਬੇਦੇ ਅਜ਼ਾਮੇ ਵਿਹਦਾ।
ਜੇਕਰ ਘੋੜੇ ਦੇਵੇਂਗੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੇ ਆਵੇਗੇ

ਵਜ਼ਾਂ ਪਸਤੁਰਾ ਖਾਂਨਹ ਖਾਨੂ ਕੁਨਦਾ।।੧੪।।
ਫੇਰ ਉਸ ਜੋਪਿੱਛੋ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਮੈ ਘਰ ਦੀ ਇਜ਼ਤੀ ਕਰਾਂਗਾ

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨਰਾ ਹਮੀ ਜੁਦ ਰਵਾਂ।
ਜਾਦੂ ਕਾਰਨੀ ਬੁੱਢੀ) ਸੁਣ ਕੇ ਏਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਤੁਰ ਪਈ ਉਥੇ

ਬਿਯਾਮਦ ਬਸ਼ਹਰ ਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ।।੧੫।।
ਆਈ ਵਿਚ ਸ਼ਹਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ

ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰੋਰੇਦ ਜਮਨਾਲ ਆਬਾ।
ਬੈਠੀ ਉਹ ਦਰਿਆ ਜਮਨਾ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਦੇ

ਬਿਬੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹਵ ਖੁਰਦਨ ਕਬਾਬਾ।।੧੬।।
ਪੀਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਅਤੇ ਖਾਏ ਕਬਾਬ

ਪਸੇ ਦੋ ਬਰਾਮਦ ਸਬੇ ਚੂੰ ਸਿਆਹਾ।
ਦੋ ਪਹਰ ਆਈ ਰਾਤ ਜੇਹੜੀ ਕਾਲੀ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਆਬਸ ਬਸੇ ਪੁਸਤਕਾਹਾ।।੧੭।।
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੂਲੇ ਘਾਹ ਦੇ

ਬਿਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਬਸੇ ਪਾਸਬਾਂ।
ਦੇਖਿਆ ਉਨਾਂ ਪੂਲਿਆਂ ਦੇ ਤਾਈ ਬੋਹਤ ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ ਨੇ

ਬਤੂ ਦੀ ਦਰਾਮਦ ਬੁਤਾਬਸ ਹੁਮਾਂ।।੧੮।।
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਚਲਾਈਆਂ

ਬਸੇ ਬੁਰਦੇ ਬੰਦੂਕ ਬਾਰਾਂ ਕੁਨਦਾ।
ਬਹੁਤ ਉਨਾਂ ਪੂਲਿਆਂ ਉਪਰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਮਾਰੀਆਂ

ਚੁਬਾਂ ਬਰਕ ਅਬਰਸ ਬਹਾਰਾ ਕੁਨਦਾ।।੧੯।।
ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਬਦਲਾਂ ਮੇਂ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ਸਾਵਣ ਮੇਂ

ਹਮੀ ਵਜਹ ਕਰਦੰਦ ਦੁਸੇ ਚਾਰ ਬਾਰਾ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਚਾਰ ਬਾਰੀ

ਹਮ ਆਖਰ ਕੁਨੰਦ ਖ੍ਵਾਬ ਖੁਫਤ ਇਖਤਿਆਰਾ ॥ ੨੦ ॥
ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੌਣਾ ਇਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ

ਖ਼ਿਦਾਨਦ ਕਿ ਖੁਫਤਹ ਸ਼ੁਦੰਦ ਪਾਸਬਾਂ ॥
ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਸੌਂ ਗਏ ਹੋਏ ਹੈ ਚੌਕੀਦਾਰ

ਬਪਯਮੁਰਦਹ ਸ਼ੁਦ ਹਮਚੁ ਜਖਮੇ ਪਲਾਂ ॥ ੨੧ ॥
ਥਕ ਗਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਖਮੀ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੈਂ ਜੋਧੇ ਪੈਲਵਾਨ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਊ ਜਾਂ ਬਿਯਾਮਦ ਅਜਾਂ ॥
ਤੁਰੀ ਉਹ ਜਾਗਾਹ ਤੋਂ ਸੋ ਅਤੇ ਆਈ ਉਥੇ

ਕਿ ਖ਼ੁਫਤਗਾਹ ਅਜ ਸ਼ਾਹ ਕਰਖੇਗਿਰਾਂ ॥ ੨੨ ॥
ਜਿਥੇ ਜਗ੍ਹਾਸੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਦੀ ਅਟਾਰੀ ਭਾਰੀ ਵਿਖੇ

ਘੜੀ ਰਾ ਬਿਕੋਬਦ ਘੜੀਆਂ ਘੜੀਆਰ ॥
ਘੜਿਆਲ ਕੇ ਤਾਈਂ ਬਜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਘੜੀਵਾਲਾ ਘੜੀ ਘੜੀ

ਚੁ ਜਾਂ ਮੇਖ ਕੋਬਦ ਬਪੁਸਤੇ ਦਿਵਾਰ ॥ ੨੩ ॥
ਉਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਖਾ ਠੋਕਦੀ ਹੈ ਵਿਚ ਪਿਠ ਕੰਧ ਦੇ ਜਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ

ਚੁਨਾਂ ਤਾ ਬਰਾਮਦ ਦਿਵਾਰੇ ਅਜੀਮਾ ॥
ਜਦ ਸੀੜਾ ਬਾਹਰ ਆਈ ਕੰਧ ਭਾਰੀ ਸੇ

ਦੁ ਅਸਪ ਨਜਰ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ ॥ ੨੪ ॥
ਦੋਨੋ ਘੋੜੇ ਦੇਖੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਸੇ

ਯਕੇ ਰਾ ਬਿਜਦ ਤਾਂ ਅਜੋ ਨੀਮ ਕਰਦ ॥
ਇਕ ਚੌਕੀਦਾਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਿਆ ਉਸਦੇ ਦੋਟੁਕੜੇ ਕੀਤੇ

ਦੁਰੇ ਪਾਸਬਾਨੇ ਬਰਜ ਨੀਮ ਕਰਦ ॥ ੨੫ ॥
ਦੂਹਰਾ ਜੋ ਚੌਕੀਦਾਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ਕੀਤਿਆ

ਦਿਗਰ ਰਾ ਬਿਜਦ ਤਾਂ ਜੁਦਾ ਗਸ਼ਤ ਸਰ ॥
ਦੂਸਰੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ

ਸਿਅਮ ਰਾ ਬਕੁਸ਼ਤਨ ਸ਼ੁਦੰਦ ਖ਼ੂਨ ਤਰ ॥ ੨੬ ॥
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਕੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਤਰ ਕੀਤਾ ॥

ਚੁਆਮਦ ਹਾ ਜਦਾ ਕਰਦ ਪੰਜਮ ਬਕੁਸਤਾ।
ਚੌਥੇ ਦੇ ਤਾਈ ਜੋ ਕਰਕੇ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਮਾਰਿਆ

ਸੁਸਾਮ ਰਾ ਬਿਕੁਸੁਤੰਦ ਜਮਦਾਰ ਮੁਸਤਾ। ੨੭
ਛੇਵੇਂ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਕਟਾਰੀ ਜਬਰੀ ਨਾਲ

ਸੁਸਾਮ ਚੋਕਿ ਅਜ਼ ਕੁਸਤ ਆਮਦ ਅਜਾਂ।
ਛੇਵੀਂ ਚੌਕੀ ਕੇ ਮਾਰਕੇ ਆਈ ਉਸ ਕੇ ਅਗੋਂ

ਕਿ ਹਫਤਸ ਗਿਰਾਂ ਬੂਦ ਚੌਕੀ ਗਿਰਾਂ। ੨੮॥
ਜੋ ਸਤਵੀਂ ਭਾਰੀ ਥੀ ਚੌਕੀਆਂ ਭਾਰੀ ਸੇ

ਕਿ ਹਫਤਮ ਹਮੀ ਕੁਸਤ ਜਖਮੇ ਅਜੀਮਾ।
ਜੋ ਸਤਵੀਂ ਥੀ ਐਸੀ ਮਾਰੀ ਫਟ ਭਾਰੀ ਸੇ

ਕਿ ਦਸਤਸ ਕੁਨਦ ਰਖਸ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ। ੨੯।
ਜੋ ਹਥ ਕਟਦੀ ਹੈ ਉਪ੍ਰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ ਕਾਠੀ ਪਾਕੇ ਉਪ੍ਰ

ਚੁਨਾ ਤਾਜੀਯਾਨਹ ਬਿਜਦ ਤਾਜੀ ਅਸਾ। ਘੋੜੇ ਚੋਟਾਂ
ਐਸਾ ਕੋਰੜਾ ਮਾਰਿਆ ਘੋੜੇ ਕੇ ਤਾਈ ਚੜ੍ਹਕਰਕੇ॥

ਕਿ ਬਾਲਾ ਬਰਾਮਦ ਬਜਮਨ ਅੰਦਰਸਾ। ੩੦।
ਜੋ ਕਿਲੇ ਦੇ ਉਪ੍ਰੋਂ ਉਡਕੇ ਘੋੜਾ ਵਿਚ ਜਮਨਾ ਦੇ ਆਇਆ

ਫਰਾਸੂਤਨ ਦਰਾਬੇ ਬਬੇਰੂ ਅਜਾਂ।
ਗਿਆ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਤਰਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿ

ਕਿ ਹੈਰਤ ਬਿਮਾਂਦੰਦ ਸਾਹੇ ਜਹਾਂ। ੩੧॥ ਆ
(ਸੇਰਸਾਹ) ਅਸ਼ਚਰਜ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਉਸ ਸੇ ਜੋ ਘੋੜਾ ਕਿਥੇ ਗਿਆ

ਕਿ ਦੰਦਾਂ ਖੁਰਦ ਦਸਤ ਅਜ ਸੇਰ ਸਾਹਾ।
ਜੋ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਹਥ ਇਸ ਸੇ ਸੇਰ ਸਾਹ ਦੰਦਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਚਬਕੇ ਕਟਦਾ

ਬਹੈਰਤ ਹਮੀ ਰਫਤ ਆਲਮ ਪਨਾਹਾ। ੩੨॥ ਹੈ
ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਗਿਆ ਜਹਾਨ ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਕੁਜਾ ਬੂਰਦ ਅਸਪੇ ਅਜੀਮਾ।
ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਿਥੇ ਲੈ ਗਿਆ ਘੋੜਾ ਭਾਰੀ ਕੋਈ।

ਬਬਖਸੀਦ ਓਹਮ ਚੁ ਕਸਮੇ ਕਰੀਮਾ। ੩੩॥
ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਐਸੇ ਜੈਸੀ ਸਪਥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਹੈ

ਦਰੇਗਾ ਅਗਰ ਰੂਇ ਓ ਦੀਦਮੇ।
ਅਫਸੋਸ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਦਾ ਮੈਂ

ਬੂਸ ਦਰੀਜ ਸਰਬਸਤ ਬਖਸੀਦਮੇ। ੩੪॥
ਤੋ ਖਜਾਨਾ ਭਰਪੂਰ ਬਖਸੀਸ ਕਰਦਾ ਮੈਂ

ਕਿ ਹੈਫਸਤ ਗਰ ਦੀਦ ਏ ਯਾਫਤਮਾ।
ਜੋ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਮੈ ਦੇਖ ਸਰਦਾ ਮੈ

ਬਜਾਏ ਦਿਗਰ ਦਿਲ ਨੇ ਜੋ ਤਾਫਤਮਾ। ੩੫॥
ਵਿਚ ਜਾਗ੍ਹਾ ਦੂਸਰੀ ਦੇ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਉਸ ਜੈ ਫੇਰਦਾ ਮੈ

ਕਿ ਦੀਦਾਰ ਬਖਸਦ ਅਗਰ ਓ ਮਰਾ।
ਜੋ ਦੀਦਾਰ ਦੇਵੇ ਜੇਕਰ ਓਹ ਮੇਰੇ ਤਾਈ॥

ਕਿ ਸਦ ਦਰੀਜ ਸਰ ਬਸਤ ਬਖਸਮ ਵਰਾਂ। ੩੬॥
ਜੋ ਸਉ ਖਜਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਵਾਂ ਮੈ ਉਸਕੇ ਤਾਈ

ਓ ਸੂਹਰਤ ਕਨੀਦ ਜਹਰ ਅੰਦਰੂ।
ਜਦੋਂ (ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ) ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਹਰਾਂ ਵਿਚ

ਕਿ ਬਖਸੀਦ ਮਨ ਖੂਨ ਅਜ ਖੁਆਰ ਖੂੰ। ੩੭॥
ਜੋ ਬਖਸਿਆ ਮੇਰੇ ਖੂੰਨ ਉਸਨੇ ਖੂੰਨੀ ਦਾ

ਕਿ ਬਸਤੰਦ ਦਸਤਾਰ ਅਜ ਜਾਮ ਜਰਾ।
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ) ਬੰਨੀ ਪਗੜੀ ਜਰੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਅਤੇ ਪੁਸਾਕ ਪਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

ਬਪੇਸੇ ਸਹ ਆਮਦ ਚੁ ਜੰਗੀ ਸਿਪਹਾ। ੩੮॥
ਆਗੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਆਈ ਜੈਸੇ ਸੂਰਾ ਜਾ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਸੇ ਮੈ ਅਫਕਨੋ ਸੇਰ ਸਾਹਾ।
ਕਹਦੀ ਹੈ ਮੈ ਹੈ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਡਾਲਨੇ ਵਾਲੇ ਸੇਰਸਾਹ

ਕਿ ਅਜ ਰਾਹ ਗੁਮ ਮਨ ਬਿ ਬਰਦੀਦ ਰਾਹਾ। ੩੯॥
ਜੋ ਇਸ ਰਸਤੇ ਸੇ ਮੈਂ ਭੁਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਰਾਹ ਮੋੜਨੇ ਦੇਵਲੇ ਰਾਤਰੇ

ਅਜਬ ਮਾਂਦ ਸਾਹਿਬ ਖ਼ਿਰਦ ਈਂ ਜਵਾਬ।
ਅਸਚਰਜ ਰਿਹਾ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ਇਸ ਜੁਵਾਬ ਸੀ ਸੁਣਕਰ

ਦਿਗਰ ਬਾਰ ਗੋਯਦ ਕਿ ਬਰਦੇ ਸਵਾਬ।੪੦॥ ਕੈ
ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਕੈਂਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਥ ਉਸ ਦੇ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬਾਦਸਾਹ

ਕਿ ਨਕਲਸ ਨੁਮਾਈ ਮਰਾ ਸੂਰਤਨ।
ਜੋ ਨਕਲ ਉਸ ਦੀ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਲ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਸੂਰਮੇ

ਬਦਜਾਹੇ ਚਿਰਾ ਬੁਰਦ ਅਸਪੇ ਕੁਹਨ।੪੧॥
ਕਿਸਤਰਾਂ ਲੇ ਗਿਆ ਤੂੰ ਘੋੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋ ਭਾਈ

ਨਸਸਤੰਦ ਅਜਾਂ ਫਜਾਹੇ ਬਰੋਰੋਦ ਆਬ।
ਬੈਠੀ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਨਾਰੇ

ਬਿਖ਼ੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹ ਬਿਖ਼ੁਰਦਨ ਕਬਾਬ।੪੨॥
ਪੀਤੀ ਸਰਾਬ ਅਤੇ ਪ ਖਾਦੇ ਕਬਾਬ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅੱਵਲ ਬਸੇ ਪੁਸਤਕਾਹ।
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੇ ਘਾਹਦੇ

ਦਗਾ ਮੇਦਿਹਦ ਪਾਸਬਾਨਾਨ ਸਾਹ।੪੩॥
ਫਰੇਬ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ ਬਾਦਸਾਹ ਦਿਆਂ ਨੂੰ

ਵਜਾਂ ਪਸ ਬਕੋਸਸ ਕੁਨਾਨੀਦ ਲਖ਼ਤ।
ਉਸ ਸੇ ਪੀਛੇ ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਲਪਾਣ ਨੂੰ ਬੇੜੀ ਜੇਹੀ

ਬਪੈਰਸ ਦਰਾਮਦ ਜਿ ਦਰੀਆਇ ਸਖ਼ਤ।੪੪॥
ਤਰ ਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘੀ ਦਰੀਆ ਕਰੜੇ ਨੂੰ

ਵਜਾਂ ਪਸ ਕੁਨਾਨੀਦ ਉਕਰਦਹ ਸੁਦ।
ਉਸਾਂ ਸੇ ਪਿਛੇ ਕੀਤਾ ਹੀ ਕੰਮ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ

ਬਦੀਦਨ ਅਜੋ ਸਾਹ ਪਜ ਮੁਰਦਹ ਸੁਦ।੪੫॥
ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਬਾਦਸਾਹ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਹੋਇਆ

ਘੜੀ ਜ਼ਕ ਬਮਾਂਦੀਦ ਗਰੂਬ ਆਫ਼ਤਾਬ।
ਇਕ ਘੜੀ ਰਹੀ ਸੀ ਸੂਰਜ ਦੇ ਛਿਪਣੇ ਵਿਚੋਂ

ਫਜ਼ਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਕੁਸ਼ਾਯਦ ਤਨਾਬ ॥੪੬॥
ਉਸ ਜਗਾ ਆਈ ਅਤੇ ਖੋਲੀ ਅਰਾੜ੍ਹੀ ਪਿਛਾੜੀ ਘੋੜੇ ਦੀ

ਲਗਾਮਸ਼ ਬਿਦਾਦੰਦ ਸੁਵਾਰੇ ਸ਼ੁਦਸਤ ॥
ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰੋਂ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈ

ਬਿਜ਼ਦ ਤਾਜ਼ੀਆਂ ਨਹਰੂ ਅਫਰੀਤ ਮਸਤ ॥੪੭॥
ਮਾਰਿਆ ਕੋਰੜਾ ਜਵੇਂ ਦੇਵ ਮਸਤ ਨੂੰ (ਅਰਬਾਤ) ਘੋੜੇ ਨੂੰ

ਚੁਨਾਂ ਅਸਪ ਖੇਜ਼ੀਦ ਬਰਤਰ ਜ਼ਿ ਸ਼ਾਹ ॥
ਐਸਾ ਘੋੜਾ ਉਡਿਆ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਉਪਰ ਦੇ

ਜ਼ਿ ਬਾਲਾ ਬਿਆਮਦ ਬਦਰੀਯਾਇ ਗਾਹ ॥੪੮॥
ਉਚਾ ਹੋਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚੋਂ ਦਰਿਆ ਦੇ

ਕਿ ਪਾਰਸ਼ ਹਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ ॥
ਜੋ ਪਾਰ ਹੋਗਿਆ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ

ਬਪੈਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮ ॥੪੯॥
ਤਰਕੇ ਭਾਰੀ ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ॥

ਫਰੋਦ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਅਸਪ ਕਰਦਸ਼ ਸਲਾਮ ॥
ਉਤਰ ਕੇ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ

ਬਿਗੋਯਦ ਸੁਖਨ ਸ਼ਾਹ ਅਰਬੀ ਕਲਾਮ ॥੫੦॥
ਕੈਂਦੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਅਰਬੀ. ਬੋਲੀ ਵਿਚ

ਤੁ ਅਕਲਸ਼ ਚਰਾ ਗਸ਼ਤ ਏ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਹ ॥
ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਕਿਥੇ ਗਈ ਏ ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹ

ਕਿ ਮਾਰਾਹ ਬੁਰਦਨ ਤੁ ਦਾਦਨ ਸੁਰਾਹ ॥੫੧॥
ਜੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਾਹ ਦੌੜਾਈ ਲੈ ਗਈ ਸੀ ਤੂੰ ਸੁਰਾਹ ਭੀ ਦੇ ਦਿਤਾ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਸੇ

ਕਿ ਗਫਤਸ਼ ਚੁਨੀ ਤਾਂ ਰਵਾਂ ਕਰ ਦਰਖ਼ਸ਼ ॥
ਏਹ ਕਿਹਕੇ ਐਸਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿਤਾ ਘੋੜਾ

ਬਯਾਦ ਆਮਦੇ ਏ ਜ਼ਦੇ ਦਾਦ ਬਖਸ਼ ॥੫੨॥
ਯਾਦ ਆਇਆ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਪੁਸਤ ਅਸਪਹਾ ਬੇਸੁਮਾਰ ॥
ਢੁਕਾਏ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਬਿਅੰਤ ਹੀ

ਕਿ ਓਰਾ ਨ ਹਮ ਬਰ ਬੁਨੰਦ ਕਸ ਸਵਾਰ ॥ ੫੩ ॥
ਕਿਉ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਹੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਰ

ਬਿ ਜਦ ਮਰਦ ਦਸਤਾਰਹਾ ਪੇਸ ਸਾਹਾ ॥
ਸਿਟੀਆ ਸੂਰਮਿਆ ਨੈ ਦਸਤਾਰਾ ਅਗੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ

ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਸਾਹਾਨ ਆਲਮ ਪਨਾਹਾ ॥ ੫੪ ॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ

ਬਗੀਰਦ ਕੁਜੇ ਹਰਦੂ ਆਹੂ ਬੁਰਾਕਾ ॥
ਪਕੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਦੋਨੋਂ ਹਰਨ ਜੈਸੇ ਘੋੜਿਆ ਨੂੰ

ਤੂ ਓਰਾ ਬਿਬਖਸੀਦ ਖੁਦ ਦਸਤ ਤਾਕਾ ॥ ੫੫ ॥
ਤੂੰ ਓਸ ਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਸੇ ਭਲੀ ਤਰਾਂ

ਚਿਰਾ ਮੇ ਕੁਨਦ ਕਾਰਹਾ ਬੇਖੁਦੀ ॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂ ਕੰਮ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਦਾ

ਕਿ ਰਾਹਾ ਅਜੋ ਮਨ ਸੁਰਾਹਾ ਤਈ ॥ ੫੬ ॥
ਜੋ ਰਾਹ ਘੋੜਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆਂ ਸੁਗਾਹ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆ

ਬਿਬੁਰਦਸ ਅਜੋ ਅਸਪ ਹਰ ਦੋ ਅਜੀਆ ॥
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ) ਲੇ ਗਈ ਉਸ ਸੇ ਘੋੜੇ ਦੋਨੇ ਹੀ ਵਡੇ

ਦਿਲਾਂ ਰਾ ਬਿਬਖਸੀਦ ਹੁਕਮੇ ਰਹੀਆ ॥ ੫੭ ॥
ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ

ਕਿ ਓਰਾ ਦਰਾਵੁਰਦ ਖਾਨਹ ਨਿਕਾਹਾ ॥
(ਓਸ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨੇ) ਜੋ ਓਸ ਕੇ ਤਾਈ ਵਿਚੋਂ ਸਾਦੀ ਦੇ ਆਂਦਾ

ਕਿ ਕੈਲੇ ਕੁਨਦ ਮੁਸਤਕੀਮ ਹੁਕਮ ਸਾਹਾ ॥ ੫੮ ॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਸੁਦੀਦ ਪਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਕੋਕਨਾਰ ॥
ਦੇਹ ਸੁਖ ਈਆ ਪਿਆਲਾ ਪੋਸਤ ਦਾ ਭੁਰਕੇ

ਦਰੇ ਵਕਤ ਨੇਗਸ ਬਿਯਾਂਮਦ ਬਕਾਰ ॥੫੯॥
ਵਿਚੋਂ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਆਵੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਦੇ

ਕਿ ਖੁਸ਼ ਬਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਖਸਮ ਅਫਕਨੀ ॥
ਜੋ ਭੁਲਾ ਹੈ ਵਿਚੇ ਵੇਲੇ ਸਤ੍ਰੂ ਮਾਰਨੇ ਦੇ

ਕਿ ਯਕ ਕਤ੍ਰਹ ਅਸ ਫੀਲ ਰਾ ਪੇਕਨੀ ॥੬੦॥
ਜੋ ਇਕ ਬੂੰਦ ਉਸ ਕੀ ਪੀ ਕੇ ਹਾਥੀ ਸੇ ਭੀ ਜੁਧ ਕਰੀਏ

ਹੇ ਔਰੰਗੇ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਔਰਤਾਂ ਹੀ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੌਲ ਕਰਕੇ ਪਾਲ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੈਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਕੇ ਭੀ ਆਪਣੇ ਕੌਲ ਨਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ (ਅ) ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸੌਗੰਦ ਖਾਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦਗਾ ਕੀਤਾ

ਹਿਕਾਯਤ ਬਾਰਵੀ ਚਲੀ
ਕਥਾ

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਏ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰਾ ॥
ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ

ਰਿਹਾਈ ਦਿਹੋ ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ ॥੧॥
ਖਲਾਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਰਹੀਮੋ ਕਰੀਮੋ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਂ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਹਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ ਵਿਚੋਂ ਬਸਣੇ ਵਾਲੇ ਉਪਰ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਉਪਰ

ਅਜ਼ੀਮੋ ਫਹੀਮੋ ਹਸੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ॥੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਹੈ ਦਿਲ ਦੀ ਸਮਝਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੀ

ਸੁਨੀਦਮ ਸੁਖ਼ਨ ਕੋਹ ਕੈਬਰ ਅਜ਼ੀਮਾ ॥
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ) ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਰਤਾ ਪਹਾੜ ਕੈਬਰ ਭਾਰੇ ਦੀ

ਕਿ ਅਫ਼ਗਾਨ ਕੇ ਬੂਦ ਓ ਜਾ ਰਹੀਮਾ ॥੩॥
ਜੋ ਅਫਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖ਼ਾਨ ਤਿਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ

ਯਕੇ ਬਾਨੂਏ ਬੂਦ ਓ ਹਮ ਚੁ ਮਾਹ ॥
ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸ ਸਰੀਖੀ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ

ਕੁਨਦ ਦੀਦਨਸ ਰਿਸਤ ਗਰਦਨ ਜਿਸਾਹ॥੪॥
ਕਰਦਾਹੈ ਉਸਦਾ ਦੇਖਣਾ ਫਾਹੀ ਗਰਦਨ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹਦੇ

ਬਅਬਰੂ ਚੂ ਅਬਰੇ ਬਹਾਰਾਂ ਕੁਨਦ॥
ਸਾਥ ਭੌਹਾਂ ਦੇ ਆਨਿੰਦ ਬਦਲ ਦੀ ਬਰਸੌਂਦੀ ਹੈ॥

ਬਮਿਯਗਾਂ ਚੂ ਅਜ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਕੁਨਦ॥੫॥
ਸਾਥ ਪਲਕੋਂ ਕੇ ਆਨਿੰਦ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ

ਬਰੁਖ਼ੇ ਚੂ ਖ਼ਲਾਸੀ ਦਿਹਦ ਮਾਹਰਾ॥
ਮੁਖ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਕਰਣੇਵਾਲਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਤਾਈ॥

ਬਹਾਰੇ ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਦਿਹਦ ਸ਼ਾਹਰਾ॥੬॥
ਪਰਫੁਲਤ ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਲਵੇ ਨੂੰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋਕੇ

ਬਅਬਰੂ ਕਮਾਨੇ ਸਦਹ ਨਾਜ਼ਨੀ॥
ਭੌਹਾਂ ਕਮਾਣੇ ਹੋਈਆ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰੀਆ

ਬਚਸ਼ਮਸ਼ ਜ਼ਨਦ ਕੇਬਰੇ ਕਹਰਗੀ॥੭॥
ਸਾਥ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਮਾਰਦੀ ਤੀਰ ਬਲਵਾਲੇ

ਬਮਸਤੀ ਦਿਹਦ ਹਮ ਚੁਨੀ ਰੂਏ ਮਸਤ॥
ਮਸਤੀ ਕੋ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਐਸੀ ਮਸਤ ਚੇਹਰੇ ਵਾਲੀ

ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਕੁਨਦ ਬੂਮ ਸ਼ੋਰੀਦਹ ਦਸਤ॥੮॥
ਫੁਲਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਲਰ ਵਾਲੀ ਉਜਾੜ ਦਾ

ਖ਼ੁਸ਼ੇ ਖ਼ੁਸ਼ ਜਮਾਲੇ ਕਮਾਲੇ ਹੁਸਨ॥
ਭਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਰੂਪ ਜਿਸਦਾ

ਬਸੂਰਤ ਜਵਾਨਸਤ ਫਿਕਰੇ ਕੁਹਨ॥੯॥
ਸਾਥ ਸੂਰਤ ਦੇ ਜੁਆਨ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਕਰ ਦੇ ਵਿਚ ਬੁਢੀ ਹੈ

ਯਕੇ ਹੁਸਨ ਖ਼ਾਂ ਬੂਦ ਅਫ਼ਗਾਨਾਂ॥
ਇਕ ਹਸਨ ਖਾਨ ਥਾ ਜਿਥੇ ਅਫਗਾਨ.

ਬਦਾਨਸ਼ ਤਮਾਮੀ ਬਦ ਅਕਲਸ਼ ਜਵਾਂ॥੧੦॥
ਸਾਥ ਦਾਨਾਈ ਦੇ ਐਸਾ ਸੀ [illegible] ਅਕਲ ਭੀ ਉਸ ਦੀ ਜੁਆਨ

ਕੁਨੰਦ ਦੋਸਤੀ ਬਾਹਮੇ ਯਕ ਦਿਗਰਾ।
ਕਰੀ ਹੈ ਦੋਸਤੀ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ

ਕਿ ਲੈਲੀ ਓ ਮਜਨੂੰ ਖਿਜਲ ਗਸ਼ਤ ਸਰਾ।੧੧।
ਜੋ ਲੈਲੀ ਅਤੇ ਮਜਨੂੰ ਭੀ ਸ਼ਰਮਾਂਦੇ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ

ਚੁਨਾਂ ਯਕ ਦਿਗਰ ਹਮ ਚੁਨੀ ਗਸ਼ਤ ਮਸਤ।
ਜੈਸੇ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਐਸੇ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ।

ਚੁ ਪਾ ਅਜ਼ ਰਕਾਬੋ ਇਨਾਂ ਰਫਤ ਦਸਤ।੧੨।
ਜੈਸੇ ਪੈਰਾਂ ਰਕਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਹਥ ਤੋਂ ਛੁਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅ) ਬਹੁਤ ਬੇਸੁਧ ਹੋ ਗਏ ਮਸਤੀ ਸੇ

ਤਲਬ ਕਰਦ ਓ ਖ਼ਾਨਏ ਖ਼ਿਲਵਤੇ।
ਸਦਿਆ ਹਸਨ ਖਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਚੋਰੀ ਦੇ ਭੋਰੇ ਰਖਿਆ

ਮੈਸ਼ਾ ਆਮਦਸ ਜ਼ੋ ਬਦਨ ਸੁਹਬਤੇ।੧੩।
ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਉਸ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕਾਮਣੀ ਨੇ ਕੀਤਾ

ਹਮੀ ਜ਼ੁਫਤ ਖ਼ੁਰਦੰਦ ਦੂ ਸੇ ਚਾਰ ਮਾਹ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਕੀਤਾ ਦੋ ਚੌਰ ਮਹੀਨੇ

ਖ਼ਬਰ ਕਰਦ ਓ ਜ਼ੇ ਦੁਸ਼ਮਨੇ ਨਿਜ਼ਦ ਸ਼ਾਹ।੧੪।
ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸੀ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਨੇ ਪਾਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ

ਬਹੈਰਤ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਫਗਾਨੇ ਰਹੀਮ।
ਅਸਚਰਜ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਫਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖਾਂ

ਕਸ਼ੀਦੰਨ ਯਕੇ ਤੇਗ ਗਰਾਂ ਅਜ਼ੀਮ।੧੫।
ਖਿਚ ਕੇ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਗਾਜ਼ੀਆ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ

ਚੁ ਖ਼ਬਰਸ ਰਸੀਦੋ ਕਿ ਆਮਦ ਸ਼ੌਹਰਾ।
(ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ) ਜਦੋਂ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖਸਮ ਆਇਆ

ਹਮਾਂ ਯਾਰ ਖ਼ੁਦਰਾ ਬਜ਼ਦ ਤੇਗ ਸਰਾ।੧੬।
ਉਸੀ ਯਾਰ ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਿਰ ਵਿਚ

ਹਮਾ ਗੋਸ਼ਤ ਓ ਦੇਗ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦਾ।
ਸਭ ਮਾਸ ਉਸ ਯਾਰ ਦਾ ਦੇਗ ਦੇ ਵਿਚ ਰਖਿਆ

ਜਾਲਹ ਬਿਅੰਦਾਖਤ ਆਤਸ ਬਦਾਦਾ॥੧੭॥
ਸਾਲੇ ਪਾਕੇ ਅਗ ਹੈਨਾ ਬਾਲ ਦਿੱਤੀ।

ਹਰ ਖੁਰਸੀਦ ਸ਼ਾਕੀ ਬਮਾਂਦਾ।
ਆਪਣੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਖੁਲਾਇਆ ਜੋੜਾ ਸ਼ਾਕੀ ਰਿਹਾ।

ਮਾਹ ਨੌਕਰਾ ਰਾ ਜਿਆਫ਼ਤ ਕੁਨਾਂਦਾ॥੧੮॥
ਮ ਨੌਕਰਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਮਿਜਮਾਨੀ ਕੀਤੀ

ਖੁਸ ਗਸਤ ਸੋਹਰ ਨਦੀਦਸ ਚੁਨੀਰਾ।
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਖਸਮ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕੋਈ ਆਦਮੀ

ਕੁਸਤਾ ਕਸੇ ਰਾ ਕਿ ਦਾਦਸ ਖਬਰਾ॥੧੯॥
ਰਿਆ ਉਸ ਆਦਮੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਜਿਸਨੇ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀਸੀ

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ ਫਾਮ।
ਹੇ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗਵਾਲਾ (ਸੁਖਨਿਧਾਨ)

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਜੰਗੋ ਅੰਦਰੂੰ॥੨੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰ ਜੁੱਧ ਦੇ।

ਲਬਾਲਬ ਬਕੁਨਦਮ ਬਦਮ ਨੋਸ ਕੁਨਾ।
ਭਰਪੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੇਹ ਮੈ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਪੀਵਾਂ

ਗਮੇ ਹਰ ਦੋ ਆਲਮ ਫਰਾਮੋਸ ਕੁਨਾ॥੨੧॥
ਫਿਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਭੁਲਾਂ ਦੇਵਾਂ॥(ਬੈਂਤ) ਦ੬੧॥੧੨॥

ਸੰਪੂਰਣ ਸਮਤ ਸੁਭ ਸਮਤ ਸੰਮਤ ੧੯੪੪

ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੇਖ ਇਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੋ ਖ਼ੂਨ ਕੀਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲੈ ਤੇਰਾ ਭੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ॥

੧੩੮

ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਜ਼ਫਰ ਨਾਮਾ ਸਟੀਕ ਦਸਮੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾ...

ਜ਼ਫਰ ਨਾਮਾ ਜੋ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿ... ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਫਾਰਸੀ ਬੋਲੀ ਮੈਂ ਉਚਰਾ ਹੂਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾ... ਲਸਾ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਪਰ ਤੂ ਕਠਨ ਬੋਲੀ ਹੋ... ਹੋਣੇ ਸੇ ਛੇੜੀ ਸਮਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਜਾਤਾ ਥਾ ਅਰਥ ਕਾ ... ਝਨਾ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧ... ਨਾਮ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਸੁਭ ਖਾਹ... ਸੇ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਭਾਈ ਬੁਲਾਕਾ ਸਿੰਘ ਗੀਬੀ ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ ਫਲੌਰ ਦੇ ਨੇ ਜੋ ਅਜਕਲ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਜੀ ਦੇ ਮਦਰਸੇ ਗਵਰਨਮਿੰਟ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ ਟੀਕਾ ਕੀਤਾ ਮੋਲ ।=)

ਹੋਰ ਲਿਖੇ ਪੁਸਤਕ ਟੀਕਕਰਤਾ ਦੇ ਛਪੇ ਹੋਏ ਹਨ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਮਾ ਸਟੀਕ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਕਾ ।)

ਫਾਰਸੀ 〃 〃 〃 〃 ۱۔

اِشتہار

[ظفر] نامہ سری گورو گوبند سنگھ صاحب جیو دسم پات شاہی کا اصل معہ ترجمہ بحروف [گورمکھی] نہایت کوشش سے صحیح کرکے بھائی نراین سنگھ صاحب مدرس فارسی گورنمنٹ [سک]ول امرتسر نے عام لوگوں کے فایدہ کے واسطے چھپوایا ہے جس صاحب کو درکار ہو اس پتہ سے [معہ] قیمت بھیجکر طلب فرما دیں۔ گورمکھی ظفرنامہ اصل معہ ترجمہ فی جلد ۶/ محصول ڈاک ۱/

[گو]رمکھی زندگی نامہ بھائی نند لعل جیو کا اصل معہ ترجمہ ۴/ محصول ڈاک ۲ پائی

[زن]دگی نامہ بحروف فارسی بھائی نند لعل جیو کا ۲ پائی

المشتہر۔ نراین سنگھ مدرس فارسی گورنمنٹ سکول امرتسر

ਸੰਨ ੧੯੭੫ ... ਮਹੀਨਾ ਫਰਵਰੀ ਸ...

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ... ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ ਵਾਰ...

੧	੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
[illegible]	•	ਗ	ਮੈ	ਗ	◦	ਮੈ	ਗ	◦	ਮੈ	[illegible]	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	◦
ਗ	•	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	◦	ਗ	ਮੈ	·	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	•
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੈ	ਗ	•
ਗ	•	ਗ	ਮੈ	ਮੈ		ਮੈ	ਗ	◦	ਗ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਗ	ਗ	◦
ਮੈ	•	ਮੈ	ਗ	ਗ		ਗ	ਮੈ	◦	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	•
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ		ਗ	ਗ	◦	ਮੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੈ	ਗ	◦
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਮੈ		ਮੈ	ਗ	◦	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	◦
ਗ	•	ਮੈ	ਗ	ਮੈ		ਗ	ਗ	◦	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	◦
ਮੈ	•	ਗ	ਮੈ	ਗ		ਗ	ਗ	◦	ਗ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	◦
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ	•	ਗ	ਮੈ	◦	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	·
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ	•	ਮੈ	ਗ		ਮੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੈ	•
ਗ	•	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	◦	ਗ	ਗ		ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਗ	•
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗ		ਗ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	•
ਮੈ	·	ਗ	ਮੈ	ਗ	·	ਗ	ਮੈ		ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	•
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ		ਮੈ	ਗ		ਮੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੈ	•
ਗ	·	ਮੈ	ਗ	ਮੈ		ਗ	ਗ	•	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਮੈ	ਗ	ਗ	•
ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ		ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੈ	ਗ	•
ਗ	•	ਗ	ਮੈ	ਗ		ਗ	ਗ	•	ਮੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੈ	•

੨੨	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	੧੮
	੦	●	੦	●	੦	੦	●	੦	੦	●	੧੯
੨੧	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	੨੦
੨੨	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	੨੧
੨•	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	੨੨
੨੧	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	੨੩
੨੨	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	੨੪
੮ ੨੧	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	੨੫
	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	੨੬
	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	੨੭
੨੧	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	੨੮
੨•	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	੨੯
੨੧	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	੩੦
੨•	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਗ	੩੧

[illegible]

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ [illegible] ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ

੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	[illegible]	•	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	•	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	0	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	0	0	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	0	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	।	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	0	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	0	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	0	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	0	0	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	0	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	0	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	0	0	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
੨[illegible]	੨੧	੨੧		੨੨	੨੧	੨੦	੨੦	੨੨			੨੧	੨੨	੨੨	੨੧

